

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 1692
Warszawa, 4 listopada 2016 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o broni i amunicji.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Bartosza Józwiaka.

(-) Adam Andruszkiewicz; (-) Wojciech Bakun; (-) Sylwester Chruszcz; (-) Paweł Grabowski; (-) Marek Jakubiak; (-) Tomasz Jaskóła; (-) Bartosz Józwiak; (-) Andrzej Kobylarz; (-) Jakub Kulesza; (-) Andrzej Maciejewski; (-) Jarosław Porwich; (-) Tomasz Rzymkowski; (-) Jarosław Sachajko; (-) Krzysztof Sitarski; (-) Paweł Skutecki; (-) Jacek Wilk; (-) Elżbieta Zielińska.

Ustawa
z dnia 2016 r.
o broni i amunicji^{1) 2)}

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji oraz jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu i wywozu za granicę, a także prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.

Art. 2. Przepisy ustawy nie dotyczą:

1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Celnej, oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;

2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;

3) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie funkcjonariuszy służb granicznych państw Unii Europejskiej przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach zespołów szybkiej interwencji na granicy na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 863/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającym mechanizm tworzenia zespołów szybkiej interwencji na granicy oraz zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 w odniesieniu do tego mechanizmu i określającym uprawnienia i zadania zaproszonych funkcjonariuszy (Dz. Urz. UE L 199 z 31.07.2007, str. 30);

¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991) zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008), oraz zapewnia stosowanie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiające wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych, ustawę z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu, ustawę z dnia 25 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody i ustawę z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych.

- 4) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie zagranicznych funkcjonariuszy biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 295);
- 5) obrotu bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych;
- 6) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1100, z późn. zm.);
- 7) broni i amunicji gromadzonej, na podstawie odrębnych przepisów, w zbiorach muzeów tworzonych przez ministrów lub kierowników urzędów centralnych, albo jednostki samorządu terytorialnego, a także muzeów tworzonych przez inne uprawnione podmioty, które zostały wpisane do Państwowego Rejestru Muzeów.

Rozdział 2

Broń i amunicja

Art. 3. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) amunicja – amunicję do broni palnej, w postaci naboju scalonych i naboju ślepych;
- 2) broń – broń palną i broń pneumatyczną;
- 3) broń alarmowa – broń palną niezdolną konstrukcyjnie do wystrzelenia pocisku, przeznaczoną do wywoływania efektu akustycznego lub wystrzeliwania substancji drażniącej lub łzawiącej, przy czym broń taka może być wyposażona w urządzenie do odstrzeliwania ładunków pirotechnicznych;
- 4) broń boczno zapłonu – broń strzelecką, do której stosuje się naboje systemu Floberta z masą inicjującą zawalcowaną w przetłoczeniu dennej części łuski, oraz naboje systemu Lefaucheux z zapłonem sztyftowym;
- 5) broń centralnego zapłonu – broń strzelecką inną niż broń boczno zapłonu;
- 6) broń długa – każdą broń palną inną niż broń krótka;
- 7) broń gładkolufowa – broń strzelecką z gładkościennym przewodem lufy;
- 8) broń jednostrzałowa – broń palną bez magazynka, ładowaną przed każdorazowym strzałem przez ręczne wprowadzenie naboju do komory naboju lub pocisku do lufy;
- 9) broń krótka – broń palną z lufą, której długość nie przekracza 300 mm lub której całkowita długość nie przekracza 600 mm;
- 10) broń niezaladowana – każdą broń inną niż broń załadowana;
- 11) broń niezdolna do rażenia celów na odległość – każdą broń inną niż broń zdolna do rażenia celów na odległość;

- 12) broń palna – ręczną broń lufową, która wystrzeliwuje, jest przeznaczona do wystrzelania lub może być przystosowana do wystrzelania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania energii kinetycznej gazów, powstających ze spalania materiału miotającego;
- 13) broń pneumatyczna – urządzenie niebędące bronią palną, które w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolne do wystrzelenia pocisku o wylotowej energii kinetycznej przekraczającej 17 J;
- 14) broń podobna do broni samoczynnej – samopowtarzalną broń strzelecką, do wykonania której użyto komory zamkowej, pochodzącej z broni samoczynnej albo używanej do produkcji broni samoczynnej;
- 15) broń powtarzalna – broń palną, która po odstrzeleniu naboju może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub bębna naboju;
- 16) broń pozbawiona cech użytkowych – broń palną, u której stwierdzono pozbawienie w sposób trwały cech użytkowych wszystkich istotnych części broni w taki sposób, że nie jest zdolna do wystrzelenia pocisku lub innej substancji lub do wywołania efektu akustycznego, a przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie jest możliwe;
- 17) broń samoczynna – broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może odstrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
- 18) broń samopowtarzalna – broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może odstrzelić tylko jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
- 19) broń strzelecka – broń palną o kalibrze do 20 mm lub liczbie znaczącej wagomiaru nie mniejszej niż 4;
- 20) broń sygnałowa – broń palną zdolną do wystrzelenia wyłącznie pocisku lub substancji wywołującej sygnał wizualny lub akustyczny;
- 21) broń zabytkowa – broń wytworzona nie później niż w 1885 roku oraz funkcjonalne repliki i kopie takiej broni, zachowujące jej oryginalny sposób działania;
- 22) broń załadowana – broń w obrębie której znajduje się, odpowiednio do rodzaju broni, co najmniej jeden nabój, pocisk, lub porcja materiału miotającego; za obręb broni uważa się także przymocowane do broni uchwyty lub pojemniki na amunicję;
- 23) broń zdolna do rażenia celów na odległość – broń zdolną do wystrzelenia pocisku z wylotową energią kinetyczną przekraczającą 17 J na odległość przekraczającą 10 metrów;
- 24) kaliber broni – powiązaną ze średnicą przewodu lufy wielkość, wyrażoną w miarach długości albo wagomiarowo, określoną przez producenta broni;
- 25) materiał miotający – proch strzelniczy bezdymny i dymny (czarny), w tym jego substytuty;
- 26) noszenie broni – każdy sposób przemieszczania broni załadowanej;
- 27) państwo członkowskie Unii Europejskiej – również państwo inne niż państwo członkowskie Unii Europejskiej traktowane na równi z nim na podstawie umowy w sprawie włączenia tych państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen;

- 28) prowadzący strzelanie – osobę upoważnioną przez właściciela lub zarządcę strzelnicy, która odbyła przeszkolenie w zakresie prowadzenia strzelania oraz udzielania pomocy medycznej w podmiotach prowadzących takie szkolenia;
- 29) przenoszenie broni – każdy sposób przemieszczania broni niezaladowanej;
- 30) tłumik dźwięku – gazodynamiczne urządzenie wylotowe przeznaczone do stosowania w broni palnej, którego zadaniem jest tłumienie hałasu powstającego przy strzale;
- 31) urządzenie niebezpieczne – ostrze ukryte w przedmiocie niemającym wyglądu broni, kastet, przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA, a także broń cięciwową o sile naciągu powyżej 750 N;
- 32) użycie broni – oddanie strzału z broni, skierowanie broni w kierunku człowieka, lub zmuszenie innej osoby przy pomocy broni do określonego zachowania.

2. W rozumieniu ustawy przedmiot uznaje się za dający się przystosować do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego, jeżeli ma wygląd broni palnej oraz ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przystosowany do wspomnianego celu.

Art. 4. 1. Istotne części broni lub amunicji, gotowe lub obrobione, uważa się za broń lub amunicję.

2. Za obrobione części broni uważa się takie części, które mogą być zamontowane w broni i pełnić swoje funkcje użytkowe bez konieczności dalszej specjalistycznej obróbki.

3. Istotnymi częściami broni są: lufa z komorą nabojową, szkielec, komora zamkowa lub baskila, zamek lub mechanizm zamykający komorę nabojową oraz bębenek nabojowy.

4. Istotnymi częściami amunicji są: pociski wypełnione materiałami wybuchowymi, chemicznymi środkami obezwładniającymi lub zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, spłonki inicjujące spalanie materiału miotającego oraz materiał miotający.

Art. 5. 1. Zabronione jest dokonywanie ingerencji w konstrukcję broni zmieniających jej rodzaj, kaliber, typ naboju lub sposób działania, z zastrzeżeniem koncesjonowanej działalności wytwórczej i rusznikarskiej.

2. Ingerencje, o których mowa w ust. 1, uważa się za wyrób broni.

Art. 6. Broń i amunicja dzieli się na następujące kategorie:

- 1) A – broń i amunicja, której posiadanie jest zabronione, z zastrzeżeniem art. 8 pkt 4 i 5;
- 2) B – broń i amunicja, którą można posiadać na podstawie pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
- 3) C – broń i amunicja, którą można posiadać na podstawie obywatelskiej karty broni, pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
- 4) D – broń i amunicja, którą można posiadać bez pozwolenia.

Art. 7. 1. Do kategorii A zalicza się:

- 1) samoczynną broń palną, z wyjątkiem alarmowej;

- 2) broń wytworzoną lub przerobioną w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broń imitującą inne przedmioty;
 - 3) amunicję z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi, albo innymi substancjami których działanie zagraża życiu, a także pociski do takiej amunicji oraz wojskowe pociski wybuchowe;
 - 4) amunicję z pociskami o zwiększonej penetracji, wykonanymi albo zawierającymi rdzeń wykonany z materiału o twardości większej niż 50 HRC wg skali twardości Rockwella;
 - 5) amunicję do broni krótkiej z pociskami skonstruowanymi dla osiągnięcia zwiększonej deformacji po trafieniu w cel oraz pociski do takiej amunicji, z wyjątkiem amunicji używanej do polowania, sportów strzeleckich oraz samoobrony.
2. Do kategorii B zalicza się:
- 1) broń centralnego zapłonu;
 - 2) broń krótką bocznego zapłonu, inną niż wymieniona w ust. 3 pkt 1;
 - 3) powtarzalną i samopowtarzalną broń gładkolufową, której długość nie przekracza 600 mm;
 - 4) broń samopowtarzalną, która jest podobna do broni samoczynnej;
 - 5) amunicję do broni określonej w pkt 1–5, w tym spłonki i materiał miotający;
 - 6) tłumiki dźwięku.
3. Do kategorii C zalicza się:
- 1) broń krótką bocznego zapłonu jednostrzałową i powtarzalną, której całkowita długość przekracza 280 mm;
 - 2) broń długą bocznego zapłonu;
 - 3) broń gładkolufową, inną niż wymieniona w ust. 2 pkt 3;
 - 4) broń sygnałową, z wyjątkiem samoczynnej;
 - 5) broń alarmową samoczynną;
 - 6) broń pneumatyczną;
 - 7) amunicję do broni określonej w pkt 1–5, w tym spłonki i materiał miotający;
 - 8) urządzenia niebezpieczne.
4. Do kategorii D zalicza się:
- 1) broń alarmową, z wyjątkiem samoczynnej;
 - 2) broń zabytkową;
 - 3) broń pozbawioną cech użytkowych;
 - 4) broń niezdolną do rażenia celów na odległość;
 - 5) amunicję do broni określonej w pkt 1 oraz amunicję do broni określonej w pkt 2 w postaci prochu dymnego (czarnego).

Rozdział 3

Pozwolenia na broń

Art. 8. Ustala się następujące rodzaje pozwoleń na broń:

- 1) obywatelska karta broni – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 3;

- 2) pozwolenie podstawowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3, oraz samodzielnego wytwarzania takiej amunicji na własny użytek;
- 3) pozwolenie rozszerzone – uprawnia do ukrytego noszenia broni krótkiej;
- 4) pozwolenie obiektowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 i 3, przez podmioty wymienione w art. 16;
- 5) pozwolenie muzealne – uprawnia do nabywania i posiadania każdej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne działające na podstawie odrębnych przepisów, z zastrzeżeniem art. 2 pkt 7, oraz nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 oraz ust. 2 i 3, gromadzonej w ramach kolekcji tworzonych przez osoby fizyczne.

Art. 9. 1. Nie wymaga się posiadania pozwolenia na broń w wypadku używania jej na terenie strzelnicy, pod bezpośrednim nadzorem prowadzącego strzelanie.

2. Nie wymaga się posiadania pozwolenia na broń w przypadku używania broni sygnałowej w celu wezwania pomocy lub sygnalizacji sytuacji awaryjnej.

Art. 10. 1. Pozwolenia na broń nie wydaje się osobie:

- 1) która nie ma ukończonych 21 lat, z zastrzeżeniem ust. 2;
- 2) która została skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy;
- 3) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności za umyślne przestępstwo inne niż opisane w pkt 2;
- 4) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności za nieumyślne przestępstwo:
 - a) przeciwko życiu i zdrowiu,
 - b) przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia;
- 5) u której stwierdzono jeden z poniższych stanów chorobowych lub istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego (wg Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD 10):
 - a) organiczne zaburzenia psychiczne włącznie z zespołami objawowymi,
 - b) zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych, z wyłączeniem używania tytoniu,
 - c) schizofrenia, zaburzenia typu schizofrenii (schizotypowe) i urojeniowe,
 - d) zaburzenia nastroju (afektywne),
 - e) upośledzenie umysłowe,
 - f) zaburzenia osobowości,
 - g) zaburzenia nawyków i popędów,
 - h) całościowe zaburzenia rozwojowe,
 - i) stany chorobowe istotnie zwiększające ryzyko napadowych zaburzeń orientacji i świadomości,
 - j) istotne zaburzenia funkcji psychomotorycznych (psychoruchowych);

- 6) nieposiadającej miejsca zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Na wniosek szkoły, organizacji sportowej, łowieckiej, proobronnej lub rekonstrukcji historycznej obywatelska karta broni może być wydana osobie, która ukończyła 18 lat.

Art. 11. 1. Pozwolenie na broń wydaje w drodze decyzji administracyjnej starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu ubiegającego się o wydanie pozwolenia.

2. Pozwolenie na broń wydaje się na czas nieokreślony, z wyjątkiem pozwolenia rozszerzonego, które wydaje się na okres 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 6.

3. Pozwolenie na broń zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres posiadacza broni;
- 2) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
- 3) rodzaj pozwolenia na broń;
- 4) nazwę organu wydającego pozwolenie na broń;
- 5) datę wydania pozwolenia na broń;
- 6) datę ważności pozwolenia na broń – w przypadku pozwolenia rozszerzonego.

4. Wydanie pozwolenia na broń jest odpłatne, z zastrzeżeniem ust. 6.

5. Opłata, o której mowa w ust. 4, stanowi dochód właściwej jednostki samorządu terytorialnego.

6. W przypadku, gdy osoba posiadająca pozwolenie rozszerzone, dostarczy do organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń przed upływem terminu ważności tego pozwolenia zaświadczenie o ponownym zdaniu egzaminu, o którym mowa w art. 15 ust. 1, pozwolenie to przedłuża się na okres kolejnych 5 lat liczonych od daty zdania egzaminu, bez dodatkowej opłaty.

7. W przypadku niedostarczenia zaświadczenia, o którym mowa w ust. 6, przed upływem terminu ważności pozwolenia rozszerzonego, pozwolenie to wygasa.

8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory pozwoleń na broń oraz wysokość opłat za ich wydawanie, mając na względzie wyraźne rozróżnienie graficzno-kolorystyczne poszczególnych rodzajów pozwoleń, oraz aby pozwolenie rozszerzone miało formę dodatkowej wkładki do pozwolenia podstawowego. Pozwolenia na broń powinny mieć formę karty z tworzywa sztucznego, o rozmiarach odpowiadających rozmiarom innych dokumentów identyfikacyjnych. Opłata za wydanie pozwolenia na broń nie może przekroczyć faktycznych kosztów wykonania dokumentu.

Art. 12. 1. Tworzy się rejestr Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy, zwanej dalej „CEBiP”.

2. CEBiP prowadzi minister właściwy do spraw wewnętrznych, w formie elektronicznej.

3. W CEBiP rejestruje się:

- 1) wydanie i cofnięcie pozwolenia na broń;
- 2) transakcje kupna i zbycia broni, objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia.

4. Rejestr CEBiP zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres posiadacza broni;
- 2) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
- 3) kategorię pozwolenia na broń;
- 4) rodzaj, typ i markę broni;

- 5) numer seryjny broni;
 - 6) kategorię broni;
 - 7) datę produkcji broni, o ile jest znana;
 - 8) kaliber broni i naboje dla niej odpowiednie;
 - 9) organ wydający pozwolenie na broń;
 - 10) datę wydania pozwolenia na broń;
 - 11) datę rejestracji broni;
 - 12) numer Europejskiej Karty Broni palnej, do której wpisano dany egzemplarz broni, jeżeli taki wpis został dokonany;
 - 13) miejsce na uwagi dodatkowe.
5. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 1, dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń niezwłocznie po ich wystąpieniu.
6. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 2, dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń na podstawie dowodu przeniesienia własności broni lub zaświadczenia o zmianie kalibru lub naboju wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski, który dokonał zmiany.
7. Wykreślenia broni z CEBiP dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, na podstawie dowodu złomowania broni lub pozbawienia jej cech użytkowych, wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski.
8. Dostęp do systemu CEBiP mają, poza organami właściwymi w sprawach wydawania pozwoleń na broń, Policja, Żandarmeria Wojskowa, Straż Graniczna, Służba Celna, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne. Dostęp ten jest nieodpłatny.
9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób organizacji i funkcjonowania systemu CEBiP, w tym udostępniania informacji w nim gromadzonych, mając na celu zapewnienie możliwości ustalenia posiadacza egzemplarza broni, a także sprawności przekazywania informacji w tym zakresie pomiędzy organami, a przez to ścisłą kontrolę stanu posiadania broni przez obywateli.

Art. 13. 1. Obywatelską kartę broni wydaje się na wniosek osoby, wobec której nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 10, i która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni.

2. Za uzasadniony powód posiadania broni traktowany jest:

- 1) zamiar uprawiania łowiectwa;
- 2) zamiar uprawiania sportów o charakterze strzeleckim, w tym rekreacyjnie;
- 3) udział w organizacji o charakterze proobronnym lub w bractwie kurkowym;
- 4) uczestnictwo w rekonstrukcjach historycznych lub innych przedsięwzięciach o charakterze artystycznym;
- 5) zamiar kolekcjonowania broni;
- 6) zamiar posiadania broni do ochrony miru domowego;
- 7) zamiar posiadania broni do samoobrony;
- 8) zamiar używania broni w celach sygnalizacyjnych;
- 9) zamiar posiadania broni w celach doskonalenia umiejętności zawodowych;
- 10) prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie szkoleń strzeleckich.

3. Uzasadnionym powodem posiadania broni jest także udokumentowane nabycie praw majątkowych do broni w drodze spadku, darowizny lub wyróżnienia.
4. Do wniosku o wydanie obywatelskiej karty broni należy dołączyć:
 - 1) informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego;
 - 2) zaświadczenie od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej stwierdzające brak przeciwwskazań do wydania pozwolenia na broń, o których mowa w art. 10 pkt 5; przed wydaniem zaświadczenia lekarz może zasięgnąć opinii psychologa lub lekarzy specjalistów w zakresie neurologii lub psychiatrii.
5. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, jest odpłatne.
6. Wymogu określonego w ust. 4 nie stosuje się do żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, o ile przedłożą zaświadczenie o przydzieleniu broni służbowej.
7. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy zaświadczenia, badań i konsultacji, o których mowa w ust. 4 pkt 2, a także wysokość opłaty za wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, oraz art. 14 ust. 4, dbając o zachowanie finansowej dostępności zaświadczeń dla ogółu obywateli.

Art. 14. 1. Pozwolenie podstawowe wydaje się osobie, wobec której nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 10, oraz która zdała egzamin albo posiada obywatelską kartę broni przez okres co najmniej trzech lat.

2. Procedurę przeprowadzania i warunki zaliczenia egzaminu, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1 do ustawy.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zestaw 100 pytań egzaminacyjnych egzaminu, o którym mowa w ust. 1, wraz z odpowiedziami, mając na celu sprawdzenie znajomości zagadnień wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy oraz uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.
4. Jeżeli osoba ubiegająca się o pozwolenie na broń nie posiada obywatelskiej karty broni, do wniosku o wydanie pozwolenia na broń należy dołączyć przedstawiony na piśmie uzasadniony powód posiadania broni, informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego oraz zaświadczenie od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej. Przepisy art. 13 ust. 2–5 stosuje się.
5. Z egzaminu, o którym mowa w ust. 1, zwolnieni są żołnierze zawodowi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz funkcjonariusze służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, pełniący służbę w korpusie oficerów lub wyższym, w tym przeniesieni do rezerwy lub którzy nabyli prawa do emerytury wojskowej lub policyjnej.
6. Egzamin, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny.
7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, maksymalne stawki opłaty za egzamin, o którym mowa w ust. 1, dbając o zachowanie finansowej dostępności egzaminu dla ogółu obywateli.

Art. 15. 1. Rozszerzone pozwolenie na broń wydaje się osobie, która:

- 1) posiada pozwolenie podstawowe;
- 2) zdała egzamin kompetencyjny przed właściwą komisją egzaminacyjną.

2. Procedurę przeprowadzania i warunki zaliczenia egzaminu kompetencyjnego określa załącznik nr 2 do ustawy.
3. Egzamin kompetencyjny, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny. Opłata za ten egzamin wynosi 50 złotych.
4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb organizowania egzaminu kompetencyjnego, mając na uwadze uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.

Art. 16. Pozwolenie obiektowe wydaje się przedsiębiorcom, podmiotom i jednostkom organizacyjnym, wykorzystującym broń do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej, albo do wykonywania przez ich wewnętrzne służby ochrony zadań wynikających z planu ochrony.

Art. 17. Pozwolenie muzealne wydaje się:

- 1) placówkom muzealnym innym niż wymienione w art. 2 pkt 7;
- 2) osobom posiadającym pozwolenie podstawowe co najmniej 5 lat.

Art. 18. 1. Na wniosek posiadacza broni organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub miejsce rejestracji podmiotu wydaje Europejską Kartę Broni palnej, zwaną dalej „EKB”.

2. EKB wydaje się na okres do 5 lat; po upływie terminu ważności EKB na wniosek posiadacza może być przedłużona na kolejny okres.

3. W przypadku cofnięcia uprawnień do posiadania broni EKB traci ważność i podlega zwrotowi do organu, który ją wydał. W przypadku sprzedaży broni wpisanej do EKB organ, który wydał EKB, wykreśla z niej broń.

4. W EKB zamieszcza się informacje o:

- 1) tożsamości posiadacza broni palnej, w tym:
 - a) nazwisko i imię, lub pełną nazwę (firmę) podmiotu,
 - b) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON,
 - c) adres miejsca zamieszkania lub adres siedziby podmiotu;
- 2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej, o której mowa w art. 7;
- 3) okresie ważności EKB;
- 4) utracie broni palnej;
- 5) państwach członkowskich Unii Europejskiej, na których terytorium posiadanie broni palnej, określonej w EKB, jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia;
- 6) wymogach władz innych państw członkowskich Unii Europejskiej dotyczących zezwoleń na wwóz lub przewóz przez terytorium tych państw broni palnej wpisanej do EKB.

5. Wpisów do EKB dokonuje organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór EKB, mając na celu zachowanie zgodności z prawem Unii Europejskiej dotyczącym kontroli nabywania i posiadania broni.

Rozdział 4

Zbywanie oraz użyczenie broni i amunicji

Art. 19. 1. Zbycie broni podlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia.

2. Zbycie amunicji podlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia.

3. Zbycie broni i amunicji niepodlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane na rzecz osoby mającej ukończone 18 lat, na podstawie przedłożonego dowodu tożsamości.

4. Zbycie broni wymagającej uzyskania pozwolenia musi zostać zgłoszone do odnotowania w CEBiP przez obie strony transakcji w terminie 7 dni roboczych od dnia zawarcia umowy.

Art. 20. 1. Osoby fizyczne posiadające pozwolenie na broń mogą użyczać broni innym osobom posiadającym pozwolenie na broń tej samej kategorii.

2. Osoby fizyczne mogą użyczać amunicję osobom posiadającym odpowiednie pozwolenie.

3. Użyczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinno odbywać się z zachowaniem pisemnej formy umowy użyczenia, z wyjątkiem sytuacji gdy przez cały okres użyczenia obie strony umowy znajdują się w tym samym miejscu.

Rozdział 5

Przenoszenie, noszenie i przechowywanie broni

Art. 21. 1. Obywatelska karta broni, pozwolenie podstawowe oraz pozwolenie rozszerzone upoważniają do przenoszenia broni.

2. Do przenoszenia broni posiadanej na podstawie pozwolenia:

1) obiektowego,

2) muzealnego poza terenem placówki muzealnej

– uprawnione są osoby posiadające pozwolenie podstawowe oraz pisemne upoważnienie właściciela broni.

3. Broń przenosi się umieszczoną w odpowiednim futerale lub pudełku, zapewniającym dyskrecję przenoszenia.

4. Amunicję przenosi się w sposób zapewniający bezpieczeństwo i uniemożliwiający jej przypadkowe odpalenie w normalnych warunkach.

5. Przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 6, jest dopuszczalne przy zachowaniu niezbędnych środków bezpieczeństwa, pod warunkiem że broń i amunicja są zabezpieczone w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.

6. Przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest dozwolone wyłącznie po otrzymaniu pisemnej zgody przewoźnika.

7. Zakazuje się przenoszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających.

Art. 22. 1. Broń krótką może nosić osoba posiadająca pozwolenie rozszerzone; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 31 ust. 2, w sposób zapewniający bezpieczeństwo innych osób i mienia. Przepis art. 21 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Broń alarmowa może być noszona przez jej posiadacza pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa innych osób i mienia; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 31 ust. 2.

3. Broń używana do wykonywania polowania może być noszona na terenie obwodu łowieckiego przez osobę posiadającą uprawnienia do wykonywania polowania, określone w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2013 r. poz. 1226, z późn. zm.).

4. Zakazuje się noszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających, oraz w innych przypadkach niż wymienione w ust. 1–3.

Art. 23. 1. Broń i amunicję, o których mowa w art. 7 ust. 1, a także broń posiadaną na podstawie pozwolenia obiektowego, przechowuje się w magazynach broni.

2. Broń i amunicję, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3, przechowuje się w metalowych kasetach umocowanych trwale do podłoża lub elementu konstrukcyjnego budynku w sposób uniemożliwiający ich odłączenie bez podjęcia specjalistycznych czynności, sejfach lub w specjalistycznych szafach do przechowywania broni.

3. Broń, o której mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1 i 2, oraz amunicję do niej, przechowuje się w sposób uniemożliwiający dostęp osobom postronnym.

4. Broń i amunicję w placówkach muzealnych przechowuje się w sposób określony w przepisach o muzeach.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni, mając na celu skuteczne zabezpieczenie przechowywanej broni i amunicji.

Art. 24. 1. Przesyłanie broni oraz amunicji za pośrednictwem podmiotów zajmujących się przewożeniem i doręczaniem przesyłek jest zakazane z zastrzeżeniem przepisów rozdziału 7 i art. 41 ust. 3. Przepisu nie stosuje się do broni, o której mowa w art. 7 ust. 4.

2. Jednostki przewożące przesyłki pocztowe, w razie stwierdzenia przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 1, zatrzymują przesyłkę, zawiadamiając o tym najbliższy organ Policji, który jest obowiązany do jej niezwłocznego protokolarnego przyjęcia do depozytu.

Art. 25. 1. Zakaz noszenia lub przenoszenia broni lub amunicji może wynikać wyłącznie z ustawy, z zastrzeżeniem art. 44.

2. Właściciel lub zarządca terenu, na którym wprowadzono zakaz noszenia lub przenoszenia broni lub amunicji jest obowiązany zapewnić możliwość nieodpłatnego zdeponowania broni i amunicji, za pokwitowaniem. Przepis art. 23 stosuje się.

3. Depozyt prowadzi osoba mająca pozwolenie podstawowe, funkcjonariusz służb o których mowa w art. 2 ust. 1 lub osoba mająca przydzieloną broń służbową na podstawie odrębnych przepisów.

4. Obowiązek zorganizowania depozytu, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy imprez masowych organizowanych w obiektach nie będących budynkami lub na otwartej przestrzeni.

Art. 26. 1. Policja, a w stosunku do żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa, może dokonać sprawdzenia warunków przechowywania broni i amunicji.

2. W przypadku stwierdzenia rażących nieprawidłowości w zakresie przechowywania, noszenia, przenoszenia i posługiwania się bronią i amunicją organ, który wydał pozwolenie na broń może cofnąć uprawnienie do posiadania broni w drodze decyzji administracyjnej.

3. Osoba, której cofnięto uprawnienie do posiadania broni może się ponownie ubiegać o wydanie pozwolenia na broń nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu pozwolenia na broń stała się ostateczna.

Rozdział 6

Warunki używania broni

Art. 27. Broń, która jest zdolna do rażenia celów na odległość, może być używana wyłącznie na strzelnicach, z wyjątkiem użycia broni w samoobronie oraz przypadków, których mowa w art. 29–31.

Art. 28. 1. Strzelnice, których regulamin dopuszcza do strzelań innych niż śrutowe powinny być zbudowane i zorganizowane w sposób wykluczający możliwość wydostania się poza ich obręb pocisku wystrzelonego z broni w sposób zgodny z regulaminem strzelnicy.

2. Szczegółowe zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy określa regulamin strzelnicy.

3. Zatwierdzenie regulaminu strzelnicy następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

4. Wzorcowy regulamin strzelnicy określa załącznik nr 3 do ustawy.

Art. 29. Osoby posiadające uprawnienia do wykonywania polowania mogą używać do polowania broni i amunicji przeznaczonej zgodnie z deklaracją producenta do celów łowieckich i odpowiedniej do wykonywania danego polowania, na zasadach określonych w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2013 r. poz. 1226, z późn. zm.).

Art. 30. 1. Broń sygnałowa może być używana wyłącznie zgodnie z jej przeznaczeniem, w tym w ratownictwie i żegludze, pod warunkiem zachowania zasad bezpieczeństwa przy jej obsłudze.

2. Broń alarmowa i historyczna może być używana podczas przedsięwzięć o charakterze artystycznym oraz rekonstrukcji wydarzeń historycznych, pod warunkiem zapewnienia jej bezpiecznej obsługi.

Art. 31. 1. Pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności zawodowych noszą broń posiadaną na podstawie pozwolenia obiektowego, pod warunkiem posiadania pozwolenia rozszerzonego; pracownik umundurowany nie musi nosić broni w ukryciu.

2. Umundurowani pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności związanych z konwojowaniem transportów środków pieniężnych oraz podczas pełnienia funkcji zabezpieczania obiektów należących do wojska używają broni posiadanej na podstawie pozwolenia obiektowego, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, pod warunkiem posiadania pozwolenia rozszerzonego; broń nie musi być noszona w ukryciu.

Rozdział 7

Przewóz broni przez granice

Art. 32. 1. Przywóz broni lub amunicji wymagającej posiadania pozwolenia na broń z zagranicy przez obywateli polskich na własne potrzeby wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art. 35.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając granicę, są obowiązane do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni lub amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu organowi wydającemu pozwolenie na broń właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania osoby.

3. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie posiadają pozwolenia na broń, są obowiązane niezwłocznie złożyć przywożoną broń lub amunicję do depozytu właściwego organu celnego, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do organu wydającego pozwolenie na broń właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń.

4. Koszty związane z deponowaniem broni lub amunicji w trybie, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń lub amunicję do depozytu. W przypadku nieuzyskania pozwolenia na broń osoba składająca broń lub amunicję do depozytu ma obowiązek zbyć ją na rzecz osoby lub podmiotu mających odpowiednie pozwolenie, albo przekazać je do złomowania.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji oraz wzór zgłoszenia, o których mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Art. 33. Wywóz broni lub amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń.

Art. 34. W stosunku do obywateli polskich wywożących broń lub amunicję przez granice do państw członkowskich Unii Europejskiej nie stosuje się przepisów art. 33, jeżeli broń, której przewóz dotyczy, jest wpisana do EKB.

Art. 35. 1. Osobom deklarującym zamiar zakupu broni palnej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń

poświadcza, na ich wniosek, uprzednią zgodę przewozową, w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do właściwego organu.

2. Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) nazwę (firmę) lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;
- 3) siedzibę i adres lub adres miejsca zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej;
- 4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej;
- 6) liczbę jednostek broni palnej.

3. Uprzednia zgoda przewozowa stanowi dokument urzędowy wystawiany przez nabywcę broni palnej w państwie docelowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczający o wiarygodności nabywcy oraz o objęciu kontrolą tej transakcji.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 2, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.

Art. 36. 1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Osoby mające miejsce zamieszkania w państwach członkowskich Unii Europejskiej mogą w celach łowieckich i sportowych przywozić oraz wywozić broń oraz amunicję na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie EKB, pod warunkiem, że broń ta jest wpisana do karty, a celem podróży jest udział w polowaniu albo w zawodach sportowych.

Rozdział 8

Posiadanie broni przez cudzoziemców

Art. 37. 1. Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osoby zrównane z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych mogą posiadać broń i amunicję na podstawie porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności.

2. Cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń wydaje terminowe pozwolenie na broń na okres pełnienia przez te osoby funkcji w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki wydawania terminowych pozwoleń na broń cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem wymogu przedstawienia dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydanego cudzoziemcowi przez właściwy organ państwa, którego jest obywatelem, mając na celu zgodność procedury z porozumieniami międzynarodowymi obowiązującymi Rzeczpospolitą Polską.

Art. 38. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 37 mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną poczty dyplomatycznej, misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z zawartych porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności, z uwzględnieniem przepisu art. 37 ust. 2 i przepisów wydanych na podstawie art. 37 ust. 3.

Art. 39. 1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 37 i art. 40, wymagają uprzedniego wydania zaświadczenia o wyrażeniu zgody przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od daty przywozu broni i amunicji.

2. Jeżeli upłynął termin ważności zgody, o którym mowa w ust. 1, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni.

4. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w art. 37 i art. 40, nie spełniają warunków określonych w ust. 1 i 2, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Art. 40. 1. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w polowaniu mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeśli ta broń i amunicja jest odpowiednia do wykonywania polowania na zasadach określonych w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie.

2. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni, lub w przygotowaniach do takich imprez mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeśli ta broń i amunicja odpowiada kryteriom określonym w zaproszeniu na daną imprezę sportową.

3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.

4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, uprawnia cudzoziemców do nabycia amunicji do broni określonej w tym zaświadczeniu.

5. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie

zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

7. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie spełniają warunków określonych w ust. 1–3 i 5, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

8. Cudzoziemiec może zbyć przywiezioną broń zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 19.

9. Cudzoziemców obowiązują zasady przenoszenia, przechowywania i używania broni, o których mowa w art. 22, 23, 27, 29 i 30.

10. Przepisy ust. 1–9 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą.

Art. 41. 1. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 37, posiadający upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, poświadczone przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, mogą nabywać broń na podstawie zaświadczenia wydanego przez organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, o którym mowa w ust. 2.

2. Na wniosek cudzoziemca posiadającego dokumenty, o których mowa w ust. 1, organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca wydaje zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni.

3. Nabyta broń musi być niezwłocznie odesłana na zagraniczny adres nabywcy, wskazany w dokumencie, o którym mowa w ust. 1.

4. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia o fakcie wywozu broni nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemca organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń.

5. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, o nabyciu broni przez cudzoziemca i jej wywozie.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 4 i 5, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Rozdział 9

Przepisy porządkowe i karne

Art. 42. Posiadacz broni w przypadku jej utraty jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w ciągu 24 godzin od chwili stwierdzenia utraty broni, zawiadomić o tym Policję.

Art. 43. Osoba posiadająca pozwolenie na broń w razie zmiany miejsca zamieszkania jest obowiązana zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca

zamieszkania, organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na nowe miejsce zamieszkania.

Art. 44. 1. Jeżeli interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny tego wymagają, minister właściwy do spraw wewnętrznych może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, na obszarze całego kraju lub na określonych obszarach, zakaz przenoszenia wszelkiego rodzaju broni lub niektórych jej rodzajów na czas określony, nie dłuższy niż 90 dni.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wszystkich osób posiadających broń zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, albo może być wydany z wyłączeniem posiadaczy pozwolenia rozszerzonego oraz podmiotów dysponujących bronią na podstawie pozwolenia obiektowego.

Art. 45. 1. Organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub miejsce rejestracji podmiotu, z chwilą zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2–5, cofa osobie, której dotyczą te okoliczności, uprawnienie do posiadania broni. Cofnięcie uprawnień do posiadania broni następuje w drodze decyzji administracyjnej.

2. Prokurator, sąd albo lekarz który zdiagnozował u posiadacza pozwolenia na broń stan chorobowy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 4, jest obowiązany, w zakresie swojej właściwości, niezwłocznie powiadomić organ właściwy w sprawie wydawania pozwoleń na broń o zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2–5.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, tryb oraz sposób powiadamiania, o którym mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie należytej kontroli posiadaczy broni, przy jednoczesnym zachowaniu poufności ich danych osobowych.

Art. 46. 1. Pozbawianie broni cech użytkowych może być dokonane wyłącznie przez osoby wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni lub usługi rusznikarskie zgodnie z ustawą z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017, z 2013 r. poz. 1650), w zgodzie ze sztuką rusznikarską i wyłącznie w taki sposób, aby skutecznie uniemożliwić odtworzenie przerobionych części broni.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zasady pozbawiania broni cech użytkowych, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.

Art. 47. 1. Kto:

- 1) przenosi broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 21;
- 2) nosi broń z naruszeniem zasad określonych w art. 22;
- 3) przechowuje broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 23;
- 4) przesyła broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 24;
- 5) używa broni niezgodnie z zasadami określonymi w art. 27, 29, 30 i 31;
- 6) przewozi broń przez granice z naruszeniem zasad określonych w art. 32 i 33;

7) nie dopełnia terminów, o których mowa w art. 42 i 43 podlega karze grzywny.

2. W sprawach o wykroczenia, o których mowa w ust. 1, można ponadto orzec cofnięcie uprawnień do posiadania broni na okres od roku do lat trzech. W przypadku ponownego ubiegania się o pozwolenie na broń wymagane jest powtórzenie procedury uzyskiwania pozwolenia, o której mowa odpowiednio w art. 13–15.

Art. 48. W sprawach o przestępstwo, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2, sąd albo prokurator może orzec jako środek zapobiegawczy czasowe zawieszenie uprawnień do posiadania broni. W takim wypadku właściciel broni lub amunicji obowiązany jest zdać je do depozytu albo zbyć. Koszty depozytu ponosi właściciel. Sąd albo prokurator może zarządzić przymusowe odebranie broni lub amunicji.

Rozdział 10

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 49. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2015 poz. 2168, z późn. zm.) w art. 42 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2) pozwolenie na broń wydane na podstawie ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...) lub inny dokument uprawniający do jej posiadania, jeżeli wykonuje polowanie za pomocą broni przeznaczonej do celów łowieckich;”

Art. 50. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1383, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Straży, do wykonywania zadań określonych w art. 11 pkt 5 i 9, może być wydane pozwolenie na broń obiektowe, na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...), na broń palną oraz na przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA.”;

2) w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W zakresie zasad dopuszczenia strażnika do posiadania broni palnej bojowej i przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej stosuje się odpowiednio art. 21 ust. 2–7 i art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.”.

Art. 51. W ustawie z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2014 r. poz. 170, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 128 ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. W zakresie zasad dopuszczenia strażników Straży Marszałkowskiej do posiadania broni stosuje się odpowiednio art. 15 i 16 ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...)”;

2) w art. 129 ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Do Straży Marszałkowskiej w zakresie zasad posiadania broni stosuje się odpowiednio art. 21 ust. 2–7 oraz art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.”.

Art. 52. W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017, z 2013 r. poz. 1650 oraz z 2015 r. poz. 1893) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) broń i istotne części broni – są to broń i istotne części broni w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...), a także inne urządzenia służące do niszczenia lub obezwładniania celów;”;

2) w art. 6 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) bronią palną pozbawioną cech użytkowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... o broni i amunicji;”;

3) w art. 30:

a) w ust. 2:

- w pkt 2:

-- lit. a i b otrzymują brzmienie:

„a) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom, które okażą odpowiednie pozwolenie na broń,

b) cudzoziemcom na warunkach określonych w ustawie z dnia ... o broni i amunicji;”;

-- lit. g i h uchyla się;

- w pkt 3:

-- lit. a i b otrzymują brzmienie:

„a) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom, które okażą odpowiednie pozwolenie na broń,

b) cudzoziemcom na warunkach określonych w ustawie z dnia ... o broni i amunicji;”;

-- lit. f i g uchyla się;

- pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) proch strzelniczy i jego substytuty oraz spłonki sprzedaje się osobom fizycznym, które okażą obywatelską kartę broni lub pozwolenie podstawowe;

6) proch strzelniczy dymny (czarny) sprzedaje się osobom pełnoletnim, po okazaniu dokumentu stwierdzającego tożsamość;”;

b) w ust 5 pkt 2 uchyla się.

Art. 53. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414, z późn. zm.) w art. 66:

1) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Na wniosek wojewódzkiego inspektora może zostać wydane pozwolenie na broń obiektowe, na zasadach określonych w art. 8 pkt 4 oraz art. 16 ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...).

3. Do inspektorów w zakresie posiadania broni i amunicji stosuje się odpowiednio art. 21 ust. 2–7 oraz art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.”;

2) ust. 4 i 5 uchyla się.

Art. 54. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1100, z późn. zm.) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. Zasady wydawania i cofania pozwoleń na nabywanie oraz przechowywanie amunicji określają przepisy ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 55. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2015 r. poz. 1651, z późn. zm.) w art. 110:

1) ust. 1–5 otrzymują brzmienie:

„1. Funkcjonariusz Straży Parku może być wyposażony w broń centralnego zapłonu krótką lub długą, a pracownik Służby Parku w broń długą centralnego zapłonu.

2. Na wniosek dyrektora parku narodowego może zostać wydane pozwolenie na broń obiektowe, na zasadach określonych w art. 8 pkt 4 oraz art. 16 ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...).

3. Do funkcjonariuszy Straży Parku w zakresie posiadania broni i amunicji stosuje się odpowiednio art. 14-15, art. 21 ust. 2–7 oraz art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.

4. Dyrektor parku narodowego może przydzielić funkcjonariuszowi Straży Parku broń wraz z amunicją.

5. Decyzję o wyposażeniu funkcjonariusza Straży Parku w broń krótką lub długą na czas pełnienia służby podejmuje każdorazowo Komendant Straży Parku.”.

2) ust. 6 uchyla się.

Art. 56. W ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611, z późn. zm.) w art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto wnosi lub posiada na imprezie masowej broń w rozumieniu ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...), z wyłączeniem imprez masowych o charakterze strzeleckim, lub wyroby pirotechniczne, materiały pożarowo niebezpieczne, inne niebezpieczne przedmioty lub materiały wybuchowe, podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”.

Art. 57. 1 Osoby, które weszły w posiadanie broni lub amunicji w związku ze swoim udziałem w walce o suwerenność i niepodległość Polski, jeżeli w wyniku tego udziału nabyły uprawnienia kombatanckie w rozumieniu ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2014 r. poz. 1206, z późn. zm.) uzyskują prawo do posiadania tej broni i pozwolenie

podstawowe. W stosunku do tych osób nie stosuje się wymogu zdania egzaminu, o którym mowa w art. 14.

2. Warunkiem uzyskania prawa, o którym jest mowa w ust. 1, jest, aby wobec osoby mającej uzyskać prawo do posiadania broni nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 10, oraz złożenie wniosku o wydanie pozwolenia na broń. Przepisy art. 13 ust. 4–5 stosuje się.

3. W razie śmierci osoby, o której mowa w ust. 1, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się także do osób jej najbliższych w rozumieniu art. 115 § 11 Kodeksu karnego.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do osób, które dopuściły się któregośkolwiek z czynów określonych w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, z zastrzeżeniem ust. 3 tej ustawy.

Art. 58. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy karty rejestracyjne na broń pneumatyczną z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się obywatelskimi kartami broni w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy kartę rejestracyjną na broń pneumatyczną, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie wymiany karty rejestracyjnej tej broni na obywatelską kartę broni.

Art. 59. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów sportowych, łowieckich, kolekcjonerskich, pamiątkowych i szkoleniowych z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami podstawowymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających pozwolenie na broń, o którym mowa w ust. 1, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenia podstawowe.

Art. 60. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej lub ochrony osób i mienia z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami rozszerzonymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających pozwolenie na broń, o którym mowa w ust. 1, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenia podstawowe oraz związane z nimi pozwolenia rozszerzone.

Art. 61. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy świadectwa broni z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami obiektowymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek podmiotów posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy świadectwo

broni, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenie obiektowe.

Art. 62. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają nieodpłatnie wymianie na pozwolenia podstawowe oraz związane z nimi pozwolenia rozszerzone, na wniosek osób posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 63. Do czasu wydania decyzji o przekształceniu w pozwolenia na broń, o których mowa w art. 58–62, zachowują ważność równoważne im dokumenty wydane według dotychczasowych przepisów.

Art. 64. W przypadku niezłożenia przez osobę uprawnioną wniosku, o którym mowa w art. 58–62, wydane według dotychczasowych przepisów pozwolenia na broń, świadectwa broni, karty rejestracyjne broni pneumatycznej oraz legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni tracą moc z upływem terminu do złożenia tego wniosku.

Art. 65. Wnioski o wydanie pozwolenia na broń nierozpatrzone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają przekazaniu do właściwych organów określonych w niniejszej ustawie, w terminie 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Wnioski te podlegają rozpatrzeniu na podstawie niniejszej ustawy.

Art. 66. Placówki muzealne, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1, posiadające zbiory broni lub amunicji w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, są obowiązane w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wystąpić o pozwolenie muzealne.

Art. 67. 1. Rejestr, o którym mowa w art. 27 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 68, staje się rejestrem CEBiP w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Komendant Główny Policji i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej uzupełnią dane zawarte w rejestrach, o których mowa w art. 27 ust. 2 i 2a ustawy wymienionej w art. 67, do stanu ich zgodności z zakresem danych objętych rejestrem CEBiP.

3. Komendant Główny Policji i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej prześlą uzupełnione dane objęte rejestrami, o których mowa w ust. 2, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych nie później niż w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 68. Traci moc ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz.576, z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295 oraz z 2015 r. poz. 1505).

Art. 69. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Załączniki do ustawy
z dnia r.
(poz.)

Załącznik nr 1

Wymagania i procedura przeprowadzania egzaminu dopuszczającego

1. Egzamin dopuszczający organizuje i przeprowadza organ wydający pozwolenia na broń. Egzaminatorami mogą być wyłącznie osoby posiadające uprawnienia instruktora strzelectwa sportowego, instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego. Egzamin powinien być zorganizowany przynajmniej raz w miesiącu, a w przypadku dużej liczby chętnych odpowiednio częściej.
2. Osoba przystępująca do egzaminu dopuszczającego do posiadania pozwolenia na broń musi wykazać się znajomością:
 - 1) przepisów prawa dotyczących broni i amunicji (ustawa o broni i amunicji oraz rozporządzenia wykonawcze do niej);
 - 2) przepisów prawa dotyczących obrony koniecznej i stanu wyższej konieczności;
 - 3) zasad bezpieczeństwa przy obsłudze broni palnej;
 - 4) podstawowej wiedzy na temat strzelania (zasady bezpieczeństwa przy strzelaniu, prawidłowe trzymanie broni, zasady celowania, ściąganie spustu);
 - 5) zasad bezpiecznego zachowania się na strzelnicy.
3. Minister odpowiedni do spraw wewnętrznych opracuje zestaw 100 pytań i odpowiedzi, przy czym każde zagadnienie wymienione w § 2 powinno być opisane przy pomocy 20 pytań; pytania zebrane są w grupach odpowiadającym odpowiednim zagadnieniom.
4. Egzamin dopuszczający jest egzaminem pisemnym, w formie testu wyboru; egzamin składa się z 10 pytań, zdający losuje z puli 100 pytań po 2 z każdej grupy tematycznej. Do zaliczenia egzaminu należy udzielić minimum 9 poprawnych odpowiedzi na pytania.

Załącznik nr 2

Wymagania i procedura przeprowadzania egzaminu kompetencyjnego

1. Egzamin kompetencyjny organizuje i przeprowadza organ wydający pozwolenia na broń. Egzaminatorami mogą być wyłącznie osoby posiadające uprawnienia instruktora strzelectwa sportowego, instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego oraz mające doświadczenie w prowadzeniu strzelań sportowych konkurencji dynamicznych. Egzamin powinien być zorganizowany przynajmniej raz w miesiącu, a w przypadku dużej liczby chętnych odpowiednio częściej.
2. Egzamin kompetencyjny składa się z części praktycznej, w formie zadania strzeleckiego; zadanie wymaga oddania 10 strzałów, jego dokładny opis zawiera ust. 5.
3. Egzamin kompetencyjny przeprowadzony jest przy użyciu broni palnej krótkiej i amunicji będącej własnością osoby przystępującej do egzaminu lub jej pracodawcy; energia wylotowa pocisku wystrzeliwanego z broni nie może być mniejsza niż 200 J ani większa niż 1000 J; amunicja wyłącznie z pociskiem jednorodnym, pełnopłaszczowym lub półpłaszczowym.
4. Egzamin kompetencyjny należy przeprowadzać przy użyciu tarczy TS-9 oraz przy pomocy urządzenia pozwalającego na odmierzenie czasu 30 sekund. Sygnał startowy dźwiękowy, wydany gwizdkiem albo przy pomocy elektronicznego timera odmierzającego czas strzelania. Barykada o szerokości około 1 m i wysokości około 2 m, wykonana z drewna, bez elementów metalowych, musi umożliwiać stabilne oparcie dla strzelającego.
5. Procedura przebiegu strzeleckiego:
 - 1) dwie tarcze umieszczone są w odległości 10 m od barykady, w odległości 3 m od siebie (mierzone na zewnętrznych krawędziach tarcz); stanowisko startowe w odległości 5 m od barykady; stanowisko startowe i barykada są umieszczone współosiowo;
 - 2) broń załadowana jest pięcioma nabojami (pistolety nieprzeładowane, z pustą komorą naboją; rewolwery mają mieć kurek spuszczone), schowana do kabury. Broń w kaburze musi być ukryta pod ubraniem w taki sposób, aby była niewidoczna dla postronnego obserwatora. Drugie pięć nabojów należy umieścić w odpowiednim nośniku zapasowej amunicji (zapasowy magazynek, szybkoładowacz itp.);
 - 3) po sygnale startowym należy przemieścić się za barykadę i ostrzelać każdą tarczę pięcioma strzałami – lewą tarczę z lewej strony barykady, prawą tarczę z prawej strony barykady. Po ostrzeleniu pierwszej tarczy należy przeładować broń, chowając się za barykadą, po czym ostrzelać drugą tarczę z drugiej strony barykady. Kolejność ostrzeliwania tarcz jest dowolna;
 - 4) ostrzeliwanie tarcz musi być prowadzone z wykorzystaniem barykady jako zasłony, stopy strzelającego muszą być w całości schowane za barykadą;

- 5) maksymalny czas wykonania całego zadania wynosi 30 sekund i jest liczony od sygnału startowego do ostatniego strzału oddanego przez zdającego;
- 6) warunkiem zaliczenia egzaminu jest trafienie w przewidzianym limicie czasu obydwu tarcz wszystkimi strzałami (w każdej tarczy musi być po pięć przestrzelin) oraz uzyskanie na każdej tarczy wyniku minimum 21 punktów;
- 7) podczas wykonywania całego zadania broń po wyjęciu z kabury musi być skierowana lufą w stronę bezpieczną; oddanie strzału przypadkowego (w tym zwłaszcza strzału podczas wyjmowania broni z kabury, przemieszczania się, wymiany magazynka) lub skierowanie lufy w kierunku niebezpiecznym powoduje natychmiastowe przerwanie strzelania i zakończenie egzaminu z wynikiem negatywnym.

6. Egzamin kompetencyjny w przypadku jego zaliczenia kończy się wystawieniem zaświadczenia, które musi zawierać dane osoby zdającej, miejsce i datę egzaminu, dane organu przeprowadzającego egzamin oraz dane osoby prowadzącej i musi być podpisane przez osobę upoważnioną do przeprowadzania egzaminu.

Załącznik nr 3

Wymagania wobec regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnic

1. Niniejszy załącznik określa wymogi wobec regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnic, z uwzględnieniem:

- 1) warunków korzystania ze strzelnicy;
- 2) sposobu obchodzenia się z bronią;
- 3) sposobu zachowania się osób przebywających na strzelnicy.

2. Użyte w załączniku określenia oznaczają:

- 1) strzelnica – obiekt przeznaczony do prowadzenia strzelań szkoleniowych, sportowych i rekreacyjnych oraz treningów strzeleckich;
- 2) bezpieczne kierunki ostrzału – kierunki, wyłącznie w które można strzelać;
- 3) stanowisko strzeleckie – wskazane przez prowadzącego strzelanie miejsce lub obszar wewnątrz osi strzeleckiej, z którego można wyłącznie prowadzić ostrzeliwanie celów;
- 4) linia bezpieczeństwa – linia wyznaczona osobno dla każdej osi strzeleckiej ustalająca jej koniec z poza której, nie można strzelać na tej osi strzeleckiej;
- 5) strefa bezpieczeństwa – oznaczone miejsce przeznaczone do treningu bezstrzałowego, czyszczenia broni lub innych czynności obsługowych, wykonywanych bez amunicji;
- 6) punkt sanitarny – miejsce umieszczenia apteczki.

3. Właściciel lub zarządca strzelnicy, na podstawie wzoru regulaminu określonego w ust. 6, jest obowiązany opracować szczegółowy regulamin strzelnicy, w którym w szczególności może określić dodatkowe warunki bezpieczeństwa dla osób przebywających na strzelnicy.

4. Właściciel lub zarządca strzelnicy zakazujący noszenia broni w stanie załadowanym na terenie strzelnicy musi wyznaczyć miejsce bezpiecznego rozładowania i załadowania broni tuż przy wejściu na teren strzelnicy.

5. Szczegółowy regulamin strzelnicy musi być wywieszony na strzelnicy w widocznym miejscu, możliwie blisko wejścia na teren strzelnicy. Każda osoba korzystająca ze strzelnicy musi poświadczyć znajomość regulaminu i zobowiązać się do jego przestrzegania.

6. Wzór regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnicy:

REGULAMIN STRZELNICY

[wzór]

Rozdział 1

Warunki korzystania ze strzelnicy

§ 1. Prowadzący strzelanie:

- 1) odpowiada za bezpieczeństwo użytkowników strzelnicy oraz osób im towarzyszących;
- 2) wyznacza osobom korzystającym ze strzelnicy stanowiska strzeleckie, a osobom towarzyszącym miejsce bezpiecznego pobytu;
- 3) prowadzi książkę rejestru pobytu na strzelnicy, w której zamieszcza się następujące dane:
 - a) imię i nazwisko korzystającego ze strzelnicy,
 - b) numer pozwolenia na broń lub określenie właściciela broni,
 - c) godzinę przyścia i wyjścia ze strzelnicy,
 - d) nazwę organu, który wydał pozwolenie na broń, przy czym wymóg ten dotyczy osoby wnoszącej na strzelnicę własną broń,
 - e) oświadczenie korzystającego ze strzelnicy o zapoznaniu się z regulaminem strzelnicy i przepisami bezpieczeństwa, potwierdzone własnoręcznym podpisem.

§ 2. Na strzelnicy zabrania się:

- 1) osobom towarzyszącym osobom korzystającym ze strzelnicy wchodzenia za linię bezpieczeństwa bez zgody prowadzącego strzelanie,
- 2) używania broni osób korzystających ze strzelnicy bez zgody jej użytkownika,
- 3) spożywania alkoholu lub używania środków odurzających oraz przebywania na terenie strzelnicy osób będących pod ich wpływem,
- 4) wnoszenia jakiegokolwiek amunicji (włącznie z amunicją treningową i ślepą) do stref bezpieczeństwa.

§ 3. Na strzelnicy, w miejscu widocznym, umieszcza się:

- 1) regulamin strzelnicy;
- 2) plan strzelnicy z oznaczeniem:
 - a) bezpiecznych kierunków ostrzału,
 - b) linii bezpieczeństwa wszystkich osi strzeleckich,
 - c) stref bezpieczeństwa,
 - d) punktu sanitarnego,
 - e) dróg ewakuacji,
 - f) miejsca instalacji telefonu lub innych urządzeń łączności;
- 3) wykaz sygnałów i komunikatów alarmowych;
- 4) informację o sposobie połączenia się z najbliższym punktem pomocy medycznej.

§ 4. Za szkody powstałe podczas strzelania zgodnie z regulaminem odpowiada właściciel lub zarządca strzelnicy, a także instruktor prowadzący strzelanie lub trening strzelecki.

§ 5. Za spowodowanie wypadku odpowiada korzystający ze strzelnicy, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Rozdział 2

Sposób obchodzenia się z bronią

§ 6. 1. Broń na strzelnicy przenosi się lub nosi zabezpieczoną przed dostępem osób trzecich, schowaną np. w kaburze, pokrowcach lub kasetach przeznaczonych do przenoszenia broni.

2. Wyjmowanie broni odbywa się:

- 1) na stanowisku strzeleckim;
- 2) w strefie bezpieczeństwa.

3. Wszelkich czynności związanych z obsługą broni dokonuje się wyłącznie z lufą skierowaną w kierunku bezpiecznym.

§ 7. Po zakończeniu strzelania korzystający ze strzelnicy przed jej opuszczeniem zgłasza ten fakt prowadzącemu strzelanie i odnotowuje to w książce rejestru pobytu na strzelnicy.

§ 8. Zabrania się strzelania oraz celowania do ludzi i zwierząt.

Rozdział 3

Sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy

§ 9. Korzystający ze strzelnicy jest obowiązany ściśle przestrzegać poleceń wydawanych przez prowadzącego strzelanie.

§ 10. Zabrania się wchodzenia przed stanowisko strzeleckie bez zgody prowadzącego strzelanie.

§ 11. Po komendzie STOP, wydanej przez prowadzącego strzelanie lub inną osobę, strzelający bezzwłocznie przerywają strzelanie.

§ 12. Na teren strzelnicy zwierzęta mogą być wprowadzone tylko w wyjątkowych przypadkach oraz obowiązkowo powinny być trzymane na uwięzi i pod ścisłym nadzorem opiekuna.

§ 13. Osobę naruszającą regulamin strzelnicy usuwa się ze strzelnicy.

UZASADNIENIE

Proponowana ustawa o broni i amunicji ma zastąpić ustawę z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz.576, z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295 oraz z 2015 r. poz. 1505). Zmiana ta jest podyktowana przede wszystkim koniecznością uzyskania pełnej harmonizacji polskiego ładu prawnego dotyczącego kontroli nabywania i posiadania broni palnej z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej, a w szczególności ze znowelizowaną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 roku zmieniającą dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008 r.). Istniejące przepisy tej zgodności nie zapewniają – a niektóre, odziedziczone po poprzednim ustroju regulacje nie przystają do porządku prawnego wolnego państwa demokratycznego.

Praktyka wydawania pozwoleń opiera się w obecnej sytuacji prawnej na arbitralnej uznaniowości organu decydującego – w efekcie każda z komend Policji wydających pozwolenia kieruje się własnymi interpretacjami i identyczne w treści podania tej samej osoby będzie w różnych częściach kraju rozpatrzone odmiennie. Co więcej, w tej samej komendzie efekt końcowy różni się zależnie od czasu złożenia i rozpatrywania sprawy. Przepisy są nieprecyzyjne i w sposób dowolny interpretowane przez Policję, przy czym część interpretacji powstaje na drodze różnych uzusów. Zdarzają się przypadki interpretacji wręcz sprzecznych z brzmieniem przepisów, albo dotyczące spraw w nich nieujętych.

Możliwie szeroki, aczkolwiek ściśle kontrolowany dostęp praworządnych obywateli do broni stanowi z jednej strony gwarancję poszanowania swobód obywatelskich, a z drugiej jest ważnym elementem zapewnienia bezpieczeństwa państwowego. Wszystkie kraje Unii Europejskiej dopuszczają swoich obywateli do broni palnej, traktowanej jako naturalny przedmiot związany z rozwojem cywilizacji europejskiej, służący w chwili obecnej do realizacji pasji o charakterze hobbystycznym. Szeroko rozumiane strzelectwo, tak sportowe, jak rekreacyjne, myślistwo, kolekcjonerstwo broni – a także ruch rekonstruktorski, odtwarzania wydarzeń historycznych – są równoprawną składową kultury europejskiej oraz elementem tożsamości naszego kontynentu. Historyczne uwarunkowania pozwalają na odpowiedzialne i kategoryczne twierdzenie, że dostęp Polaków do broni jest wprost wpisany w pojęcie polskiego patriotyzmu. Zawsze gdy w Polsce odradzał się patriotyzm, powodowało to wzrost zainteresowania bronią – sytuację taką obserwujemy także obecnie. Oczywiście posiadanie broni jest obarczone pewną specyfiką i wymaga poddania dokładnej i skutecznej kontroli. W interesie społecznym jest, aby w posiadanie broni nie wchodziły osoby niepowołane, w szczególności karane za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia, jak też osoby chore psychicznie. Jak pokazuje praktyka innych krajów europejskich, gdy przepisy są precyzyjne i jednoznaczne nie ma kłopotów ze spełnieniem tego warunku.

W dobie armii zawodowej, która sama nie jest w stanie obronić kraju przed agresją, niezbędne jest posiadanie odpowiedniej infrastruktury inżynieryjno-technicznej – ale także posiadanie odpowiednio wyszkolonych w umiejętności posługiwania się bronią obywateli.

Ci, którzy chcą się tego nauczyć za własne pieniądze i przy pomocy własnej broni, są bardzo cenni dla kraju, a w godzinie zagrożenia będą wręcz na wagę złota. Polska ma w tej chwili unikalny w swej historii okres spokoju na granicach, gdy nikt z sąsiadów nie zagraża jej państwowości i nie wysuwa roszczeń. Ale taki stan nie będzie trwał wiecznie, a jak uczy historia, nie wolno popełniać grzechu beczynności – już nie raz wydawało się, że nasz kraj będzie trwał niezagrożony przez wieki, co wkrótce okazywało się bolesną uludą. Polski nie stać, ani nie ma takiej bezpośredniej potrzeby, aby rozpoczynać masowe szkolenia ludności na wypadek agresji. Tym bardziej jest racjonalne wspieranie oddolnych obywatelskich ruchów strzeleckich, sprzyjanie powstawaniu klubów sportowych i innych form promujących postawy patriotyczne. Unormowanie kwestii dostępu do broni jest tu sprawą kluczową.

Ostatnią, ale także istotną kwestią, jest powstanie w gospodarce kraju dużego segmentu rynku, przynoszącego corocznie znaczne dochody dla budżetu państwa. Poza siecią sprzedaży broni i akcesoriów do niej ten segment gospodarki stanowią także strzelnice z kadrą instruktorską, placówki szkoleniowe, warsztaty rusznikarskie, prywatne placówki muzealne oraz, co najważniejsze, kluby zrzeszające ludzi o wspólnych zainteresowaniach, co sprzyja rozwojowi społeczeństwa obywatelskiego. Wprowadzenie w życie proponowanego projektu ustawy doprowadzi do odtworzenia polskiego przemysłu wytwarzania broni strzeleckiej oraz amunicji, który miał piękne tradycje przedwojenne, a który obecnie przeżywa wielkie trudności i grozi mu całkowity upadek.

Społecznymi siłami środowiska strzeleckiego został opracowany projekt ustawy o broni i amunicji, zgodny z regulacjami unijnymi, wprowadzający do polskiego prawa podział broni, wzorowany na zastosowanym w wyżej wspomnianej dyrektywie. Jednak trzeba zaznaczyć, że w stosunku do dyrektywy projekt przewiduje w wielu przypadkach regulacje surowsze.

Najważniejsze zmiany wprowadzane przez proponowaną ustawę w stosunku do istniejących przepisów prawa:

1. Wprowadzenie zgodnej z dyrektywą unijną klasyfikacji kategorii i rodzajów broni palnej. W warstwie nazewnicznej zastosowano słownictwo zgodne z polską normą bronioznawczą, pogrupowano także rodzaje broni w sposób zgodny z dotychczasową praktyką – na przykład nie wydzielono jako osobnej grupy długiej broni palnej jednostrzałowej z lufą o gładkim przewodzie, zrównując ją w sensie prawnym z innymi strzelbami dłuższymi niż 600 mm (regulacja surowsza, niż minimalna norma dyrektywy).
2. Jednoznaczne zdefiniowanie wszystkich pojęć używanych w ustawie, w celu uniknięcia obecnych problemów z interpretacją zapisów poszczególnych artykułów.
3. Zmiana organu wydającego pozwolenia – pozwolenia miałoby wydawać starostowie lub prezydenci miast na prawach powiatu, podobnie jak to miało miejsce w II Rzeczpospolitej. Taka zmiana odciąży Policję z zadań natury administracyjno-biurowej, uwalniając jej siły oraz środki dla realizacji zasadniczych zadań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa

i ładu w przestrzeni publicznej. Dodatkowo przeniesienie organu wydającego pozwolenia ze szczebla wojewódzkiego na szczebel powiatowy przybliży go do obywatela, co jest zasadniczo zgodne z duchem budowy państwa obywatelskiego.

4. Precyzyjne określenie przesłanek wykluczających możliwość posiadania broni – bycie karanym za pewne przestępstwa, występowanie określonych stanów chorobowych lub istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego zbyt młody wiek, brak stałego miejsca zamieszkania. Każda osoba, która nie podlega tym wyłączeniom, może mieć obywatelską kartę broni, jeżeli przedstawi uzasadniony powód posiadania broni.

5. Odejście od pozwoleń na broń wydawanych „do celu” i zastąpienie ich pozwoleńmi podzielonymi na trzy poziomy dostępu, związane z poziomami kompetencji posiadacza broni – im jest ona większa, tym więcej rodzajów broni może on posiadać. Proponuje się następujące poziomy dostępu: pierwszy (obywatelska karta broni) – broń gazowa, niektóre rodzaje broni bocznego zapłonu i strzelby, drugi (pozwolenie na broń) – broń dopuszczona do posiadania przez osoby cywilne, trzeci (pozwolenie na broń, rozszerzone) – poziom drugi plus prawo do noszenia broni krótkiej w ukryciu w miejscach publicznych. Jednocześnie zgodnie z dyrektywą utrzymano konieczność przedstawienia uzasadnionego powodu posiadania broni, podając przy tym przykładowy katalog powodów posiadania, uznanych za uzasadnione. Należy podkreślić, że deklarowany uzasadniony powód posiadania broni nie może być utożsamiany z pozwoleniem wydanym „do celu”, gdyż rodzaj pozwolenia determinują wyłącznie techniczne parametry broni.

6. Posiadanie broni „normalnej” wymaga zdania egzaminu teoretycznego albo trzyletniego stażu jako posiadacz broni „pierwszego kontaktu”. Nienaganny staż jest praktycznym dowodem na znajomość przepisów, dlatego nie ma potrzeby przeprowadzania w tym wypadku dodatkowego egzaminu. Posiadanie broni z prawem noszenia jest w warunkach europejskich czymś raczej wyjątkowym, dlatego w projekcie wymaga się zdania dość trudnego egzaminu kompetencyjnego z umiejętności strzelania. Co więcej – egzamin ten należy okresowo powtarzać. Celem tej regulacji jest wyeliminowanie potencjalnego zagrożenia, jakie mogą stanowić uzbrojone osoby nie mające umiejętności posługiwania się bronią w stresie. Osoby sprawnie posługujące się bronią nie powinny mieć trudności ze zdaniem tego egzaminu.

7. Stworzenie ogólnopolskiego, jednolitego komputerowego systemu ewidencjonowania wszystkich pozwoleń na broń i wszystkich egzemplarzy broni, oraz wszystkich transakcji sprzedaży, co umożliwi tworzenie wymaganej prawem międzynarodowym indywidualnej historii każdego egzemplarza broni. Taki system jest wymagany przez dyrektywę unijną, Polska wprowadzając go jako jedna z pierwszych stanie w awangardzie unijnych państw pod względem rozwoju infrastruktury informatycznej. Obecny system ewidencji broni palnej stwarza pole do błędów i nadużyć, zaś kontrola stanu posiadania broni przez osoby cywilne jest iluzoryczna.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Projekt nowej ustawy o broni i amunicji zmierza do uzyskania całkowitej zgodności polskiego porządku prawnego z normatywnymi Unii Europejskiej w przedmiotowym zakresie. Pomimo kilkukrotnych nowelizacji, dotychczasowa ustawa w dalszym ciągu nie przystaje do wymagań europejskich. Skutki proponowanych zmian zostały omówione w rozbięciu na poszczególne obszary oddziaływania. W przypadku nie wymienienia konkretnego obszaru oznacza to, że zmiany nie wpływają na ten obszar, lub wpływ ten jest nieznan.

Obszary, na które oddziałuje proponowana regulacja prawna:

Na podstawie doświadczeń innych krajów spodziewany jest spadek przestępczości, zwłaszcza najbardziej uciążliwej dla obywateli przestępczości o charakterze rozbójniczym oraz rabunkowym. Na tej samej podstawie nie spodziewa się problemów z nielegalnym użyciem legalnie posiadanej broni palnej, co także dotychczas było znikomym marginesem. Proponowana regulacja poprzez umożliwienie posiadania broni na podstawie jasnych, jednoznacznych kryteriów spowoduje istotne ograniczenie czarnego rynku broni, zwłaszcza gromadzonej w celach kolekcjonerskich, oraz likwidację wielu patologicznych sytuacji spowodowanych nieprzystawianiem obecnych regulacji prawnych do oczekiwań społecznych – np. organizowane na szeroką skalę rekonstrukcje wydarzeń historycznych odbywają się obecnie z konieczności z naruszeniem przepisów prawa. Proponowane regulacje będą miały także dodatni wpływ na gromadzenie zabytków polskiego dziedzictwa kulturowego oraz pamiątek historycznych.

Nie przewiduje się bezpośredniego oddziaływania proponowanych zmian na obszar Prawa Łowieckiego, tak jak nie pociągnęły go zmiany wprowadzone w latach 1999 i 2003. Należy zaznaczyć, że dotychczasowe zapisy ustawy o broni i amunicji oraz ustawy Prawo Łowieckie były wzajemnie sprzeczne, a obecnie uzyska się ich całkowitą spójność. Proponowane regulacje powinny wpłynąć na podniesienie umiejętności strzeleckich wśród myśliwych, jako skutek przewidywanego zwiększenia liczby strzelnic i wzrostu kultury posługiwania się bronią palną.

Proponowane zmiany przyniosą korzystne skutki dla państwowych formacji uzbrojonych, które zyskają nowe miejsca do treningu, a także dopływ wstępnie przeszkolonych kadr. Zmiana ustawy będzie miała także ważny pozytywny wpływ na obronność kraju, zwłaszcza w kontekście planowanego uzawodowienia armii – w ramach tych samych wydatkowanych kwot polskie siły zbrojne uzyskają lepiej wyszkolonych żołnierzy. Równie ważnym skutkiem wprowadzenia w życie nowej ustawy będzie powstanie licznych klubów i stowarzyszeń o charakterze hobbystycznym, co umocni społeczności lokalne oraz przyczyni się wydatnie do rozwoju społeczeństwa obywatelskiego.

Konsultacje społeczne:

Założenia projektu zostały napisane przez obywateli, zainteresowanych wprowadzeniem przejrzystych zasad regulujących dostęp do broni. W toku uzgodnień projekt ustawy był przedłożony celem zaopiniowania środowiskom strzeleckim, w tym strzelcom sportowym

oraz czarnoprochowym, myśliwym, kolekcjonerom, przedsiębiorcom działającym w branży obrotu i wytwarzania broni i amunicji, a w zakresie specjalistycznym – lekarzom oraz prawnikom. Uwagi zgłoszone w ramach konsultacji zostały uwzględnione.

Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu oraz sektora publicznego:

Szacuje się, że liczba osób zainteresowanych uzyskaniem obywatelskiej karty broni oraz pozwoleniem podstawowym będzie w pierwszym roku obowiązywania ustawy nie większa, niż 100 tysięcy. Będzie to miało jednak wymierny skutek w odniesieniu do zwiększenia obrotów generowanych na rynku w sektorze broni i akcesoriów – szacuje się wzrost tego obrotu o około 1 miliard PLN, co przełoży się na odpowiedni wzrost wpływów budżetowych z tytułu podatków i opłat. Odpowiedni wzrost będzie także dotyczył wpływów z tytułu opłaty skarbowej.

Koszty opracowania i wdrożenia systemu CEBiP są szacowane na około 1 milion PLN, ale wprowadzenie tego systemu jest wymogiem nałożonym przez Parlament Europejski i Radę Wspólnot Europejskich, w ramach nowelizacji dyrektywy o kontroli nabywania i posiadania broni palnej, co pośrednio wiąże się z Konwencją Narodów Zjednoczonych o kontroli obrotu bronią, ratyfikowanej przez Polskę. Szacunkowy koszt opracowania i wprowadzenia systemu CEBiP oparto na analizie rynku informatycznego, przy założeniu niskiej złożoności bazy danych systemu (system jest bardzo prosty – zaledwie około 10 rekordów). Baza danych przy tak małej złożoności w minimalnym stopniu obciąża urzędowe łącza internetowe. Znowelizowana dyrektywa wyznacza stosunkowo krótki okres na wprowadzenie elektronicznego systemu kontroli obrotu bronią oraz tworzącego historię poszczególnych egzemplarzy broni znajdującej się w obrocie. Tworzenie nowego systemu do starej ustawy mija się całkowicie z celem i byłoby decyzją ze wszech miar błędną. Związane z systemem CEBiP obciążenia finansowe dla organów wydających pozwolenia (głównie związane z przeszkoleniem urzędników) będą relatywnie niewielkie, z uwagi na zbieżność procedur z innymi systemami ewidencji funkcjonującymi w administracji, np. CEPiK. Prowadzony obecnie w Komendzie Głównej Policji rejestr „Broń” nie ma ustawowej podstawy prawnej, przez co budzi uzasadnione obawy odnośnie legalności gromadzenia zawartych w nim wrażliwych danych osobowych, w świetle obowiązującej Ustawy o ochronie danych osobowych. Poza tym rejestr ten w niewystarczający sposób zapewnia kontrolę nad stanem posiadania i obrotem bronią.

Wpływ regulacji na rynek pracy:

Powstaną miejsca pracy w nowo powstałym sektorze gospodarki, związanym ze strzelnicami i ośrodkami szkoleniowymi. Przy założeniu utworzenia średnio jednej strzelnicy w powiecie i jednego ośrodka w województwie, daje to liczbę minimum 2500 miejsc pracy. Co ważne, powstaną one również na terenach niezurbanizowanych, tam gdzie dziś są największe problemy z tworzeniem nowych miejsc pracy. Do tego dochodzi trudny do oszacowania wzrost zatrudnienia w przemyśle i handlu. Należy założyć, że pozycja finansowa, a co za tym idzie możliwości rozwoju krajowego przemysłu broni i amunicji ulegną zasadniczej zmianie.

Przepisy proponowanego projektu wpłyną także na zwiększony popyt na wysoko kwalifikowanych specjalistów w dziedzinie ochrony bezpieczeństwa i instruktorów strzelectwa.

Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość:

Proponowana regulacja będzie mieć oczywisty wpływ na zwiększenie konkurencyjności gospodarki, zarówno wewnętrznej, jak i zewnętrznej. Stworzy także szanse dla odbudowy polskiego przemysłu obronnego. Środki pozyskane z cywilnego rynku broni i amunicji będą mogły być wykorzystane na rozwój specjalistycznego zaplecza naukowo-badawczego, jak to się dzieje w wielu krajach przodujących w tej dziedzinie techniki.

Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów:

Projektowane zmiany wpłyną pozytywnie na rozwój regionów, poprzez zwiększenie liczby miejsc pracy i rozwój przedsiębiorstw. Obywatele zaktywizują się społecznie, czemu będą sprzyjały kluby i stowarzyszenia strzeleckie oraz kolekcjonerskie. W wyniku zbliżenia przepisów prawnych dotyczących posiadania i używania broni przewiduje się także rozwój współpracy transgranicznej z sąsiadującymi krajami Unii Europejskiej, zarówno w zakresie wymiany sportowej, jak też organizowania przedsięwzięć o charakterze historyczno-patriotycznym.

Wpływ regulacji na zdrowie i na środowisko:

Projektowana zmiana ustawy będzie miała korzystny wpływ na zdrowie obywateli poprzez upowszechnienie strzelectwa jako formy rekreacji, zwiększającej ich aktywność sportową. Z uwagi na wymaganą zgodność warunków technicznych strzelnic z wymogami ochrony środowiska nie przewiduje się zwiększenia ich negatywnego oddziaływania na środowisko.

Zgodność z prawem Unii Europejskiej:

Przedłożony projekt ustawy jest w pełni zgodny z obowiązującym prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI – ANALIZA FINANSOWA

Przedstawiona poniżej analiza finansowa prezentuje przewidywaną strukturę polskiego rynku broni i amunicji po wejściu w życie proponowanych regulacji prawnych. W tabeli 1 przedstawiona jest prognozowana wartość zakupów broni i innych związanych z nią wydatków w latach 2016–2021, z podziałem na grupy użytkowników wytypowane na podstawie obecnej stratyfikacji posiadaczy broni (lub jej namiastek, jak np. wiatrówki). W tabeli 2 prezentuje się strukturę rynku pod względem podziału na grupy posiadaczy, w trzech cezurach czasowych: w roku wejścia w życie nowej ustawy, po pięciu latach od wejścia w życie nowej ustawy i docelowo – poziom nasycenia rynku zostanie osiągnięty po około dziesięciu latach, podobnie jak to miało miejsce w krajach ościennych (np. Czechy, Słowacja). W tabelach 3 i 4 przedstawiono przewidywaną strukturę finansową rynku polskiego w ciągu pięciu lat od wejścia w życie nowej ustawy – podane kwoty dotyczą wartości obrotu brutto. W tabeli 5 porównano liczby pozwoleń na broń w przeliczeniu na 1000 mieszkańców w wybranych krajach Unii Europejskiej, razem ze współczynnikami wagi dla porównania każdego wymienionego kraju do Polski oraz wyliczoną średnią ważoną i przewidywaną wartość docelową dla naszego kraju.

Wszystkie prezentowane wyliczenia i kalkulacje zostały sporządzone przy zachowawczych założeniach i bardzo ostrożnych szacunkach wzrostu liczby posiadaczy broni – można więc potraktować poniższe tabele jako zobrazowanie stanu rzeczy „nie mniej, niż”.

TABELA 1: Prognozowana wartość zakupów broni i innych związanych z nią wydatków w latach 2016–2021

wydatki wg rodzaju wyrobu	średnia jednostkowa wartość zakupu w danym rodzaju wyrobu	I grupa - myśliwi		wydatki wg rodzaju wyrobu	średnia jednostkowa wartość zakupu w danym rodzaju wyrobu	II grupa - strzelcy sportowi	
		liczebność danej grupy	125000			liczebność danej grupy	12500
		odsetek grupy dokonujący zakupów	wartość zakupu w grupie w okresie 2016–2021			odsetek grupy dokonujący zakupów	wartość zakupu w grupie w okresie 2016–2021
nowy rodz. broni	1000	70%	87 500 000 zł	nowy rodz. broni	12000	5%	7 500 000 zł
kolejne egz. broni T	1000	100%	125 000 000 zł	kolejne egz. broni T	2000	100%	25 000 000 zł
kolejne egz. broni D	7000	30%	262 500 000 zł	kolejne egz. broni D	5000	100%	62 500 000 zł
kasa pancerna	1000	10%	12 500 000 zł	kasa pancerna	500	80%	5 000 000 zł
amunicja	1500	100%	187 500 000 zł	amunicja	5000	100%	62 500 000 zł
lunety strzeleckie	3000	70%	262 500 000 zł	lunety strzeleckie	1500	40%	7 500 000 zł
pokrowce	200	50%	12 500 000 zł	pokrowce	500	80%	5 000 000 zł
konserwacja	500	80%	50 000 000 zł	konserwacja	2500	100%	31 250 000 zł
kabury	300	70%	26 250 000 zł	kabury	500	40%	2 500 000 zł
usługi strzelnicowe	500	50%	31 250 000 zł	usługi strzelnicowe	1500	100%	18 750 000 zł
usługi szkoleniowe	200	50%	12 500 000 zł	usługi szkoleniowe	1000	20%	2 500 000 zł
usługi rusznikarskie	2000	70%	175 000 000 zł	usługi rusznikarskie	1000	40%	5 000 000 zł
usługi inne			0 zł	usługi inne			- zł
SUMA			1 245 000 000 zł				235 000 000 zł

wydatki wg rodzaju wyrobu	średnia jednostkowa wartość zakupu w danym rodzaju wyrobu	III grupa - ochrona osobista		wydatki wg rodzaju wyrobu	średnia jednostkowa wartość zakupu w danym rodzaju wyrobu	IV grupa - CP + FT	
		liczebność danej grupy	25000			liczebność danej grupy	200000
		odsetek grupy dokonujący zakupów	wartość zakupu w grupie w okresie 2016–2021			odsetek grupy dokonujący zakupów	wartość zakupu w grupie w okresie 2016–2021
nowy rodz. broni	1500	40%	15 000 000 zł	pierwszy egz. broni	1000	100%	200 000 000 zł
kolejne egz. broni T	500	80%	10 000 000 zł	kolejne egz. broni T	1000	25%	50 000 000 zł
kolejne egz. broni D	5000	40%	50 000 000 zł	kolejne egz. broni D	4000	10%	80 000 000 zł
kasa pancerna	1000	60%	15 000 000 zł	kasa pancerna	500	100%	100 000 000 zł
amunicja	1500	100%	37 500 000 zł	amunicja	1000	100%	200 000 000 zł
lunety strzeleckie	2500	5%	3 125 000 zł	lunety strzeleckie	500	50%	50 000 000 zł
pokrowce	500	40%	5 000 000 zł	pokrowce	500	100%	100 000 000 zł
konserwacja	500	60%	7 500 000 zł	konserwacja	200	100%	40 000 000 zł
kabury	500	80%	10 000 000 zł	kabury	200	25%	10 000 000 zł
usługi strzelnicowe	1000	80%	20 000 000 zł	usługi strzelnicowe	1000	100%	200 000 000 zł
usługi szkoleniowe	1000	40%	10 000 000 zł	usługi szkoleniowe	500	25%	25 000 000 zł
usługi rusznikarskie	500	20%	2 500 000 zł	usługi rusznikarskie	500	50%	50 000 000 zł
usługi inne			- zł	usługi inne			- zł
			185 625 000 zł				1 105 000 000 zł

wydatki wg rodzaju wyrobu	średnia jednostkowa wartość zakupu w danym rodzaju wyrobu	V grupa - kolekcjonerzy, muzea		wydatki wg rodzaju wyrobu	średnia jednostkowa wartość zakupu w danym rodzaju wyrobu	VI grupa - rekonstrukcje hist.	
		liczebność danej grupy	10000			liczebność danej grupy	30000
		odsetek grupy dokonujący zakupów	wartość zakupu w grupie w okresie 2016–2021			odsetek grupy dokonujący zakupów	wartość zakupu w grupie w okresie 2016–2021
pierwszy egz. broni	3500	100%	35 000 000 zł	pierwszy egz. broni	1500	100%	45 000 000 zł
kolejne egz. broni T	4000	100%	40 000 000 zł	kolejne egz. broni T	1500	50%	22 500 000 zł
kolejne egz. broni D	15000	10%	15 000 000 zł	kolejne egz. broni D	3500	35%	36 750 000 zł
kasa pancerna	10000	10%	10 000 000 zł	kasa pancerna	500	100%	15 000 000 zł
amunicja	500	10%	500 000 zł	amunicja	2500	100%	75 000 000 zł
lunety strzeleckie			- zł	lunety strzeleckie			- zł
pokrowce	500	10%	500 000 zł	pokrowce	500	100%	15 000 000 zł
konserwacja	1000	10%	1 000 000 zł	konserwacja	2000	100%	60 000 000 zł
kabury			- zł	kabury			- zł
usługi strzelnicowe	500	10%	500 000 zł	usługi strzelnicowe			- zł
usługi szkoleniowe			- zł	usługi szkoleniowe	1000	35%	10 500 000 zł
usługi rusznikarskie	500	10%	500 000 zł	usługi rusznikarskie	1000	50%	15 000 000 zł
usługi inne (gielny)	5000	50%	25 000 000 zł	usługi inne (złoty)	5000	100%	150 000 000 zł
			128 000 000 zł				444 750 000 zł

wydatki wg rodzaju wyrobu	średnia jednostkowa wartość zakupu w danym rodzaju wyrobu	VII grupa - nowi posiadacze		wydatki wg rodzaju wyrobu	średnia jednostkowa wartość zakupu w danym rodzaju wyrobu	VIII grupa - szkoły i strzelnice	
		liczebność danej grupy	250000			liczebność danej grupy	500
		odsetek grupy dokonujący zakupów	wartość zakupu w grupie w okresie 2016–2021			odsetek grupy dokonujący zakupów	wartość zakupu w grupie w okresie 2016–2021
pierwszy egz. broni	2000	100%	500 000 000 zł	pierwszy egz. broni	2000	100%	1 000 000 zł
kolejne egz. broni T	1500	40%	150 000 000 zł	kolejne egz. broni T	3000	200%	3 000 000 zł
kolejne egz. broni D	4000	20%	200 000 000 zł	kolejne egz. broni D	4000	50%	1 000 000 zł
kasa pancerna	500	100%	125 000 000 zł	kasa pancerna	2000	100%	1 000 000 zł
amunicja	1000	60%	150 000 000 zł	amunicja	25000	100%	12 500 000 zł
lunety strzeleckie	2000	20%	100 000 000 zł	lunety strzeleckie	2000	100%	1 000 000 zł
pokrowce	500	80%	100 000 000 zł	pokrowce	2000	100%	1 000 000 zł
konserwacja	200	60%	30 000 000 zł	konserwacja	2000	100%	1 000 000 zł
kabury	500	60%	75 000 000 zł	kabury	2000	100%	1 000 000 zł
usługi strzelnicowe	1000	100%	250 000 000 zł	usługi strzelnicowe	1000	100%	500 000 zł
usługi szkoleniowe	1000	60%	150 000 000 zł	usługi szkoleniowe	1000	100%	500 000 zł
usługi rusznikarskie	1000	60%	150 000 000 zł	usługi rusznikarskie	3000	100%	1 500 000 zł
usługi inne			- zł	usługi inne	500	100%	250 000 zł
			1 980 000 000 zł				25 250 000 zł

TABELA 2: Prognoza liczebności poszczególnych grup docelowych

	ludność Polski	udział %-owy grupy w ilości ogółem	Aktualny wskaźnik dla Polski	liczebność poszczególnych grup	udział %-owy grupy w ilości ogółem	wskaźnik planowany na 2021 dla Polski	liczebność poszczególnych grup
I grupa - myśliwi	38 000 000	79%	4	125 000	19%	17	125 000
II grupa - strzelcy sportowi		8%		12 500	2%		12 500
III grupa - ochrona osobista		13%		20 000	4%		25 000
IV grupa - CP + FT		0%		0	31%		200 000
V grupa - kolekcjonerzy, muzea		0%		100	2%		10 000
VI grupa - rekonstrukcje hist.		0%		0	5%		30 000
VII grupa - nowi posiadacze		0%		0	38%		250 000
VIII grupa - szkoły i strzelnice		0%		100	0%		500
SUMA		100%		157 700	100%		653 000

Obecnie	Docelowo:	udział %-owy grupy w ilości ogółem	wskaźnik docelowy dla Polski	liczebność poszczególnych grup
I grupa - myśliwi	posiadacze broni głównie z przeznaczeniem do polowań	13%	30	150 000
II grupa - strzelcy sportowi	posiadacze broni głównie do sportu i rekreacji	66%		750 000
III grupa - ochrona osobista	posiadacze broni z prawem do noszenia	4%		50 000
IV grupa - CP + FT	nd	0%		0
V grupa - kolekcjonerzy, muzea	muzea publiczne i prywatni kolekcjonerzy	1%		10 000
VI grupa - rekonstrukcje hist.	posiadacze "broni" automatycznej hukowej	3%		30 000
VII grupa - nowi posiadacze	posiadacze broni głównie do ochrony miru domowego	13%		150 000
VIII grupa - szkoły i strzelnice	posiadacze broni do szkolenia i rekreacji	0%		1 000
SUMA		100%		1 141 000

TABELA 3: Prognoza wartości obrotów na rynku broni i akcesoriów z tytułu wszystkich wydatków

	2016	2017	2018	2019	2020	2021
I grupa - myśliwi	373 500 000 zł	249 000 000 zł	249 000 000 zł	124 500 000 zł	124 500 000 zł	124 500 000 zł
II grupa - strzelcy sportowi	94 000 000 zł	47 000 000 zł	23 500 000 zł	23 500 000 zł	23 500 000 zł	23 500 000 zł
III grupa - ochrona osobista	37 125 000 zł	37 125 000 zł	37 125 000 zł	37 125 000 zł	18 562 500 zł	18 562 500 zł
IV grupa - CP + FT	331 500 000 zł	331 500 000 zł	110 500 000 zł	110 500 000 zł	110 500 000 zł	110 500 000 zł
V grupa - kolekcjonerzy, muzea	12 800 000 zł	25 600 000 zł	38 400 000 zł	25 600 000 zł	12 800 000 zł	12 800 000 zł
VI grupa - rekonstrukcje hist.	88 950 000 zł	133 425 000 zł	88 950 000 zł	44 475 000 zł	44 475 000 zł	44 475 000 zł
VII grupa - nowi posiadacze	198 000 000 zł	396 000 000 zł	396 000 000 zł	396 000 000 zł	396 000 000 zł	198 000 000 zł
VIII grupa - szkoły i strzelnice	2 525 000 zł	5 050 000 zł	7 575 000 zł	5 050 000 zł	2 525 000 zł	2 525 000 zł
SUMA	1 156 400 000 zł	1 244 200 000 zł	962 300 000 zł	776 000 000 zł	740 112 500 zł	542 112 500 zł

łączna wartość obrotów w latach 2016–2021:

5 421 125 000 zł**TABELA 4: Prognoza procentowej struktury ponoszenia zakupów w poszczególnych latach.**

	2016	2017	2018	2019	2020	2021
I grupa - myśliwi	30%	20%	20%	10%	10%	10%
II grupa - strzelcy sportowi	40%	20%	10%	10%	10%	10%
III grupa - ochrona osobista	20%	20%	20%	20%	10%	10%
IV grupa - CP + FT	30%	30%	10%	10%	10%	10%
V grupa - kolekcjonerzy, muzea	10%	20%	30%	20%	10%	10%
VI grupa - rekonstrukcje hist.	20%	30%	20%	10%	10%	10%
VII grupa - nowi posiadacze	10%	20%	20%	20%	20%	10%
VIII grupa - szkoły i strzelnice	10%	20%	30%	20%	10%	10%

TABELA 5: Porównanie liczby wydanych pozwoleń w wybranych krajach UE

kraj	liczba wydanych pozwoleń na broń na 1000 mieszkańców	wagi poszczególnych krajów	średnia ważona
Czechy	30	1,00	30
Finlandia	308	0,25	77
Francja	27	0,50	13,5
Hiszpania	32	0,25	8
Niemcy	40	1,00	40
Słowacja	40	1,00	40
Szwajcaria	200	0,50	100
Włochy	16	0,50	8
Wielka Brytania	14	0,50	7
Polska (obecna liczba pozwoleń)	3,5		
Średnia docelowa liczba pozwoleń dla Polski (szacowana przez FRSwP)	30		35,94
Liczba pozwoleń na broń w Polsce po osiągnięciu wartości średniej docelowej	1 140 000		

Warszawa, 18 listopada 2016 r.

BAS-WAPEiM-2380/16

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Bartosz Józwiak)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektowanej regulacji

Projekt zawiera całościową regulację określającą zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji oraz jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu i wywozu za granicę, a także prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.

Projekt przewiduje podział broni i amunicji na cztery kategorie. Dostęp do każdej kategorii uzależniony jest spełnienia różnych kryteriów. Wiąże się z tym propozycja pięciu rodzajów pozwoleń na broń. Zgodnie z projektem organem właściwym do wydawania pozwoleń na broń będzie starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu. Projekt zakłada utworzenie rejestru Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy, w którym rejestrować ma się wydanie i cofnięcie pozwolenia na broń, a także transakcje kupna i zbycia broni objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia.

Projekt przewiduje utratę mocy przez ustawę z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji¹ (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, ze zm.), a także znowelizowanie ustaw: z 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2168, ze zm.), z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1383, ze zm.), z 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2014 r. poz. 170, ze zm.), z 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie

¹ Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji w zakresie swojej regulacji dokonuje wdrożenia Rady 91/477 w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (zob. pkt 2 opinii).

wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017, ze zm.) z 6 września o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414, ze zm.), z 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1100, ze zm.), z 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2015 r. poz. 1651, ze zm.), z 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611, ze zm.).

Projekt zawiera przepisy przejściowe. Ustawa ma wejść w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy przywołać dyrektywę Rady 91/477/WE z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256 z 13.9.1991 r., s. 51, ze zm.; dalej dyrektywa Rady)² oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiające wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015 r. s. 62, ze zm.; dalej rozporządzenie Komisji).

Zgodnie z art. 288 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej: TfUE) dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawiając jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków.

Dyrektywa Rady reguluje kwestie związane z kontrolą nabywania i posiadania broni. Należy zaznaczyć, że dyrektywa Rady dotyczy ogólnie broni, ale skupia się na broni palnej. Zgodnie z punktem I załącznika I do dyrektywy Rady, broń oznacza każdą broń palną określoną w art. 1 dyrektywy oraz broń inną niż broń palna, zgodnie z definicją w ustawodawstwie krajowym. Zgodnie z art. 1 ust. 1, dla celów dyrektywy Rady, broń palna oznacza każdą przenośną broń lufową, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków w wyniku działania palnego materiału miotającego.

Dyrektywa Rady pozostaje bez uszczerbku dla stosowania prawa krajowego dotyczącego noszenia broni, myślistwa i strzelectwa sportowego.

² Na forum Unii Europejskiej trwają obecnie prace nad nowelizacją dyrektywy. Komisja Europejska 18 listopada 2015 r. przedstawiła wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (COM(2015) 750 final). Obecnie jest on przedmiotem prac Parlamentu Europejskiego i Rady. Dokument ten był również przedmiotem obrad sejmowej Komisji do Spraw Unii Europejskiej, która na posiedzeniu 22 stycznia 2016 r. rozpatrzyła w trybie artykułu 7 ust. 4 ustawy z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395) wniosek dotyczący dyrektywy i odnoszący się do niego projekt stanowiska RP (zob. także druk nr 204 i druk nr 479).

Dyrektywa nie ma też zastosowania do nabywania oraz posiadania broni i amunicji, zgodnie z prawem krajowym, przez siły zbrojne, policję, władze publiczne oraz przez kolekcjonerów i jednostki zajmujące się kulturalnymi i historycznymi aspektami broni, uznanymi za takie przez państwo członkowskie, na którego terytorium się znajdują. Nie ma również zastosowania do handlowych transferów broni i amunicji wojennej (art. 3). Do podstawowych obowiązków nałożonych przez dyrektywę Rady na państwa członkowskie należy zagwarantowanie, by broń palna lub jej istotna część wprowadzona na rynek została oznakowana i zarejestrowana zgodnie z dyrektywą albo by została pozbawiona cech użytkowych (art. 4 ust. 1). Dyrektywa wprowadza podział broni palnej na cztery kategorie. Dostęp do każdej z tych kategorii uregulowany jest odrębnie – w zależności od kategorii zasadą jest zakaz dostępu albo konieczność uzyskania zezwolenia (art. 6-8). Państwa członkowskie mogą wprowadzić jednak, z pewnymi zastrzeżeniami, surowsze przepisy (art. 3). Dyrektywa reguluje również zasady przepływu broni z jednego państwa członkowskiego do drugiego, w tym zasady dotyczące europejskiej karty broni palnej.

Zgodnie z art. 288 akapit drugie TfUE rozporządzenie ma zasięg ogólny. Wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Zatem co do zasady rozporządzenie nie wymaga implementacji do prawa krajowego. Wyjątkiem są sytuacje, w których rozporządzenia wprost nakładają na państwa członkowskie obowiązek uregulowania jakiejś sytuacji lub dają im taką możliwość. Przywołane rozporządzenie Komisji stanowi np., że pozbawianie broni palnej cech użytkowych wykonują organy publiczne lub podmioty prywatne bądź osoby uprawnione zgodnie z przepisami krajowymi (art. 2). Państwa członkowskie zobowiązane są do wyznaczenia właściwych organów do weryfikacji, że pozbawienie broni palnej cech użytkowych zostało wykonane zgodnie ze specyfikacjami technicznymi określonymi w załączniku I do rozporządzenia Komisji (art. 3 ust. 1). Rozporządzenie Komisji przyznaje także państwom członkowskim możliwość wprowadzenia dodatkowych regulacji. Mogą one na swoim terytorium wprowadzić dodatkowe środki w celu pozbawienia broni palnej cech użytkowych, wykraczające poza specyfikacje techniczne ustanowione w załączniku I (art. 6 ust. 1).

3. Analiza projektu ustawy pod kątem prawa Unii Europejskiej

Ocenę należy poprzedzić uwagą, że zgodnie z projektem, ustawa wdrażać ma dyrektywę Rady 91/477. Należy zatem przyjąć, że przewidziane projektem rozwiązania powinny odpowiadać rozwiązaniom przyjętym w dyrektywie.

3.1. Pojęcie broni użyte w projekcie ustawy należy uznać za zgodne z dyrektywą. Projekt (art. 3 ust. 1 pkt 2), tak jak i dyrektywa, wprowadza podział broni na palną i inną. Pojęcie broni palnej użyte w projekcie (art. 3 ust. 1 pkt 3), z zastrzeżeniem innego sformułowania definicji, należy uznać za odpowiadające pojęciu broni palnej użytemu w dyrektywie Rady (art. 1 ust. 1). W odniesieniu do zakresu pojęcia broni innej niż z broń palna, należy zauważyć, że dyrektywa Rady odsyła w tym zakresie do prawa krajowego (punkt I załącznika I). W tej

sytuacji ograniczenie przez projekt ustawy kategorii broni innej niż broń palna do broni pneumatycznej (art. 3 ust. 1 pkt. 2 i 13)³ należy uznać za nienaruszające dyrektywy.

3.2. Kolejną kwestią wymagającą oceny jest podział broni palnej na kategorie. Projekt (art. 6) oraz dyrektywa Rady (pkt II załącznika I) przewidują cztery kategorie broni palnej (i amunicji do tej broni): A, B, C i D. W odniesieniu do każdej kategorii odrębnie uregulowany jest dostęp do wchodzącej w jej skład broni i amunicji. Oddzielnie oceniony zostanie sam podział na kategorie oraz zasady dostępu do każdej z kategorii.

3.2.1. Podział broni i amunicji na kategorie

Na wstępie należy poczynić zastrzeżenie, że projekt posługuje się inną terminologią niż dyrektywa, co w znacznej mierze utrudnia precyzyjne ustalenie zakresu zgodności z dyrektywą.

Kategoria A określona jest w dyrektywie (załącznik I pkt II) jako broń palna niedozwolona. Dyrektywa zalicza do niej: wojskowe pociski wybuchowe i granatniki, automatyczną broń palną, broń palną ukrytą pod postacią innego przedmiotu, amunicję z pociskami penetrującymi, wybuchowymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji, amunicję do pistoletów i rewolwerów z pociskami rozprężnymi oraz pociski dla takiej amunicji, oprócz broni dla myślistwa i strzelectwa sportowego dla osób uprawnionych do korzystania z niej.

Klasyfikacja użyta w projekcie ustawy (art. 7 ust. 1), z zastrzeżeniem posługiwania się odrębną terminologią, zasadniczo jest zbieżna z klasyfikacją użytą w dyrektywie. Należy jednak zgłosić dwa zastrzeżenia. Po pierwsze projekt nie uwzględnia granatników. Po drugie, dyrektywa wyłącza z tej kategorii wykorzystującą pociski rozprężne broń dla myślistwa i strzelectwa sportowego dla osób uprawnionych do korzystania z niej. Projekt, dodatkowo, wyłącza także taką amunicję, jeżeli jest używana do samoobrony. W obu przypadkach projekt zawęży zakres kategorii A w stosunku do regulacji dyrektywy Rady. Dyrektywa określa wymogi minimalne i pozwala państwom członkowskim na przyjęcie surowszych przepisów (art. 3). Określone w niej normy minimalne muszą jednak być przez państwa członkowskie implementowane (art. 288 TfUE w związku z art. 18 dyrektywy). Rozwiązanie zaproponowane w projekcie należy uznać za rozwiązanie łagodniejsze, a nie surowsze, a w konsekwencji – za niezgodne z dyrektywą.

W konsekwencji należy uznać, że art. 7 ust. 1 projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim pomija granatniki oraz wyłącza broń wykorzystującą pociski rozprężne, używaną do samoobrony.

³ Na marginesie należy zasygnalizować, że definicja broni z art. 3 ust. 1 pkt. 2 i 13 projektu jest niespójna z regulacją art. 6 w zw. z art. 7 ust. 3 pkt 8 i art. 3 ust. 1 pkt 31 projektu, z których wynika, że bronią są również urządzenia niebezpieczne.

Kategoria **B** określona jest w dyrektywie Rady (załącznik I pkt II) jako broń palna, w przypadku której wymagane jest pozwolenie.

Projekt (art. 7 ust. 2) z jednej strony poszerza, a z drugiej strony zawęża kategorię B, określoną w dyrektywie Rady. Za poszerzenie należy uznać zaliczenie do kategorii B tłumików dźwięku (art. 7 ust. 2 pkt 6 projektu; zgodnie z art. 1 ust. 1a dyrektywy są one uznawane za część broni). Należy to uznać za przepisy surowsze niż przepisy dyrektywy, a zatem nie sprzeczne z nią (art. 3 dyrektywy Rady). Z kolei za zawężenie przez projekt użytego w dyrektywie pojęcia broni kategorii B należy uznać brak zakwalifikowania do tej kategorii:

- długiej broni palnej jednostrzałowej, której magazynek i komora mogą razem pomieścić ponad trzy naboje oraz
- długiej broni palnej półautomatycznej, której magazynek i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż trzy naboje w przypadku gdy mechanizm ładujący jest wymienny lub w przypadku gdy nie jest pewne, czy broń tę można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi w broń, której magazynek i komora mogą pomieścić więcej niż trzy naboje (załącznik I do dyrektywy pkt II B ppkt. 4 i 5).

Ponadto, użyte w projekcie pojęcie powtarzalnej i samopowtarzalnej broni gładkolufowej, której długość nie przekracza 600 mm, jedynie częściowo odpowiada dwóm rodzajom broni wymienionym w dyrektywie:

- krótkiej broni palnej półautomatycznej oraz repetującej,
- repetującej i półautomatycznej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm.

Użyte w projekcie pojęcia powtarzalna i samopowtarzalna odpowiadają użytym w dyrektywie pojęciom repetująca i półautomatyczna (art. 3 pkt 15 i 18 projektu oraz załącznik I do dyrektywy pkt IV lit. d i e). W odniesieniu do krótkiej broni palnej półautomatycznej oraz repetującej należy zauważyć, że projekt nie obejmuje broni innej niż gładkolufowa. W odniesieniu do repetującej i półautomatycznej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm, należy zaznaczyć, że projekt w ogóle nie odnosi się do broni długiej (art. 7 ust. 2 pkt 3 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 9 projektu). Zatem w ogóle nie obejmuje tej kategorii broni. Warto zwrócić uwagę, że dyrektywa odnosi się do długości lufy, a projekt do długości broni.

W konsekwencji należy uznać, że art. 7 ust. 2 projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim pomija niektóre kategorie broni wymienione w dyrektywie: długą broń palną jednostrzałową, której magazynek i komora mogą razem pomieścić ponad trzy naboje oraz długą broń palną półautomatyczną, której magazynek i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż trzy naboje w przypadku gdy mechanizm ładujący jest wymienny lub w przypadku gdy nie jest pewne, czy broń tę można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi w broń, której magazynek i komora mogą pomieścić więcej niż trzy naboje, a także repetującej i półautomatycznej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie.

Kategoria **C** określona jest w dyrektywie Rady jako broń palna, w przypadku której wymagane jest oświadczenie.

Zakres rodzajów broni zaliczonych do kategorii C przez projekt ustawy (7 ust. 3), z wyjątkiem jednostrzałowej broni krótkiej boczego zapłonu, której całkowita długość przekracza 280 mm, nie pokrywa się z analogicznymi postanowieniami dyrektywy Rady (załącznik I do dyrektywy pkt II C). Na marginesie można także zauważyć, że projekt zalicza do kategorii C również rodzaje broni, które nie są bronią palną w rozumieniu dyrektywy Rady (np. urządzenia niebezpieczne lub broń pneumatyczna). Nie narusza to jednak dyrektywy Rady (art. 3 dyrektywy).

W konsekwencji należy uznać, że art. 7 ust. 3 projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim pomija niektóre kategorie broni wymienione w dyrektywie: repetującą długą broń palną inną niż wymieniona w kategorii B pkt 6, długą broń palną z jednostrzałową lufą gwintowaną, półautomatyczną długą broń palną inną niż wymieniona w kategorii B pkt 4-7.

Kategoria D określona jest w dyrektywie Rady jako inna broń palna.

Opisana w projekcie ustawy (art. 7 ust. 4) kategoria D ma zupełnie inny zakres niż kategoria D występująca w dyrektywie. Dyrektywa odnosi się w tym zakresie wyłącznie do jednostrzałowej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie. Projekt odnosi się do pięciu rodzajów broni i amunicji, przy czym żaden nie pokrywa się występującym w dyrektywie.

W konsekwencji należy uznać, że art. 7 ust. 4 projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim nie uwzględnia broni wymienionej w dyrektywie: jednostrzałowej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie.

Podsumowując należy zaznaczyć, że żadna z czterech kategorii broni określonych w projekcie ustawy nie odpowiada w pełni analogicznej kategorii określonej w dyrektywie. Podział broni na cztery kategorie jest rozwiązaniem kluczowym dla całej dyrektywy. W pozostałych swoich postanowieniach dyrektywa odnosi się do poszczególnych kategorii broni. Niezgodność projektu z dyrektywą w tej kluczowej kwestii ma zatem istotne znaczenie dla oceny całego projektu ustawy.

3.2.2. Zasady dostępu do poszczególnych kategorii broni i amunicji

W odniesieniu do kategorii A dyrektywa Rady (art. 6) nakazuje państwom członkowskim podjęcie wszelkich właściwych czynności w celu zakazania nabywania i posiadania broni palnej i amunicji sklasyfikowanej w kategorii A. W szczególnych przypadkach właściwe władze mogą wydać pozwolenie na taką broń palną i amunicję, gdy nie jest to sprzeczne z bezpieczeństwem publicznym i porządkiem publicznym. Ponadto, państwa członkowskie mają obowiązek zapewnić ścisłą kontrolę dozwolonego nabywania broni palnej, jej części i amunicji za pośrednictwem środków komunikacji na odległość, w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011 r, s. 64, ze zm.)⁴ w odniesieniu do wszystkich osób z wyjątkiem sprzedawców.

Projekt ustawy nie wprowadza zakazu posiadania i nabywania broni kategorii A. Przewiduje natomiast dwa rodzaje pozwoleń na broń, które pozwalają uzyskać dostęp do broni kategorii A. Dostęp do samoczynnej broni palnej i amunicji do niej dawać ma pozwolenie obiektowe. Natomiast pozwolenie muzealne dawać ma dostęp do większości rodzajów broni i amunicji z kategorii A.

Pozwolenie obiektowe (art. 8 pkt 4, art. 16 projektu) wydawane ma być przedsiębiorcom, podmiotom i jednostkom organizacyjnym, wykorzystującym broń do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej, albo do wykonywania przez ich wewnętrzne służby ochrony zadań wynikających z planu ochrony. Proponowany przepis jest sformułowany w sposób ogólny. Można jedynie domniemywać, że ma dotyczyć przede wszystkim podmiotów prowadzących działalność z zakresu ochrony osób i mienia (zob. art. 31 projektu). Niemniej zwrot „wykorzystującym broń do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej” jest na tyle szeroki, że powstaje wątpliwość, czy jest to rozwiązanie zgodne z art. 6 dyrektywy Rady. Przepis ten zezwala bowiem państwu członkowskim na wydawanie zezwoleń na posiadanie i nabywanie broni kategorii A jedynie w „szczególnych przypadkach”

Pozwolenie muzealne (art. 8 pkt 5, art. 17 projektu) uprawnia do posiadania i nabywania każdej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne, działające na podstawie odrębnych przepisów⁵ oraz nabywania i posiadania broni i amunicji, gromadzonej w ramach kolekcji tworzonych przez osoby fizyczne. Pozwolenie muzealne ma być wydawane placówkom muzealnym objętym projektem ustawy, a także osobom fizycznym. W przypadku osób fizycznych miałyby być wydawane osobom posiadającym pozwolenie podstawowe co najmniej 5 lat (zgodnie z projektem pozwolenie podstawowe uprawnia do nabywania i posiadania broni palnej kategorii B i C).

Także w tym przypadku można zgłosić wątpliwość co do zgodności projektu z art. 6 dyrektywy. Z jednej strony dyrektywa wyłącza z zakresu swojej regulacji nabywanie broni przez kolekcjonerów (art. 2 ust. 2). Z drugiej strony należy wziąć pod uwagę cel dyrektywy, zwłaszcza w odniesieniu do broni kategorii A (zakaz dostępu z dopuszczalnymi wyjątkami w szczególnych przypadkach, art. 6 dyrektywy) oraz charakter broni zakwalifikowanej do kategorii A. Umożliwienie dostępu do tej broni każdemu, kto posiada zezwolenie podstawowe i zgłosi zamiar kolekcjonowania broni budzi poważne wątpliwości co do zgodności z art. 2 i art. 6 dyrektywy Rady. Proponowane regulacja może być uznana za obejście wskazanych przepisów dyrektywy.

⁴ Zob. art. 31 dyrektywy 2011/83/UE.

⁵ Zgodnie z art. 8 pkt 5 w związku z art. 2 pkt 7 projektu ustawy w ogóle nie będzie się stosować do broni i amunicji gromadzonej, na podstawie odrębnych przepisów, w zbiorach muzeów tworzonych przez ministrów lub kierowników urzędów centralnych, albo jednostki samorządu terytorialnego, a także muzeów tworzonych przez inne uprawnione podmioty, które zostały wpisane do Państwowego Rejestru Muzeów.

W odniesieniu do kategorii **B** dyrektywa Rady (art. 7 ust. 1 i ust. 2) wprowadza zakaz nabywania i posiadania broni palnej sklasyfikowanej jako kategoria B, chyba że zainteresowany uzyska w państwie członkowskim stosowne pozwolenie.

Projekt warunkuje dostęp do broni kategorii B od uzyskania pozwolenia podstawowego (art. 8 pkt 2, art. 14). Dostęp do tej kategorii broni dawać mają również pozwolenia obiektowe i muzealne.

Należy uznać, że przepisy projektu, w zakresie w jakim uzależniają dostęp do broni kategorii B od uzyskania pozwolenia mogłyby zostać uznane za zgodne z dyrektywą. Należy jednak przypomnieć, że niezgodna z dyrektywą jest przewidziana w projekcie klasyfikacja poszczególnych rodzajów broni do kategorii B. W konsekwencji nie można uznać art. 8 pkt 2 w związku z art. 14 projektu za zgodne z art. 7 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy.

W odniesieniu do kategorii **C** dyrektywa Rady (art. 8 ust. 1) stanowi, że nie jest dozwolone posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C, chyba że jej posiadanie zostało ujęte w oświadczeniu przekazanym władzom państwa członkowskiego, w którym znajduje się broń palna.

Projekt uzależnia dostęp do broni zakwalifikowanej do kategorii C od uzyskania zezwolenia. Podstawowym rodzajem zezwolenia odnoszącym się do tej kategorii broni palnej jest obywatelska karta broni (art. 8 pkt 1, art. 13 projektu). Ponadto, dostęp do broni kategorii C dawać ma również uzyskanie zezwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego. Przy czym zezwolenia te dotyczą także innych kategorii broni.

Dyrektywa Rady warunkuje dostęp do broni kategorii C od złożenia stosownego oświadczenia władzom krajowym, ale jednocześnie pozwala państwom członkowskim wprowadzić przepisy dalej idące (art. 3). Wobec tego, uzależnienie w projekcie dostępu do broni palnej kategorii C od uzyskania zezwolenia – obywatelskiej karty broni mogłoby zostać uznane za zgodne z dyrektywą. Równocześnie jednak niezgodna z dyrektywą jest przewidziana w projekcie klasyfikacja poszczególnych rodzajów broni do kategorii C. W konsekwencji nie można uznać art. 8 pkt 1 w związku z art. 13 projektu za zgodne z art. 8 ust. 1 dyrektywy.

W odniesieniu do kategorii **D** dyrektywa, co do zasady, nie wprowadza żadnych obostrzeń dotyczących nabywania i posiadania tej kategorii broni. Wyraźnie dopuszcza jednak wprowadzenie przez państwa członkowskie zezwoleń (art. 8 ust. 3).

Projekt nie przewiduje żadnych ograniczeń w dostępie do broni kategorii D. Rozwiązanie takie mogłoby być uznane za zgodne z dyrektywą Rady, z zastrzeżeniem, że projekt w odmienny sposób określa zakres kategorii D.

3.3. Oznakowanie i rejestrowanie broni

Art. 4 dyrektywy Rady nakazuje państwom członkowskim, by broń palna lub jej istotna część wprowadzona na rynek została oznakowana i

zarejestrowana zgodnie z dyrektywą albo by została pozbawiona cech użytkowych. Dyrektywa reguluje sposób oznakowania broni palnej i amunicji. Wprowadza również obowiązek utworzenia i prowadzenia skomputeryzowanego, scentralizowanego lub zdecentralizowanego systemu rejestracji danych, gwarantującego upoważnionym organom dostęp do systemów rejestracji danych obejmujących każdą sztukę broni palnej objętej dyrektywą. W systemie rejestracji danych zapisuje się i przechowuje się przez okres nie krótszy niż 20 lat informacje o typie, marce, modelu, kalibrze, numerze seryjnym, nazwie i adresie dostawcy oraz osobie nabywającej lub posiadającej broń palną. Państwa członkowskie mają obowiązek zagwarantować, że każdą broń palną można przyporządkować do obecnego posiadacza. W odniesieniu do broni z kategorii D państwa członkowskie mają obowiązek wprowadzić odpowiednie środki śledzenia historii, w tym od 31 grudnia 2014 środki umożliwiające przyporządkowanie do obecnego posiadacza broni palnej wprowadzonej na rynek po dniu 28 lipca 2010 r.

Artykuł 12 projektu przewiduje utworzenie rejestru Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy. Przepis ten w zasadzie implementuje postanowienia art. 4 dyrektywy Rady dotyczące systemu rejestracji danych. Należy jednak zgłosić dwie uwagi.

Po pierwsze, projekt odnosi się do broni objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia. Nie dotyczy zatem broni sklasyfikowanej w projekcie w kategorii D. Tymczasem dyrektywa odnosi się do każdej broni palnej objętej dyrektywą. W tym zakresie projekt jest niezgodny z dyrektywą.

Po drugie, projekt nie przewiduje gromadzenia danych o nazwie i adresie dostawcy broni, co jest niezgodne z dyrektywą Rady (art. 4 ust. 4 dyrektywy).

3.4. Kryteria uzyskania pozwolenia na broń

Dyrektywa Rady (art. 5) stanowi, że państwa członkowskie zezwalają na nabywanie i posiadanie broni palnej wyłącznie osobom, które przedstawią ważną przyczynę i które ukończyły 18 rok życia (z pewnymi wyjątkami dotyczącymi myślistwa i strzelectwa sportowego), a także nie stanowią zagrożenia dla samych siebie, dla porządku publicznego lub dla bezpieczeństwa publicznego.

Projekt (art. 10, art. 13, art. 14 projektu) ustala kryteria, które musi spełniać osoba występująca o pozwolenie na broń. Kryteria te obejmują wiek (co do zasady – ukończone 21 lat, w pewnych przypadkach – ukończone 18 lat), brak karalności za niektóre przestępstwa, w tym za przestępstwa z użyciem przemocy, listę schorzeń wykluczających uzyskanie pozwolenia na broń, a także listę uzasadnionych powodów posiadania broni⁶.

Wprowadzenie kryteriów, co do zasady, należy uznać za zgodne z dyrektywą. Część kryteriów budzi jednak wątpliwości co do zgodności z dyrektywą Rady.

⁶ Wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu projektu ustawy nie jest to lista przykładowa. Treść art. 13 ust. 2 projektu ustawy wskazuje, że są to jedyne dopuszczalne uzasadnione powody posiadania broni.

Projekt przewiduje, że pozwolenia na broń nie wydaje się osobie nieposiadającej miejsca zamieszkania na terenie RP (art. 10 ust. 1 pkt 6). Natomiast art. 7 ust. 1 dyrektywy wprowadzie ogranicza wydawanie pozwoleń na broń osobom mającym miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, ale nakazuje jedynie uzyskać uprzednią zgodę tego państwa. Art. 8 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy, w odniesieniu do broni kategorii C, nakazują jedynie poinformować państwo członkowskie zamieszkania nabywcy o fakcie nabycia broni. Wprawdzie art. 3 dyrektywy zezwala państwom członkowskim na przyjęcie przepisów surowszych, jednak przywołane rozwiązanie budzi wątpliwości. Może ono zostać uznane nie za rozwiązanie surowsze lecz za dyskryminację osób zamieszkujących w innych państwach członkowskich UE, a w konsekwencji niezgodne z art. 18 (zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową) lub z art. 45 (swoboda przepływu pracowników wewnątrz Unii) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Zastrzeżenia z punktu widzenia zgodności z art. 5 dyrektywy budzi także regulacja projektu dotycząca podania przez wnioskodawcę uzasadnionego powodu posiadania broni. Przepis ten uzależnia przyznanie pozwolenia na broń od podania ważnej przyczyny posiadania broni. Wymóg ten jest spełniony w przypadku występowania o obywatelską kartę broni (art. 13 ust. 1-3). Formalnie spełniony jest także w odniesieniu do pozwolenia podstawowego (art. 14 ust. 1 i 4). Należy jednak zauważyć, że osoba posiadająca obywatelską kartę broni, która występuje o pozwolenie podstawowe, nie jest zobowiązana do przedstawienia uzasadnionego powodu posiadania broni kategorii B (czyli broni, której nie dotyczy obywatelska karta broni). Ze względu na inne przeznaczenie broni kategorii C i B powody jej posiadania mogą być różne. Należy zatem uznać, że w takiej sytuacji również należałoby wymagać od wnioskodawcy podania uzasadnionego powodu posiadania broni.

W konsekwencji należy uznać, że art. 14 ust. 1 i 4 w zakresie, w jakim nie wymagają podania uzasadnionej potrzeby posiadania broni przez osobę posiadającą obywatelską kartę broni i ubiegającą się o pozwolenie podstawowe, jest niezgodny z art. 5 dyrektywy Rady.

W przypadku pozwolenia obiektowego (art. 8 pkt 3, art. 10 i art. 16) projekt w ogóle nie przewiduje konieczności podania uzasadnionego powodu posiadania broni. Na podstawie projektu i uzasadnienia nie można jednoznacznie ustalić, czy rodzaj działalności, o której mowa w art. 16 projektu, jest uznawany za uzasadniony powód posiadania broni. Działalność ta jest określona w sposób tak ogólny, że nie wiadomo, jak należałoby to weryfikować. W szczególności nie wiadomo, czy chodzi wyłącznie o działalność, o której mowa w art. 31 projektu, czy również inną. Poza tym, działalność, o której mowa w art. 16 projektu, nie musi pokrywać się z powodami posiadania broni, o których mowa w art. 10 ust. 2 i 3 projektu ustawy.

W konsekwencji należy uznać, że art. 16 projektu w zakresie, w jakim nie wymagają podania uzasadnionej potrzeby posiadania broni, jest niezgodny z art. 5 dyrektywy Rady.

Również w przypadku pozwolenia muzealnego (art. 8 pkt 5, art. 10 i art. 17) projekt nie przewiduje wprost konieczności podania uzasadnionego powodu

posiadania broni. Abstrahując od zakresu pozwolenia muzealnego (zob. pkt 3.2. opinii) należy uznać, że pozwolenie muzealne nie jest objęte zakresem dyrektywy – art. 2 ust. 2 dyrektywy Rady.

3.5. Europejska Karta Broni Palnej

Zgodnie z art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady państwo członkowskie wydaje na wniosek osoby nabywającej i użytkującej broń palną europejską kartę broni palnej. Karta jest ważna maksymalnie przez okres pięciu lat, który może zostać przedłużony, i zawiera informacje wymienione w załączniku II. Jest ona niezbywalna i zawiera informacje na temat broni posiadanej i wykorzystywanej przez posiadacza karty. Musi się ona zawsze znajdować w posiadaniu osoby używającej broni palnej, a zmiany w stanie posiadania broni lub zmiany jej cech, a także jej utrata lub kradzież są wpisywane do karty.

Implementacji tych postanowień służy art. 18 projektu, który należy uznać za zgodny z dyrektywą.

3.6. Przewóz broni

Art. 12 ust. 2 dyrektywy zezwala myśliwym i strzelcom sportowym na przewóz broni przez granicę, do innego państwa członkowskiego, bez uprzedniego zezwolenia pod warunkiem wpisania tej broni o europejskiej karty broni palnej i pod warunkiem uzasadnienia celu swojej podróży (odpowiednio np. związanej z myślistwem lub strzelectwem sportowym). Przepis ten wskazuje również do jakich kategorii może należeć broń myśliwska i strzelecka przewożona z wykorzystaniem tej procedury.

Projekt w art. 36 ust. 2 zawiera analogiczną regulację, która jest zgodna z postanowieniami dyrektywy, z jednym zastrzeżeniem. Projekt w żaden sposób nie odnosi się do kategorii broni. Oznacza, że zgodnie z projektem można by, bez zezwolenia, przewozić broń samoczynną broń palną w celu wzięcia udziału w zawodach. Dyrektywa natomiast nie dopuszcza przewozu tej broni, należącej do kategorii A, bez uprzedniego zezwolenia.

W konsekwencji art. 36 ust. 2 projektu należy uznać za niezgodny z art. 12 ust. 2 dyrektywy w zakresie, w jakim nie ogranicza swej regulacji do konkretnych kategorii broni.

3.7. Dyrektywa Rady w art. 11-14 reguluje formalności dotyczące przepływu broni w Unii Europejskiej.

Zasady te dotyczą m.in. zakupu broni w innym niż własne państwie członkowskim w celu przywiezienia jej do własnego państwa członkowskiego, przewozu broni przez terytorium innego państwa członkowskiego, przywozu i wywozu broni wykorzystywanej w celach myśliwskich i strzeleckich.

Projekt również reguluje te kwestie w art. 7 i 8. Zastrzeżenia budzi brak właściwej implementacji art. 11 dyrektywy. Przepis ten reguluje zasady przewozu broni palnej z jednego państwa członkowskiego do drugiego, w szczególności w związku z nabyciem tej broni.

Kwestie te zdaje się regulować art. 41 projektu. Projekt nie przewiduje jednak obowiązku przedstawienia organowi wydającemu pozwolenie na wywóz broni z Polski danych, o których mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady.

3.8. Implementacji postanowień rozporządzenia Komisji służyć ma 46 projektu i wydane na jego podstawie przepisy wykonawcze.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o broni i amunicji jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy jest niezgodny z dyrektywą Rady 91/477 w zakresie, w jakim:

- dokonuje odmiennej niż dyrektywa klasyfikacji broni do poszczególnych kategorii, a w konsekwencji nie ogranicza dostępu do niektórych rodzajów broni,
- nie obejmuje obowiązkiem rejestracji wszystkich rodzajów broni, których dotyczy dyrektywa oraz nie przewiduje gromadzenia wszystkich określonych w dyrektywie danych dotyczących broni,
- nie wymaga podania uzasadnionego powodu posiadania broni przez osobę ubiegającą się o niektóre rodzaje pozwoleń na broń,
- zezwala na przewóz z jednego państwa członkowskiego do drugiego bez zezwolenia niektórych rodzajów broni,
- nie wymaga podania organowi wydającemu pozwolenie na wywóz broni z Polski do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej wszystkich danych wymaganych przez dyrektywę.

Akceptował:

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

M. Warciński

Michał Warciński

Warszawa, 18 listopada 2016 r.

BAS-WAPEiM-2381/16

Pan Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o broni i amunicji (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Bartosz Józwiak) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Projekt zawiera całościową regulację określającą zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji oraz jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu i wywozu za granicę, a także prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.

Projekt przewiduje podział broni i amunicji na cztery kategorie. Dostęp do każdej kategorii uzależniony jest spełnienia różnych kryteriów. Wiąże się z tym propozycja pięciu rodzajów pozwoleń na broń. Zgodnie z projektem organem właściwym do wydawania pozwoleń na broń będzie starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu. Projekt zakłada utworzenie rejestru Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy, w którym rejestrować ma się wydanie i cofnięcie pozwolenia na broń, a także transakcje kupna i zbycia broni objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia.

Projekt ustawy jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej: dyrektywy Rady 91/477/WE z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256 z 13.9.1991 r., s. 51, ze zm.; dalej dyrektywa Rady) oraz rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015 r. s. 62, ze zm.; dalej rozporządzenie Komisji).

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie dyrektywy Rady, gdyż jest ona obecnie implementowana do prawa polskiego przez ustawę z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, ze zm.), która w zakresie swojej regulacji dokonuje wdrożenia Rady 91/477. Projekt przewiduje uchylene ustawy z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

Można natomiast uznać, że projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej w zakresie w jakim zmierza do uchylenia przepisów ustawy z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji regulujących zagadnienia objęte rozporządzeniem Komisji (por. art. 6a ustawy o broni i amunicji i załączniki do rozporządzenia Komisji).

Poselski projekt ustawy o broni i amunicji może być uznany za projekt ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Akceptował:
Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

M. Warciński

Michał Warciński

l.dz. 2107/11/16/OB

Warszawa, 23 listopada 2016 r.

III OGÓLNOPOLSKIE FORUM KIEROWNIKÓW
MEDYCZNYCH LABORATORIÓW DIAGNOSTYCZNYCH

SEKRETARIAT Z-OY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 01.12.2016

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 listopada 2016 r. znak: GMS-WP-173-304/16, przy którym został przekazany poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji uprzejmie informuję, że przedmiotowy projekt nie mieści się w zakresie właściwości merytorycznej Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnej.

Z poważaniem

Przewodnicząca Krajowej Rady
Diagnostów Laboratoryjnych
Elżbieta Puszcz
dr n. med. Elżbieta Puszcz

SĄD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego

Prof. dr hab. Małgorzata Gesrdorf

BSA II-021-491/16

Warszawa, dnia 12 grudnia 2016 r.

Pan
Adam Podgórski
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 listopada 2016 r., GMS-WP-173-304/16 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy nie zgłasza uwag do *poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji*.

Z wyrazami szacunku

**PREZES
NACZELNEJ RADY LEKARSKIEJ**
Maciej Hamankiewicz

NRL/ZRP/BW/884/ 2141 /16

Warszawa, dnia 9.12.2016 r.

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 15. 12. 2016

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

szanowny Panie Mlewiński

W związku z pismem z dnia 10 listopada 2016r., znak: GMS-WP-173-304/16, w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji, przesyłam w załączeniu stanowisko Nr 20/16/VII Naczelnej Rady Lekarskiej z dnia 9 grudnia 2016 r.

Maciej Hamankiewicz
PREZES
Naczelnej Rady Lekarskiej
Maciej Hamankiewicz

STANOWISKO Nr 20/16/VII
NACZELNEJ RADY LEKARSKIEJ
z dnia 9 grudnia 2016 r.

w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji

Naczelna Rada Lekarska po zapoznaniu się z projektem ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji, przekazanym przy piśmie pana Adama Podgórskiego – Zastępcy Szefa Kancelarii Sejmu z dnia 10 listopada 2016r., znak: GMS-WP-173-304/16 uważa, iż zapis art. 13 ust. 4 pkt 2 projektu ustawy, wskazujący na możliwość zasięgnięcia przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej wydającego zaświadczenie opinii psychologa lub lekarzy specjalistów z dziedziny neurologii lub psychiatrii, ogranicza prawa lekarza podstawowej opieki zdrowotnej do uzyskiwania konsultacji lekarzy specjalistów wszystkich specjalizacji.

SEKRETARZ

Marek Podłowski

PREZES

Maciej Hamankiewicz

Business Centre Club

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

Warszawa, 8 grudnia 2016 r.

L. do:

Data wpływu 14.12.2016

Pan Adam Podgórski
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z 10 listopada br., w załączeniu przesyłam opinię do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji.

Z wyrazami szacunku,

Anna Potocka-Domin
wiceprezes

Business Centre Club

Warszawa, 7 grudnia 2016 r.

Opinia Prezydium Business Centre Club w sprawie projektu ustawy o broni i amunicji

Business Centre Club popiera kierunek zmian nakreślony w projekcie ustawy o broni i amunicji autorstwa Fundacji Rozwoju Strzelectwa oraz Ruchu Obywatelskiego Miłośników Broni.

Podobnie jak autorzy projektu ustawy, BCC stoi na stanowisku, że możliwie szeroki, aczkolwiek ściśle kontrolowany dostęp praworządnych obywateli do broni stanowi z jednej strony gwarancję poszanowania swobód obywatelskich, a z drugiej jest ważnym elementem wzmocnienia bezpieczeństwa państwowego wewnętrznego i zewnętrznego. Warto podkreślić, iż wszystkie kraje Unii Europejskiej wyposażają swoich obywateli w broń palną, traktowaną jako naturalny przedmiot związany z rozwojem cywilizacji europejskiej.

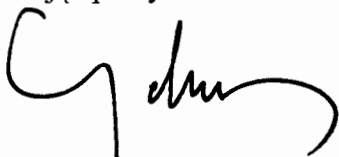
Oczywiście posiadanie broni jest obarczone pewną specyfiką i wymaga dokładnej i skutecznej kontroli. W interesie społecznym jest, aby w posiadanie broni nie wchodziły osoby niepowołane, w szczególności karane za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, za zastosowanie przemocy lub groźby jej użycia, jak też osoby chore psychicznie. Takie rozwiązania zapewnia jednak przedmiotowy projekt ustawy.

Mimo armii zawodowej, niezbędne jest posiadanie odpowiedniej infrastruktury inżynieryjno-technicznej – ale także posiadanie odpowiednio wyszkolonych w umiejętności posługiwania się bronią członków społeczeństwa.

Nowa ustawa może przynieść pożądane skutki społeczne, uświadamiające społeczeństwu możliwość skutecznej obrony własnej, najbliższych, mienia i porządku społecznego przed bezprawnymi zamachami ze strony osób trzecich. Nową ustawę można traktować jako prewencję ogólną w postaci odstraszenia potencjalnych sprawców od popełnienia czynu zabronionego.

Warto podkreślić wreszcie, iż wprowadzenie w życie przedmiotowego projektu ustawy doprowadzi być może do odtworzenia polskiego przemysłu wytwarzania broni strzeleckiej oraz amunicji, który miał tradycje przedwojenne, a który obecnie przeżywa trudności.

Mając powyższe na uwadze, Business Centre Club opowiada się za jak powyżej.

Marek Goliszewski
Prezes

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Nr WO-020-173/16

Warszawa, 21 grudnia 2016 r.

Dot. GMS-WP-173-304/16

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz. 21.12.2016

Data wpływu

Pan Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu RP

Szanowny Panie Ministrze

W załączeniu przesyłam odpis opinii Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 grudnia 2016 r. w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji.

2 poniedziałek

WICEPRZEWODNICZĄCY
Krajowej Rady Sądownictwa

plk Piotr Raczkowski
sędzia Wojskowego Sądu Okręgowego

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 16 grudnia 2016 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji

Po zapoznaniu się z projektem poselskiego projektu o broni i amunicji Krajowa Rada Sądownictwa, zgłasza do niego następujące uwagi.

Krajowa Rada Sądownictwa, zwraca uwagę na konstrukcyjne mankamenty projektowanych przepisów karnych, aktualne pozostają bowiem uwagi zgłoszone w toku prac nad propozycją Komisji Nadzwyczajnej „Przyjazne Państwo” do spraw związanych z ograniczaniem biurokracji (druk nr 3426 Sejmu VI Kadencji). Zastrzeżenia budzi sposób redakcji obecnie projektowanego art. 47 ustawy o broni i amunicji. Przepis ten typizuje jako wykroczenia czyny polegające na niedopełnieniu obowiązków przy postępowaniu z bronią. Konstruując przepisy karne projektodawca zastosował technikę legislacyjną polegającą na określeniu znamion czynu częściowo przez odesłanie do innych przepisów projektowanej ustawy. Takie rozwiązanie jest sprzeczne z § 75 Zasad techniki prawodawczej (załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, Dz. U. z 2016 r. poz. 283), z racji konstrukcji samego art. 47 jak i przepisów do których on odsyła. Utrudnia to wykładnię tego przepisu karnego uniemożliwiając określenie jakie faktycznie zachowanie miałyby być, w intencji projektodawcy, spenalizowane.

Zdaniem Rady wadliwa jest, proponowana w art. 47 ust. 2 obecnie przedstawionego projektu, propozycja uzupełniania katalogu środków karnych orzekanych przez sąd o *cofnięcie uprawnień do posiadania broni*. Tego rodzaju środek mógłby zostać ustanowiony poprzez uzupełnienie odpowiedniego przepisu rangi kodeksowej, z uwzględnieniem problematyki wymiaru kary oraz wykonania tego środka. Podobnie unormowana mogłaby być kwestia orzekania o czasowym zawieszeniu uprawnień do posiadania broni, o której mowa w projektowanym art. 48 ustawy o broni i amunicji. Niezależnie od tego, celowe jest ustanowienie w tych kwestiach trybu administracyjnego, analogicznie do obecnie projektowanego art. 26 ust. 2 ustawy o broni i amunicji.

Projektodawca pomija także kwestię penalizacji czynów polegających na:

- porzuceniu broni (por. obecny art. 50 ustawy o broni i amunicji),
- niedochowaniu obowiązków rejestracyjnych (wynikających pośrednio z art. 12 i 18 projektu).

- naruszenia obowiązków związanych z regulaminem bezpiecznego funkcjonowania strzelnic (zob. art. 28 projektu),
- naruszenia obowiązku zapewnienia możliwości nieodpłatnego zdeponowania broni i prowadzenia depozytu w wypadku zakazu noszenia lub przenoszenia broni na danym terenie (zob. art. 25 projektu).

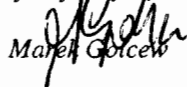
Wadliwe określenie zakresu przepisów karnych zmniejszyłoby bezpieczeństwo systemu posiadania broni i amunicji i byłoby sprzeczne z art. 16 *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (2008/51/WE) z dnia 21 maja 2008 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni* (Dz. Urz. UE L 179 z dn. 8.07.2008 r.), zgodnie z którą *Państwa członkowskie określają system sankcji stosowanych w przypadku niestosowania się do przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich stosowania. Sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.*

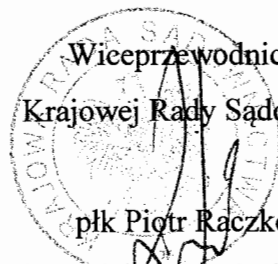
Poważne zastrzeżenia budzi także liberalizacja przepisów dotyczących broni szczególnie niebezpiecznej, a w szczególności tłumików dźwięku. Obecnie art. 10 ust. 5 ustawy o broni i amunicji ustanawia dodatkowe obostrzenia przy wydawaniu pozwolenia na broń tego rodzaju.

Krajowa Rada Sądownictwa zastrzegając, że jej kompetencje nie dotyczą całokształtu zagadnień zawartych w projektowanej ustawie, dostrzega doniosłość społeczną przedmiotowej problematyki, przekładającej się na bezpieczeństwo, zdrowie i życie obywateli, w związku z czym zauważa konieczność szczególnie ostrożnego nowelizowania przepisów dotyczących broni i amunicji.

Biurowo Krajowej Rady Sądownictwa
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

DYREKTOR
Wydziału Organizacyjnego
Biura Krajowej Rady Sądownictwa

Marek Górczewski

Wiceprzewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa
płk Piotr Raczkowski
sędzia Wojskowego Sądu Okręgowego

Warszawa, 10.01.2017 r.

Bartosz Józwiak
Poseł na Sejm RP

Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej
Marek Kuchciński

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na pismo nr GMS-WP-03-163/13 z dn. 06.12.2016 r. w sprawie uzupełnienia uzasadnienia projektu ustawy o broni i amunicji przesyłam w załączeniu założenia podstawowych aktów wykonawczych.

Z poważaniem
Bartosz Józwiak

Uzupełnienie uzasadnienia poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji

ZAŁOŻENIA PROJEKTÓW AKTÓW WYKONAWCZYCH

Art. 11 ust. 8:

„Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory pozwoleń na broń oraz wysokość opłat za ich wydawanie, mając na względzie wyraźne rozróżnienie graficzno-kolorystyczne poszczególnych rodzajów pozwoleń, oraz aby pozwolenie rozszerzone miało formę dodatkowej wkładki do pozwolenia podstawowego. Pozwolenia na broń powinny mieć formę karty z tworzywa sztucznego, o rozmiarach odpowiadających rozmiarom innych dokumentów identyfikacyjnych. Opłata za wydanie pozwolenia na broń nie może przekroczyć faktycznych kosztów wykonania dokumentu.”

1. Pozwolenie na broń powinno mieć formę graficzną zbliżoną do obecnie obowiązujących praw jazdy – na awersie mają znaleźć się dane osobowe posiadacza i jego zdjęcie, na rewersie wyszczególnione rodzaje broni jakie można posiadać na podstawie danego pozwolenia, zgodnie z art. 7 i 8 projektu ustawy.

2. Pozwolenie rozszerzone powinno mieć pole do wyraźnego oznaczenia terminu ważności, który może być naniesiony np. poprzez odcisnięcie datownika w tworzywie sztucznym. Wzór pozwolenia może przewidywać umieszczenie w sumie do trzech kolejnych dat przedłużenia ważności pozwolenia – wydaje się zasadnym odświeżenie zdjęcia posiadacza po tym okresie.

3. Proponuje się zastosowanie następującego kodu kolorystycznego rozróżniającego pozwolenia (może być to pas w danym kolorze, wybarwienie tła, itp.):

obywatelska karta broni – barwa zielona,

pozwolenie podstawowe – barwa żółta,

pozwolenie rozszerzone – barwa czerwona,

pozwolenie obiektowe – barwa niebieska,

pozwolenie muzealne – barwa brązowa.

4. Opłatę za wydanie pozwolenia proponuje się oszacować po wykonaniu projektu graficznego oraz ustaleniu standardów wykonawczych i rodzajów zabezpieczeń dokumentu przed podrobieniem.

Art. 12 ust. 9:

„9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób organizacji i funkcjonowania systemu CEBiP, w tym udostępniania informacji w nim gromadzonych, mając na celu zapewnienie możliwości ustalenia posiadacza egzemplarza broni, a także sprawności przekazywania informacji w tym zakresie pomiędzy organami, a przez to ścisłą kontrolę stanu posiadania broni przez obywateli.”

1. Sposób funkcjonowania systemu CEBiP powinien być co do zasady zbliżony do obecnie stosowanego przez Policję systemu BRONŃ, tylko pozbawiony jego błędów. Przede wszystkim należy zadbać o weryfikację prawidłowości wprowadzanych danych identyfikacyjnych broni, takich jak np. kaliber, uniemożliwiającą wprowadzenie danych oczywiście błędnych. System powinien identyfikować broń co do której są wprowadzane zmiany w bazie broni obecnej na rynku – zarejestrowanej wcześniej lub właśnie wprowadzanej przez importera lub wytwórcę.

2. Powinno się zapewnić ścisłe powiązanie z systemem CEBiP zasad wprowadzania nowej broni na rynek przez importerów lub producentów, w tym przez osoby sprowadzające broń

w drodze indywidualnego importu – każda taka broń musi być uprzednio wpisana do bazy danych, zanim zostanie wprowadzona do obrotu rynkowego.

3. Rozporządzenie powinno gwarantować rzetelność migracji danych z systemów obecnie używanych przez Policję oraz Żandarmerię Wojskową do systemu CEBiP, z weryfikacją ich prawidłowości – połączoną z korektą ewentualnych oczywistych błędów oraz określeniem trybu dokonywania lustracji stanu rzeczywistego w przypadku konieczności uzupełnienia danych wymaganych w systemie CEBiP, które nie zostały ujęte w zbiorach danych systemów BRON i HEFAJSTOS.

Art. 13 ust. 7:

„7. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy zaświadczenia, badań i konsultacji, o których mowa w ust. 4 pkt 2, a także wysokość opłaty za wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, oraz art. 14 ust. 4, dbając o zachowanie finansowej dostępności zaświadczeń dla ogółu obywateli.”

1. Co do generalnej zasady wzory dokumentów, o których mowa w rozporządzeniu, nie będą znacząco odbiegały pod względem formy od wzorów dokumentów obowiązujących obecnie, określonych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie badań lekarskich i psychologicznych osób występujących o wydanie pozwolenia na broń lub zgłaszających do rejestru broń pneumatyczną oraz posiadających pozwolenie na broń lub zarejestrowaną broń pneumatyczną (Dz. U. z 2015 r., poz. 2210) – zmieni się jedynie zakres wymaganych czynności lekarskich, koniecznych do określenia stanu zdrowia osoby ubiegającej się o pozwolenie na broń.

2. Opłata za wydanie zaświadczenia nie powinna odbiegać od kwot opłaty przewidzianych za wydawanie podobnych co do zakresu merytorycznego badania zaświadczeń, obowiązujących w innych sprawach.

Art. 14 ust. 3 i 7:

„3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zestaw 100 pytań egzaminacyjnych egzaminu, o którym mowa w ust. 1, wraz z odpowiedziami, mając na celu sprawdzenie znajomości zagadnień wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy oraz uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.”

„7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, maksymalne stawki opłaty za egzamin, o którym mowa w ust. 1, dbając o zachowanie finansowej dostępności egzaminu dla ogółu obywateli.”

1. Egzamin powinien mieć formę testu jednokrotnego wyboru, stąd do każdego pytania powinny być przygotowane trzy odpowiedzi, z których jedna jest prawidłowa, a pozostałe dwie nieprawidłowe. Powinno się unikać zarówno odpowiedzi niejednoznacznych, jak też zbyt łatwych (oczywistych). Zakres tematyczny pytań oraz ich liczbę dokładnie określa załącznik nr 1 do projektu ustawy.

2. Obecnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 24 grudnia 2002 r. w sprawie egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania broni oraz umiejętności posługiwania się bronią (Dz. U. poz. 102) przewiduje za egzamin minimalną stawkę odpłatności równą 100 zł, zaś stawkę maksymalną równą 1000 zł – przy czym chodzi tu o egzamin składający się z części teoretycznej oraz części praktycznej. W projekcie ustawy w art. 14 mowa jest o egzaminie wyłącznie teoretycznym. Wydaje się, że

racjonalna stawka odpłatności powinna być bliższa obecnie obowiązującej kwocie minimalnej – choć może być nieco wyższa (np. 200 zł), jeśli wynikać to będzie z rachunku kosztów.

Art. 15 ust. 4:

„4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb organizowania egzaminu kompetencyjnego, mając na uwadze uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.”

1. Załącznik nr 2 do projektu ustawy wyczerpująco opisuje sposób przeprowadzenia egzaminu kompetencyjnego. Przedmiotowe rozporządzenie powinno zatem skupić się wyłącznie na trybie jego organizowania, przede wszystkim w sensie technicznego wykonania.
2. Powinna zostać wyznaczona lista obiektów (strzelnic), spełniających warunki bezpieczeństwa, na których organy wydające pozwolenia na broń będą mogły organizować egzaminy kompetencyjne. W miarę możliwości powinny być to obiekty publicznie dostępne – z uwagi na fakt przeprowadzania egzaminu z broni należącej do zdającego udostępnienie obiektów podlegających władzom policyjnym lub wojskowym może być problematyczne pod względem warunków wnoszenia broni prywatnej na obiekty niepubliczne (zamknięte).
3. W rozporządzeniu można określić częstotliwość przeprowadzania egzaminu w zależności od liczby chętnych i tryb informowania o terminie egzaminu, z odpowiednim wyprzedzeniem.

Art. 18 ust. 6:

„6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór EKB, mając na celu zachowanie zgodności z prawem Unii Europejskiej dotyczącym kontroli nabywania i posiadania broni.”

1. Wzór EKB wynika wprost z prawa Unii Europejskiej i został określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 12 września 2011 r. w sprawie wzoru Europejskiej karty broni palnej (Dz. U. poz. 1222) – rozporządzenie to powinno zostać ponownie ogłoszone w brzmieniu merytorycznie niezmienionym, jak to zresztą miało już raz miejsce (było ono poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 kwietnia 2004 r. w sprawie wzoru Europejskiej karty broni palnej (Dz. U. poz. 841 oraz z 2005 r., poz. 56), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 195 i poz. 263)).

Art. 23 ust. 5:

„5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni, mając na celu skuteczne zabezpieczenie przechowywanej broni i amunicji.”

1. Warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni w znaczącej większości są prawidłowo opisane od strony merytorycznej w obowiązującym rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. z 2014 r., poz. 1224). Jedyńm wymagającym zmiany warunkiem jest nielogiczny wymóg przechowywania broni i amunicji, w magazynie broni, dodatkowo zamkniętej w stalowych szafach, w dodatku określonych przy pomocy Polskiej Normy PN-EN 14450 odnoszącej się do urządzeń (i pomieszczeń) do

przechowywania wartości (pieniężnych, ale także np. archiwów oraz zawartości kancelarii tajnych). Opisane w rozporządzeniu dość restrykcyjne warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni, wydają się być całkowicie wystarczające, przez co możliwe powinno być przechowywanie broni i amunicji bezpośrednio w magazynie, np. na specjalistycznych stojakach, regałach, itp.

Art. 32 ust. 5:

„5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji oraz wzór zgłoszenia, o których mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.”

1. Jako punkt wyjścia do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 marca 2000 r. w sprawie wzoru zgłoszenia przywozu z zagranicy przez obywateli polskich broni i amunicji na własne potrzeby oraz trybu przekazywania organom Policji informacji o przywozie broni i amunicji przez organy celne (Dz. U. poz. 222) – przy czym we wspomnianym rozporządzeniu powinno się dokonać niezbędnych zmian aktualizujących procedury przekazywania informacji, zgodnie z obecnym stanem rozwoju technik teleinformatycznych.

Art. 35 ust. 4:

„4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 2, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.”

1. Wzór uprzedniej zgody przewozowej wynika wprost z prawa Unii Europejskiej i został określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie określenia wzoru uprzedniej zgody przewozowej (Dz. U. poz. 1220) – nowe rozporządzenie powinno powtórzyć obowiązujące regulacje w brzmieniu merytorycznie niezmiennym, podobnie jak to się powinno stać w przypadku EKB (art. 18 ust. 6).

Art. 37 ust. 3:

„3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki wydawania terminowych pozwoleń na broń cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem wymogu przedstawienia dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydanego cudzoziemcowi przez właściwy organ państwa, którego jest obywatelem, mając na celu zgodność procedury z porozumieniami międzynarodowymi obowiązującymi Rzeczpospolitą Polską.”

1. Jako podstawa do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Spraw Zagranicznych z dnia 17 marca 2000 r. w sprawie trybu i warunków wydawania pozwoleń na broń członkom misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osobom zrównanym z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych (Dz. U. poz. 236) – po dokonaniu niezbędnych modyfikacji związanych z dostosowaniem terminologii oraz wzorów pozwoleń na broń do ogólnych wymogów określonych w projekcie ustawy o broni i amunicji.

2. Jako wzór dla terminowego pozwolenia na broń, o którym mowa w art. 37 projektu ustawy, powinno być potraktowane pozwolenie podstawowe.

Art. 41 ust. 6:

„6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 4 i 5, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.”

1. Jako podstawa do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 października 2011 r. w sprawie trybu przekazywania przez Komendanta Głównego Policji właściwym władzom innych państw informacji związanych z nabyciem broni lub amunicji i ich przywozem na terytorium tych państw oraz z przewozem broni lub amunicji przez ich terytorium (Dz. U. poz. 1451) – po dokonaniu niezbędnych modyfikacji związanych z dostosowaniem do ogólnych wymogów określonych w projekcie ustawy o broni i amunicji.

Art. 45 ust. 3:

„3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, tryb oraz sposób powiadamiania, o którym mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie należytej kontroli posiadaczy broni, przy jednoczesnym zachowaniu poufności ich danych osobowych.”

1. Docelowy sposób powiadamiania przez prokuratorów i sądy, oraz przez lekarzy, o okolicznościach istotnych dla cofnięcia pozwolenia na broń, jest uzależniony od wielkości środków finansowych, którymi minister właściwy do spraw wewnętrznych będzie mógł dysponować przy tworzeniu systemu CEBiP. Optymalnym rozwiązaniem byłoby zapewnienie przekazywania odnośnych informacji on-line, odpowiednio z chwilą uprawomocnienia się właściwego orzeczenia lub zdiagnozowania stanu chorobowego. W razie jednak niedostatecznego finansowania tego celu należy przewidzieć papierowy system powiadamiania. W każdym jednak wypadku należy zapewnić odpowiedni automatyzm i walor niezwłoczności przekazania przedmiotowej informacji, co przy wyborze opcji drugiej powinno oznaczać obowiązek ich przekazywania w terminie najpóźniej 3 dni roboczych.

Art. 46 ust. 2:

„2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zasady pozbawiania broni cech użytkowych, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.”

1. Jako podstawa do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie pozbawiania broni palnej cech użytkowych (Dz. U. poz. 924, z 2010 r. poz. 1126 oraz z 2014 r. poz. 294), zmienione w celu uzyskania jego zgodności z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiające wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015). Zakres merytoryczny zmian powinien zostać opracowany w toku prac zespołu ekspertów, powołanego specjalnie w tym celu.

Warszawa, 26 stycznia 2017 r.

Bartosz Józwiak
Poseł na Sejm RP

**Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej
Szanowny Pan Marek Kuchciński**

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na opinię Biura Legislacyjnego Sejmu z dnia 9 listopada 2016 r. (BL-1600-298/16), opinię Biura Analiz Sejmowych z dnia 18 listopada 2016 r. (BAS-WAPEiM-2380/16), oraz opinię Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 13 stycznia 2017 r. (DPUE.920.1872.2016/2/msz), działając jako przedstawiciel posłów wnioskodawców, niniejszym w załączeniu przedkładam autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji złożonego na ręce Marszałka Sejmu w dniu 4 listopada 2016 r.

Z poważaniem,
Bartosz Józwiak

AUTOPOPRAWKI DO POSELSKIEGO PROJEKTU USTAWY O BRONI I AMUNICJI

(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Bartosz Józwiak)

AUTOPOPRAWKA 1

art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. Broń i amunicja dzieli się na następujące kategorie:

- 1) A – broń i amunicja, której nabywanie i posiadanie jest zabronione, z zastrzeżeniem art. 8 pkt 4 i 5;
- 2) B – broń i amunicja, którą można nabywać i posiadać na podstawie pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
- 3) C – broń, amunicja i urządzenia niebezpieczne, które można nabywać i posiadać na podstawie obywatelskiej karty broni, pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
- 4) D – broń i amunicja, którą można nabywać i posiadać bez pozwolenia.”

UZASADNIENIE

Zmianę proponuje się w związku z zasygnalizowanymi mankamentami przepisów projektu, takimi jak pominięcie nabywania broni oraz niekonsekwencją polegającą na pominięciu urządzeń niebezpiecznych w zakresie kategorii broni, określonych w art. 6 pkt 3.

AUTOPOPRAWKA 2

w art. 8 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) pozwolenie obiektowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa:

- a) w art. 7 ust. 2 i 3, przez podmioty wymienione w art. 16 pkt 1,
- b) w art. 7 ust. 1 pkt 1, przez podmioty wymienione w art. 16 pkt 2;”

UZASADNIENIE

Zmianę proponuje się w związku z zasygnalizowanym zbyt ogólnym zapisem podmiotów uprawnionych do ubiegania się o pozwolenie obiektowe i koniecznością ich podziału na dwie grupy dostępu, z których tylko jedna – ujęta w zmienionym art. 16 pkt 2 (zmiana 5 niniejszej autopoprawki) – byłaby dopuszczona do posiadania broni sklasyfikowanej w kategorii A.

AUTOPOPRAWKA 3

w art. 12 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Rejestr CEBiP zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres posiadacza broni;
- 2) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
- 3) kategorię pozwolenia na broń;
- 4) rodzaj, typ, markę i model broni;
- 5) numer seryjny broni;
- 6) kategorię broni;
- 7) datę produkcji broni, o ile jest znana;
- 8) kaliber broni i naboje dla niej odpowiednie;
- 9) nazwę i adres producenta broni, jeżeli została wytworzona w kraju;
- 10) nazwę i adres importera broni, jeżeli została wytworzona za granicą;
- 11) organ wydający pozwolenie na broń;
- 12) datę wydania pozwolenia na broń;
- 13) datę rejestracji broni;
- 14) numer Europejskiej Karty Broni palnej, do której wpisano dany egzemplarz broni, jeżeli taki wpis został dokonany;
- 15) miejsce na uwagi dodatkowe.”

UZASADNIENIE

Zmianę proponuje się w związku z zasygnalizowaną koniecznością uzupełnienia niepełnego zbioru danych, gromadzonych w CEBiP – o brakujące informacje dotyczące nazwy i adresu odpowiednio producenta albo importera broni.

AUTOPOPRAWKA 4

w art. 14 ust. 1–4 otrzymują brzmienie:

- „1. Pozwolenie podstawowe wydaje się osobie, wobec której nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 10, która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni, oraz która zdała egzamin albo posiada obywatelską kartę broni przez okres co najmniej trzech lat.
2. Procedurę przeprowadzania i warunki zaliczenia egzaminu, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1 do ustawy.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zestaw 100 pytań egzaminacyjnych egzaminu, o którym mowa w ust. 1, wraz z odpowiedziami, mając na celu sprawdzenie znajomości zagadnień wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy oraz uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.
4. Do wniosku o wydanie pozwolenia na broń należy dołączyć przedstawiony na piśmie uzasadniony powód posiadania broni, informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego oraz zaświadczenie od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej. Przepisy art. 13 ust. 2–5 stosuje się.”

UZASADNIENIE

Zmianę proponuje się w związku z uwagą BAS dotyczącą wprowadzenia obowiązku podania uzasadnionego powodu posiadania broni przez wszystkie osoby ubiegające się o pozwolenie podstawowe, a nie jak to proponowano wcześniej tylko przez te osoby, które nie posiadały wcześniej obywatelskiej karty broni.

AUTOPOPRAWKA 5

art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. Pozwolenie obiektowe wydaje się przedsiębiorcom, podmiotom i jednostkom organizacyjnym, które:

- 1) wykorzystują broń do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej, albo do wykonywania przez ich wewnętrzne służby ochrony zadań wynikających z planu ochrony;
- 2) uzyskały koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, jeżeli broń jest im niezbędna w zakresie i formach określonych w koncesji, lub organizują kursy kształcące w zawodzie pracownika ochrony.”

UZASADNIENIE

Zmianę proponuje się w związku z zasygnalizowanym zbyt ogólnym zapisem podmiotów uprawnionych do ubiegania się o pozwolenie obiektywne i koniecznością ich podziału na dwie grupy dostępu, z których tylko jedna – ujęta w zmienionym art. 16 pkt 2 – byłaby dopuszczona do posiadania broni sklasyfikowanej w kategorii A.

AUTOPOPRAWKA 6

art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art. 17. Pozwolenie muzealne wydaje się:

- 1) placówkom muzealnym innym niż wymienione w art. 2 pkt 7;
- 2) osobie posiadającej pozwolenie podstawowe nieprzerwanie co najmniej 10 lat, która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni, o którym mowa w art. 13 ust. 2 pkt 5, oraz:
 - a) potwierdzenie dorobku publicystycznego, naukowego lub badawczego w zakresie historii rozwoju broni, albo
 - b) list polecający wystawiony przez kustosa zbiorów broni muzeum wpisanego do Państwowego Rejestru Muzeów.”

UZASADNIENIE

Zmianę proponuje się w związku z zasygnalizowanym zbyt liberalnym zakresem wymagań stawianych osobom fizycznym, wcześniej ograniczonych jedynie do stażu posiadania broni.

Proponowane zaostrenie tych kryteriów poprzez udokumentowanie dorobku naukowego lub badawczego wydaje się być spełnieniem sygnalizowanych oczekiwań.

Wydaje się, że co do zasady utrzymać możliwość tworzenia kolekcji broni – także tej należącej do kategorii A – przez osoby wiarygodne, ponadprzeciętnie zainteresowane historią broni, o udokumentowanym stażu posiadania broni. Warto należy zaznaczyć, że dyrektywa w ogóle nie obejmuje broni gromadzonej przez kolekcjonerów, ani nie wprowadza bezwzględnego zakazu posiadania wszelkiej broni należącej do kategorii A. Skorygowany po uwzględnieniu zgłoszonych uwag zapis dotyczący osób fizycznych zainteresowanych kolekcjonowaniem broni w obecnie proponowanej formie w wystarczający sposób ogranicza ryzyko tworzenia muzeów prywatnych przez osoby przypadkowe, działające w zamiarze obejścia przepisów prawa.

AUTOPOPRAWKA 7

w art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Osoby mające miejsce zamieszkania w państwach członkowskich Unii Europejskiej mogą w celach łowieckich i sportowych przywozić oraz wywozić broń oraz amunicję na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie EKB, pod warunkiem, że:

- 1) broń nie należy do kategorii A,
- 2) broń jest wpisana do EKB, oraz
- 3) celem podróży jest udział w polowaniu albo w zawodach sportowych.”

UZASADNIENIE

Zmianę proponuje się w związku ze zgłoszonym przez BAS zastrzeżeniem dotyczącym możliwości przewozu bez uprzedniego zezwolenia broni należącej do kategorii A, tylko na podstawie EKB – taka sytuacja mogła mieć miejsce przy poprzednio proponowanym brzmieniu przepisów, co w oczywisty sposób nie było intencją ich autorów; po proponowanej zmianie niebezpieczeństwo takie zostało usunięte.

AUTOPOPRAWKA 8

w art. 41 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na wniosek cudzoziemca posiadającego dokumenty, o których mowa w ust. 1, organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca wydaje zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni. Do wniosku należy dołączyć następujące informacje:

- 1) nazwę i adres firmy lub imię, nazwisko i adres osoby sprzedającej lub przekazującej broń,
- 2) rodzaj, typ, markę, kaliber i numery seryjne broni,
- 3) liczbę sztuk broni palnej przeznaczonej do wysyłki lub transportu,
- 4) adres, na który broń ma być wysłana lub transportowana,
- 5) środek transferu,
- 6) datę wysyłki i przewidywaną datę przybycia przesyłki.”

UZASADNIENIE

Zaproponowana zmiana ma na celu bardziej prawidłową implementację art. 11 dyrektywy Parlamentu i Rady nr 91/477/EWG, i została zgłoszona zgodnie z zastrzeżeniami BAS.

Warszawa, 3 lutego 2017 r.

BAS-WAPEiM-157/17

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 26 stycznia 2017 r. (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Bartosz Józwiak)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektowanej regulacji

Projekt zawiera całościową regulację określającą zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji oraz jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu i wywozu za granicę, a także prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.

Projekt przewiduje podział broni i amunicji na cztery kategorie. Dostęp do każdej kategorii uzależniony jest spełnienia różnych kryteriów. Wiąże się z tym propozycja pięciu rodzajów pozwoleń na broń. Zgodnie z projektem organem właściwym do wydawania pozwoleń na broń będzie starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu. Projekt zakłada utworzenie rejestru Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy, w którym rejestrować ma się wydanie i cofnięcie pozwolenia na broń, a także transakcje kupna i zbycia broni objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia.

Projekt przewiduje utratę mocy przez ustawę z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji¹ (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, ze zm.), a także znowelizowanie ustaw: z 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2168, ze zm.), z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 706), z 16

¹ Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji w zakresie swojej regulacji dokonuje wdrożenia dyrektywy Rady 91/477 w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (zob. pkt 2 opinii).

marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2016 r. poz. 552), z 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017, ze zm.), z 6 września o transporcie drogowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1907, ze zm.), z 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1100, ze zm.), z 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016 r. poz. 2134, ze zm.), z 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2139, ze zm.).

Projekt zawiera przepisy przejściowe. Ustawa ma wejść w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy przywołać art. 21 i art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE), dyrektywę Rady 91/477/WE z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256 z 13.9.1991 r., s. 51, ze zm.; dalej dyrektywa Rady)², rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiające wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015 r. s. 62, ze zm.; dalej rozporządzenie Komisji), a także dyrektywę (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L 241 z 17.0.2015 r., s. 1; dalej: dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady).

Art. 18 ust. 1 TfUE stanowi, że każdy obywatel Unii ma prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich. Natomiast art. 45 TfUE reguluje swobodę przepływu pracowników. Obejmuje ona m.in. możliwość ubiegania się o rzeczywiście oferowane miejsca pracy w innych państwach członkowskich UE oraz pozostanie na terytorium państwa członkowskiego po ustaniu zatrudnienia.

² Na forum Unii Europejskiej trwają obecnie prace nad nowelizacją dyrektywy. Komisja Europejska 18 listopada 2015 r. przedstawiła wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (COM(2015) 750 final). Obecnie jest on przedmiotem prac Parlamentu Europejskiego i Rady. Dokument ten był również przedmiotem obrad sejmowej Komisji do Spraw Unii Europejskiej, która na posiedzeniu 22 stycznia 2016 r. rozpatrzyła w trybie artykułu 7 ust. 4 ustawy z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395) wniosek dotyczący dyrektywy i odnoszący się do niego projekt stanowiska RP (zob. także druk nr 204 i druk nr 479).

Zgodnie z art. 288 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej: TfUE) dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawiając jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków.

Dyrektywa Rady reguluje kwestie związane z kontrolą nabywania i posiadania broni. Należy zaznaczyć, że dyrektywa Rady dotyczy ogólnie broni, ale skupia się na broni palnej. Zgodnie z punktem I załącznika I do dyrektywy Rady, broń oznacza każdą broń palną określoną w art. 1 dyrektywy oraz broń inną niż broń palna, zgodnie z definicją w ustawodawstwie krajowym. Zgodnie z art. 1 ust. 1, dla celów dyrektywy Rady, broń palna oznacza każdą przenośną broń lufową, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków w wyniku działania palnego materiału miotającego.

Dyrektywa Rady pozostaje bez uszczerbku dla stosowania prawa krajowego dotyczącego noszenia broni, myślistwa i strzelectwa sportowego. Dyrektywa Rady nie ma też zastosowania do nabywania oraz posiadania broni i amunicji, zgodnie z prawem krajowym, przez siły zbrojne, policję, władze publiczne oraz przez kolekcjonerów i jednostki zajmujące się kulturalnymi i historycznymi aspektami broni, uznanymi za takie przez państwo członkowskie, na którego terytorium się znajdują. Nie ma również zastosowania do handlowych transferów broni i amunicji wojennej (art. 3). Do podstawowych obowiązków nałożonych przez dyrektywę Rady na państwa członkowskie należy zagwarantowanie, by broń palna lub jej istotna część wprowadzona na rynek została oznakowana i zarejestrowana zgodnie z dyrektywą albo by została pozbawiona cech użytkowych (art. 4 ust. 1). Dyrektywa wprowadza podział broni palnej na cztery kategorie. Dostęp do każdej z tych kategorii uregulowany jest odrębnie – w zależności od kategorii zasadą jest zakaz dostępu albo konieczność uzyskania zezwolenia (art. 6-8). Państwa członkowskie mogą wprowadzić jednak, z pewnymi zastrzeżeniami, surowsze przepisy (art. 3). Dyrektywa reguluje również zasady przepływu broni z jednego państwa członkowskiego do drugiego, w tym zasady dotyczące europejskiej karty broni palnej.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady przewiduje procedurę notyfikowania Komisji Europejskiej m.in. przepisów technicznych w rozumieniu dyrektywy. Do przepisów technicznych zalicza się w szczególności inne wymagania, czyli wymagania inne niż specyfikacje techniczne, nałożone na produkt w celu ochrony, w szczególności konsumentów lub środowiska, które wpływają na jego cykl życia po wprowadzeniu go na rynek, takie jak warunki użytkowania, powtórnego przetwarzania, ponownego zastosowania lub usuwania, gdzie takie warunki mogą mieć istotny wpływ na skład lub rodzaj produktu lub obrót nim (art. 1 ust. 1 lit d). Procedurze notyfikacji nie podlegają projekty przepisów krajowych, dzięki którym państwa członkowskie przestrzegają wiążących aktów prawnych Unii, które skutkują przyjęciem specyfikacji technicznych lub zasad dotyczących usług (art. 7 ust. 1 lit a).

Zgodnie z art. 288 akapit drugi TfUE rozporządzenie ma zasięg ogólny. Wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach

członkowskich. Zatem co do zasady rozporządzenie nie wymaga implementacji do prawa krajowego. Wyjątkiem są sytuacje, w których rozporządzenia wprost nakładają na państwa członkowskie obowiązek uregulowania jakiejś sytuacji lub dają im taką możliwość. Przywołane rozporządzenie Komisji stanowi np., że pozbawianie broni palnej cech użytkowych wykonują organy publiczne lub podmioty prywatne bądź osoby uprawnione zgodnie z przepisami krajowymi (art. 2). Państwa członkowskie zobowiązane są do wyznaczenia właściwych organów do weryfikacji, że pozbawienie broni palnej cech użytkowych zostało wykonane zgodnie ze specyfikacjami technicznymi określonymi w załączniku I do rozporządzenia Komisji (art. 3 ust. 1). Rozporządzenie Komisji przyznaje także państwom członkowskim możliwość wprowadzenia dodatkowych regulacji. Mogą one na swoim terytorium wprowadzić dodatkowe środki w celu pozbawienia broni palnej cech użytkowych, wykraczające poza specyfikacje techniczne ustanowione w załączniku I (art. 6 ust. 1).

3. Analiza projektu ustawy pod kątem prawa Unii Europejskiej

Ocenę należy poprzedzić uwagą, że zgodnie z projektem, ustawa wdrażać ma dyrektywę Rady 91/477. Należy zatem przyjąć, że przewidziane projektem rozwiązania powinny odpowiadać rozwiązaniom przyjętym w dyrektywie.

3.1. Pojęcie broni użyte w projekcie ustawy należy uznać za zgodne z dyrektywą. Projekt (art. 3 ust. 1 pkt 2), tak jak i dyrektywa, wprowadza podział broni na palną i inną. Pojęcie broni palnej użyte w projekcie (art. 3 ust. 1 pkt 3), z zastrzeżeniem innego sformułowania definicji, należy uznać za odpowiadające pojęciu broni palnej użytemu w dyrektywie Rady (art. 1 ust. 1). W odniesieniu do zakresu pojęcia broni innej niż z broni palna, należy zauważyć, że dyrektywa Rady odsyła w tym zakresie do prawa krajowego (punkt I załącznika I). W tej sytuacji ograniczenie przez projekt ustawy kategorii broni innej niż broń palna do broni pneumatycznej (art. 3 ust. 1 pkt. 2 i 13)³ należy uznać za nienaruszające dyrektywy.

3.2. Kolejną kwestią wymagającą oceny jest podział broni palnej na kategorie. Projekt (art. 6) oraz dyrektywa Rady (pkt II załącznika I) przewidują cztery kategorie broni palnej (i amunicji do tej broni): A, B, C i D. W odniesieniu do każdej kategorii odrębnie uregulowany jest dostęp do wchodzącej w jej skład broni i amunicji. Oddzielnie oceniony zostanie sam podział na kategorie oraz zasady dostępu do każdej z kategorii.

3.2.1. Podział broni i amunicji na kategorie

Na wstępie należy poczynić zastrzeżenie, że projekt posługuje się inną terminologią niż dyrektywa, co w znacznej mierze utrudnia precyzyjne ustalenie zakresu zgodności z dyrektywą.

³ Na marginesie należy zasygnalizować, że definicja broni z art. 3 ust. 1 pkt. 2 i 13 projektu jest niespójna z regulacją art. 6 w zw. z art. 7 ust. 3 pkt 8 i art. 3 ust. 1 pkt 31 projektu. Na podstawie tych przepisów nie można jednoznacznie ustalić, czy urządzenia niebezpieczne mają być bronią, amunicją, czy odrębną kategorią przedmiotów.

Kategoria A określona jest w dyrektywie (załącznik I pkt II) jako broń palna niedozwolona. Dyrektywa zalicza do niej: wojskowe pociski wybuchowe i granatniki, automatyczną broń palną, broń palną ukrytą pod postacią innego przedmiotu, amunicję z pociskami penetrującymi, wybuchowymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji, amunicję do pistoletów i rewolwerów z pociskami rozprężnymi oraz pociski dla takiej amunicji, oprócz broni dla myślistwa i strzelectwa sportowego dla osób uprawnionych do korzystania z niej.

Klasyfikacja użyta w projekcie ustawy (art. 7 ust. 1), z zastrzeżeniem posługiwania się odrębną terminologią, zasadniczo jest zbieżna z klasyfikacją użytą w dyrektywie. Należy jednak zgłosić dwa zastrzeżenia. Po pierwsze projekt nie uwzględnia granatników. Po drugie, dyrektywa wyłącza z tej kategorii wykorzystującą pociski rozprężne broń dla myślistwa i strzelectwa sportowego dla osób uprawnionych do korzystania z niej. Projekt, dodatkowo, wyłącza także taką amunicję, jeżeli jest używana do samoobrony. W obu przypadkach projekt zawęży zakres kategorii A w stosunku do regulacji dyrektywy Rady. Dyrektywa określa wymogi minimalne i pozwala państwom członkowskim na przyjęcie surowszych przepisów (art. 3). Określone w niej normy minimalne muszą jednak być przez państwa członkowskie implementowane (art. 288 TfUE w związku z art. 18 dyrektywy). Rozwiązanie zaproponowane w projekcie należy uznać za rozwiązanie łagodniejsze, a nie surowsze, a w konsekwencji – za niezgodne z dyrektywą.

W konsekwencji należy uznać, że art. 7 ust. 1 projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim pomija granatniki oraz wyłącza broń wykorzystującą pociski rozprężne, używaną do samoobrony.

Kategoria B określona jest w dyrektywie Rady (załącznik I pkt II) jako broń palna, w przypadku której wymagane jest pozwolenie.

Projekt (art. 7 ust. 2) z jednej strony poszerza, a z drugiej strony zawęży kategorię B, określoną w dyrektywie Rady. Za poszerzenie należy uznać zaliczenie do kategorii B tłumików dźwięku (art. 7 ust. 2 pkt 6 projektu; zgodnie z art. 1 ust. 1a dyrektywy są one uznawane za część broni). Należy to uznać za przepisy surowsze niż przepisy dyrektywy, a zatem nie sprzeczne z nią (art. 3 dyrektywy Rady). Z kolei za zawężenie przez projekt użytego w dyrektywie pojęcia broni kategorii B należy uznać brak zakwalifikowania do tej kategorii:

- długiej broni palnej jednostrzałowej, której magazynek i komora mogą razem pomieścić ponad trzy naboje oraz
- długiej broni palnej półautomatycznej, której magazynek i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż trzy naboje w przypadku gdy mechanizm ładujący jest wymienny lub w przypadku gdy nie jest pewne, czy broń tę można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi w broń, której magazynek i komora mogą pomieścić więcej niż trzy naboje (załącznik I do dyrektywy pkt II B ppkt. 4 i 5).

Ponadto, użyte w projekcie pojęcie powtarzalnej i samopowtarzalnej broni gładkolufowej, której długość nie przekracza 600 mm, jedynie częściowo odpowiada dwóm rodzajom broni wymienionym w dyrektywie:

- krótkiej broni palnej półautomatycznej oraz repetującej,
- repetującej i półautomatycznej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm.

Użyte w projekcie pojęcia powtarzalna i samopowtarzalna odpowiadają użytym w dyrektywie pojęciom repetująca i półautomatyczna (art. 3 pkt 15 i 18 projektu oraz załącznik I do dyrektywy pkt IV lit. d i e). W odniesieniu do krótkiej broni palnej półautomatycznej oraz repetującej należy zauważyć, że projekt nie obejmuje broni innej niż gładkolufowa. W odniesieniu do repetującej i półautomatycznej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm, należy zaznaczyć, że projekt w ogóle nie odnosi się do broni długiej (art. 7 ust. 2 pkt 3 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 9 projektu). Zatem w ogóle nie obejmuje tej kategorii broni. Warto zwrócić uwagę, że dyrektywa odnosi się do długości lufy, a projekt do długości broni.

W konsekwencji należy uznać, że art. 7 ust. 2 projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim pomija niektóre kategorie broni wymienione w dyrektywie: długą broń palną jednostrzałową, której magazynek i komora mogą razem pomieścić ponad trzy naboje oraz długą broń palną półautomatyczną, której magazynek i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż trzy naboje w przypadku, gdy mechanizm ładujący jest wymienny lub w przypadku gdy nie jest pewne, czy broń tę można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi w broń, której magazynek i komora mogą pomieścić więcej niż trzy naboje, a także repetującej i półautomatycznej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie.

Kategoria C określona jest w dyrektywie Rady jako broń palna, w przypadku której wymagane jest oświadczenie.

Zakres rodzajów broni zaliczonych do kategorii C przez projekt ustawy (art. 7 ust. 3), z wyjątkiem jednostrzałowej broni krótkiej boczego zapłonu, której całkowita długość przekracza 280 mm, nie pokrywa się z analogicznymi postanowieniami dyrektywy Rady (załącznik I do dyrektywy pkt II C). Na marginesie można także zauważyć, że projekt zalicza do kategorii C również rodzaje broni, które nie są bronią palną w rozumieniu dyrektywy Rady (np. urządzenia niebezpieczne lub broń pneumatyczna). Nie narusza to jednak dyrektywy Rady (art. 3 dyrektywy).

W konsekwencji należy uznać, że art. 7 ust. 3 projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim pomija niektóre kategorie broni wymienione w dyrektywie: repetującą długą broń palną inną niż wymieniona w kategorii B pkt 6, długą broń palną z jednostrzałową lufą gwintowaną, półautomatyczną długą broń palną inną niż wymieniona w kategorii B pkt 4-7.

Kategoria D określona jest w dyrektywie Rady jako inna broń palna.

Opisana w projekcie ustawy (art. 7 ust. 4) kategoria D ma zupełnie inny zakres niż kategoria D występująca w dyrektywie. Dyrektywa odnosi się w tym zakresie wyłącznie do jednostrzałowej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie. Projekt odnosi się do pięciu rodzajów broni i amunicji, przy czym żaden nie pokrywa się występującym w dyrektywie.

W konsekwencji należy uznać, że art. 7 ust. 4 projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim nie uwzględnia broni wymienionej w dyrektywie: jednostrzałowej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie.

Podsumowując należy zaznaczyć, że żadna z czterech kategorii broni określonych w projekcie ustawy nie odpowiada w pełni analogicznej kategorii określonej w dyrektywie. Podział broni na cztery kategorie jest rozwiązaniem kluczowym dla całej dyrektywy. W pozostałych swoich postanowieniach dyrektywa odnosi się do poszczególnych kategorii broni. Niezgodność projektu z dyrektywą w tej kluczowej kwestii ma zatem istotne znaczenie dla oceny całego projektu ustawy.

3.2.2. Zasady dostępu do poszczególnych kategorii broni i amunicji

W odniesieniu do kategorii A dyrektywa Rady (art. 6) nakazuje państwom członkowskim podjęcie wszelkich właściwych czynności w celu zakazania nabywania i posiadania broni palnej i amunicji sklasyfikowanej w kategorii A. W szczególnych przypadkach właściwe władze mogą wydać pozwolenie na taką broń palną i amunicję, gdy nie jest to sprzeczne z bezpieczeństwem publicznym i porządkiem publicznym. Ponadto, państwa członkowskie mają obowiązek zapewnić ścisłą kontrolę dozwolonego nabywania broni palnej, jej części i amunicji za pośrednictwem środków komunikacji na odległość, w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 5 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011 r, s. 64, ze zm.)⁴ w odniesieniu do wszystkich osób z wyjątkiem sprzedawców.

Projekt ustawy nie wprowadza zakazu posiadania i nabywania broni kategorii A. Przewiduje natomiast dwa rodzaje pozwoleń na broń, które pozwalają uzyskać dostęp do broni kategorii A. Dostęp do samoczynnej broni palnej i amunicji do niej dawać ma pozwolenie obiektowe. Natomiast pozwolenie muzealne dawać ma dostęp do większości rodzajów broni i amunicji z kategorii A.

Pozwolenie obiektowe (art. 8 pkt 4 lit. b, art. 16 pkt 2 projektu) wydawane ma być przedsiębiorcom, podmiotom i jednostkom organizacyjnym, które uzyskały koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, jeżeli broń jest im niezbędna w zakresie i formach określonych w koncesji lub organizują kursy kształcące w zawodzie pracownika

⁴ Zob. art. 31 dyrektywy 2011/83/UE.

ochrony. Rozwiązanie to można uznać za niesprzeczne z postanowieniami art. 6 dyrektywy Rady. Przepis ten zezwala bowiem państwom członkowskim na wydawanie zezwoleń na posiadanie i nabywanie broni kategorii A jedynie w „szczególnych przypadkach”, „gdy nie jest to sprzeczne z bezpieczeństwem publicznym i porządkiem publicznym”. Dostęp do samoczynnej broni palnej i amunicji do niej dla podmiotów zajmujących się ochroną osób lub mienia może być uznany za szczególny przypadek. Z drugiej strony, fakt, że działalność ta jest koncesjonowana i związane z tym wymogi (zob. ustawa z dnia 22 sierpnia 2007 r o ochronie osób i mienia; Dz. U. z 2016 r. poz. 1432, ze zm.) pozwalają wyeliminować zagrożenie bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Pozwolenie muzealne (art. 8 pkt 5, art. 17 projektu) uprawnia do posiadania i nabywania każdej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne, działające na podstawie odrębnych przepisów⁵ oraz nabywania i posiadania broni i amunicji, gromadzonej w ramach kolekcji tworzonych przez osoby fizyczne. Pozwolenie muzealne ma być wydawane placówkom muzealnym objętym projektem ustawy, a także osobom fizycznym. W przypadku osób fizycznych miałyby być wydawane osobom posiadającym pozwolenie podstawowe nieprzerwanie co najmniej 10 lat (zgodnie z projektem pozwolenie podstawowe uprawnia do nabywania i posiadania broni palnej kategorii B i C), przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni oraz potwierdzenie dorobku publicystycznego, naukowego lub badawczego w zakresie historii rozwoju broni, albo list polecający przedstawiony przez kustosza zbiorów broni muzeum wpisanego do Państwowego Rejestru Muzeów.

W tym przypadku można zgłosić wątpliwość co do zgodności projektu z art. 6 dyrektywy. Z jednej strony dyrektywa wyłącza z zakresu swojej regulacji nabywanie broni przez kolekcjonerów (art. 2 ust. 2). Z drugiej strony należy wziąć pod uwagę cel dyrektywy, zwłaszcza w odniesieniu do broni kategorii A (zakaz dostępu z dopuszczalnymi wyjątkami w szczególnych przypadkach, art. 6 dyrektywy) oraz charakter broni zakwalifikowanej do kategorii A. Umożliwienie dostępu do tej broni każdemu, kto posiada zezwolenie podstawowe, zgłosi zamiar kolekcjonowania i wykaże się autorstwem artykułu na temat historii rozwoju broni budzi poważne wątpliwości co do zgodności z art. 2 i art. 6 dyrektywy Rady. Proponowana regulacja może być uznana za obejście wskazanych przepisów dyrektywy.

W odniesieniu do kategorii **B** dyrektywa Rady (art. 7 ust. 1 i ust. 2) wprowadza zakaz nabywania i posiadania broni palnej sklasyfikowanej jako kategoria B, chyba że zainteresowany uzyska w państwie członkowskim stosowne pozwolenie.

Projekt warunkuje dostęp do broni kategorii B od uzyskania pozwolenia podstawowego (art. 8 pkt 2, art. 14 projektu). Dostęp do tej kategorii broni

⁵ Zgodnie z art. 8 pkt 5 w związku z art. 2 pkt 7 projektu ustawy w ogóle nie będzie się stosować do broni i amunicji gromadzonej, na podstawie odrębnych przepisów, w zbiorach muzeów tworzonych przez ministrów lub kierowników urzędów centralnych, albo jednostki samorządu terytorialnego, a także muzeów tworzonych przez inne uprawnione podmioty, które zostały wpisane do Państwowego Rejestru Muzeów.

dawać mają również pozwolenia obiektowe (art. 8 pkt 4 lit. a projektu) i muzealne (art. 8 pkt 5 projektu).

Należy uznać, że przepisy projektu w zakresie, w jakim uzależniają dostęp do broni kategorii B od uzyskania pozwolenia, mogłyby zostać uznane za zgodne z dyrektywą. Należy jednak przypomnieć, że niezgodna z dyrektywą jest przewidziana w projekcie klasyfikacja poszczególnych rodzajów broni do kategorii B. W konsekwencji nie można uznać art. 8 pkt 2 w związku z art. 14, a także art. 8 pkt 4 lit. a w związku z art. 16 i art. 8 ust. 5 w związku z art. 17 projektu za zgodne z art. 7 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy.

W odniesieniu do kategorii C dyrektywa Rady (art. 8 ust. 1) stanowi, że nie jest dozwolone posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C, chyba że jej posiadanie zostało ujęte w oświadczeniu przekazanym władzom państwa członkowskiego, w którym znajduje się broń palna.

Projekt uzależnia dostęp do broni zakwalifikowanej do kategorii C od uzyskania zezwolenia. Podstawowym rodzajem zezwolenia odnoszącym się do tej kategorii broni palnej jest obywatelska karta broni (art. 8 pkt 1, art. 13 projektu). Ponadto, dostęp do broni kategorii C dawać ma również uzyskanie zezwolenia podstawowego (art. 8 pkt 2 w związku z art. 14 projektu), obiektowego (art. 8 pkt 4 lit. a w związku z art. 16 pkt 1 projektu) lub muzealnego (art. 8 pkt 5 w związku z art. 17 projektu). Przy czym zezwolenia te dotyczą także innych kategorii broni.

Dyrektywa Rady warunkuje dostęp do broni kategorii C od złożenia stosownego oświadczenia władzom krajowym, ale jednocześnie pozwala państwom członkowskim wprowadzić przepisy dalej idące (art. 3). Wobec tego, uzależnienie w projekcie dostępu do broni palnej kategorii C od uzyskania zezwolenia – obywatelskiej karty broni (zezwolenia podstawowego, zezwolenia obiektowego lub zezwolenia muzealnego) mogłoby zostać uznane za zgodne z dyrektywą. Równocześnie jednak niezgodna z dyrektywą jest przewidziana w projekcie klasyfikacja poszczególnych rodzajów broni do kategorii C. W konsekwencji nie można uznać art. 8 pkt 1 w związku z art. 13, art. 8 pkt 2 w związku z art. 14, art. 8 pkt 4 lit. a w związku z art. 16 pkt 1 oraz art. 8 pkt 5 w związku z art. 17 projektu za zgodne z art. 8 ust. 1 dyrektywy.

W odniesieniu do kategorii D dyrektywa Rady, co do zasady, nie wprowadza żadnych obostrzeń dotyczących nabywania i posiadania tej kategorii broni. Wyraźnie dopuszcza jednak wprowadzenie przez państwa członkowskie zezwoleń (art. 8 ust. 3).

Projekt nie przewiduje żadnych ograniczeń w dostępie do broni kategorii D. Rozwiązanie takie mogłoby być uznane za zgodne z dyrektywą Rady, z zastrzeżeniem, że projekt w odmienny sposób określa zakres kategorii D.

3.3. Oznakowanie i rejestrowanie broni

Art. 4 dyrektywy Rady nakazuje państwom członkowskim, by broń palna lub jej istotna część wprowadzona na rynek została oznakowana i zarejestrowana zgodnie z dyrektywą albo by została pozbawiona cech

użytkowych. Dyrektywa reguluje sposób oznakowania broni palnej i amunicji. Wprowadza również obowiązek utworzenia i prowadzenia skomputeryzowanego, scentralizowanego lub zdecentralizowanego systemu rejestracji danych, gwarantującego upoważnionym organom dostęp do systemów rejestracji danych obejmujących każdą sztukę broni palnej objętej dyrektywą. W systemie rejestracji danych zapisuje się i przechowuje się przez okres nie krótszy niż 20 lat informacje o typie, marce, modelu, kalibrze, numerze seryjnym, nazwie i adresie dostawcy oraz osobie nabywającej lub posiadającej broń palną. Państwa członkowskie mają obowiązek zagwarantować, że każdą broń palną można przyporządkować do obecnego posiadacza. W odniesieniu do broni z kategorii D państwa członkowskie mają obowiązek wprowadzić odpowiednie środki śledzenia historii, w tym od 31 grudnia 2014 środki umożliwiające przyporządkowanie do obecnego posiadacza broni palnej wprowadzonej na rynek po dniu 28 lipca 2010 r.

Artykuł 12 projektu przewiduje utworzenie rejestru Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy. Przepis ten w zasadzie implementuje postanowienia art. 4 dyrektywy Rady dotyczące systemu rejestracji danych. Należy jednak zgłosić dwie uwagi.

Po pierwsze, projekt odnosi się do broni objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia. Nie dotyczy zatem broni sklasyfikowanej w projekcie w kategorii D. Tymczasem dyrektywa odnosi się do każdej broni palnej objętej dyrektywą. W tym zakresie projekt jest niezgodny z dyrektywą.

Po drugie, dyrektywa przewiduje gromadzenie danych o nazwie i adresie dostawcy broni (art. 4 ust. 4). Projekt zaś przewiduje gromadzenia danych o nazwie i adresie producenta (w przypadku broni wytworzonej w kraju) albo importera (w przypadku broni wytworzonej za granicą) (art. 12 ust. 4 pkt 9 i 10 projektu). Pojęcia producenta i importera nie są tożsame z pojęciem dostawcy. Wprawdzie dyrektywa ani projekt ustawy nie definiują tych pojęć, wydaje się jednak, że pojęcia użyte w projekcie mają węższy zakres podmiotowy niż pojęcie użyte w dyrektywie Rady.

W konsekwencji art. 12 projektu może być uznany za niezgodny z art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady.

3.4. Kryteria uzyskania pozwolenia na broń

Dyrektywa Rady (art. 5) stanowi, że państwa członkowskie zezwalają na nabywanie i posiadanie broni palnej wyłącznie osobom, które przedstawiają ważną przyczynę i które ukończyły 18 rok życia (z pewnymi wyjątkami dotyczącymi myślistwa i strzelectwa sportowego), a także nie stanowią zagrożenia dla samych siebie, dla porządku publicznego lub dla bezpieczeństwa publicznego.

Projekt (art. 10, art. 13, art. 14 projektu) ustala kryteria, które musi spełniać osoba występująca o pozwolenie na broń. Kryteria te obejmują wiek (co do zasady – ukończone 21 lat, w pewnych przypadkach – ukończone 18 lat), brak karalności za niektóre przestępstwa, w tym za przestępstwa z użyciem

przemocy, listę schorzeń wykluczających uzyskanie pozwolenia na broń, a także listę uzasadnionych powodów posiadania broni⁶.

Wprowadzenie kryteriów, co do zasady, należy uznać za zgodne z dyrektywą. Część kryteriów budzi jednak wątpliwości co do zgodności z dyrektywą Rady.

Projekt przewiduje, że pozwolenia na broń nie wydaje się osobie nieposiadającej miejsca zamieszkania na terenie RP (art. 10 ust. 1 pkt 6). Natomiast art. 7 ust. 1 dyrektywy wprowadzie ogranicza wydawanie pozwoleń na broń osobom mającym miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, ale nakazuje jedynie uzyskać uprzednią zgodę tego państwa. Art. 8 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy Rady, w odniesieniu do broni kategorii C, nakazuje jedynie poinformować państwo członkowskie zamieszkania nabywcy o fakcie nabycia broni. Wprowadzie art. 3 dyrektywy zezwala państwom członkowskim na przyjęcie przepisów surowszych, jednak przywołane rozwiązanie budzi wątpliwości. Mogłyby zostać uznane nie za rozwiązanie surowsze, lecz za dyskryminację osób zamieszkujących w innych państwach członkowskich UE, a w konsekwencji niezgodne z art. 18 (zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową) lub z art. 45 (swoboda przepływu pracowników wewnątrz Unii) TfUE. Z drugiej strony, należy zauważyć, że projekt zezwala cudzoziemcom nieposiadającym miejsca zamieszkania na terenie RP na nabycie broni w Polsce (art. 41 projektu). Broń ta jednak musi być niezwłocznie odesłana na zagraniczny adres nabywcy.

Niezależnie od powyższego, art. 10 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 41 projektu ustawy wykluczają nabycie broni przez obywatela polskiego, który np. skorzystał ze swobody przepływu pracowników (art. 45 w związku z art. 21 TfUE), przebywa w innym państwie członkowskim UE i nie ma miejsca zamieszkania w Polsce. Osoby takie nie mogą ubiegać się o żadne z przewidzianych projektem pozwoleń na broń, ani nabyć w Polsce broni w celu wywiezienia jej do innego państwa. Rozwiązanie takie budzi wątpliwości co do zgodności z przywołanymi przepisami TfUE.

Zastrzeżenia z punktu widzenia zgodności z art. 5 dyrektywy budzi także regulacja projektu dotycząca podania przez wnioskodawcę uzasadnionego powodu posiadania broni. Przepis ten uzależnia przyznanie pozwolenia na broń od podania ważnej przyczyny posiadania broni. Wymóg ten jest spełniony w przypadku występowania o obywatelską kartę broni (art. 13 ust. 1-3 projektu), pozwolenie podstawowe (art. 14 ust. 1 i 4 projektu) oraz pozwolenie muzealne⁷ (art. 17 projektu).

W przypadku pozwolenia obiektowego (art. 8 pkt 3, art. 10 i art. 16) projekt w ogóle nie przewiduje konieczności podania uzasadnionego powodu posiadania broni. Na podstawie projektu i uzasadnienia nie można

⁶ Wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu projektu ustawy nie jest to lista przykładowa. Treść art. 13 ust. 2 projektu ustawy wskazuje, że są to jedyne dopuszczalne uzasadnione powody posiadania broni.

⁷ Abstrahując od zakresu pozwolenia muzealnego (zob. pkt 3.2. opinii) należy uznać, że pozwolenie muzealne nie jest objęte zakresem dyrektywy – art. 2 ust. 2 dyrektywy Rady.

jednoznacznie ustalić, czy rodzaj działalności, o której mowa w art. 16 projektu, jest uznawany za uzasadniony powód posiadania broni. Działalność ta jest określona w sposób tak ogólny, że nie wiadomo, jak należałoby to weryfikować.

Jedynie działalność, o której mowa w art. 16 pkt 2 projektu, może częściowo (kursy kształcące w zawodzie pracownika ochrony) pokrywać się z uzasadnionym powodem posiadania broni, o którym mowa w art. 10 ust. 2 pkt 10 projektu ustawy (prowadzenie szkoleń strzeleckich).

W konsekwencji należy uznać, że art. 16 projektu w zakresie, w jakim nie wymaga podania uzasadnionej potrzeby posiadania broni, jest niezgodny z art. 5 dyrektywy Rady.

3.5. Dyrektywa Rady w art. 11-14 reguluje formalności dotyczące przepływu broni w Unii Europejskiej. Zasady te dotyczą m.in. zakupu broni w innym niż własne państwie członkowskim w celu przywiezienia jej do własnego państwa członkowskiego, przewozu broni przez terytorium innego państwa członkowskiego, przywozu i wywozu broni wykorzystywanej w celach myśliwskich i strzeleckich.

Projekt również reguluje te kwestie w art. 7 i 8. Zastrzeżenia budzi brak właściwej implementacji art. 11 dyrektywy Rady. Przepis ten reguluje zasady przewozu broni palnej z jednego państwa członkowskiego do drugiego, w szczególności w związku z nabyciem tej broni.

Kwestie te zdaje się regulować art. 41 projektu. Projekt nie przewiduje jednak obowiązku przedstawienia organowi wydającemu pozwolenie na wywóz broni z Polski wszystkich danych, o których mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady. W szczególności projekt nie przewiduje obowiązku informowania organu o adresie osoby kupującej (nabywającej lub właściciela).

3.6. Implementacji postanowień rozporządzenia Komisji służyć ma 46 projektu i wydane na jego podstawie przepisy wykonawcze.

3.7. W zakresie, w jakim projekt prawidłowo implementuje postanowienia dyrektywy Rady, nie podlega notyfikacji w trybie przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o broni i amunicji w wersji uwzględniającej autopoprawkę jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy jest niezgodny z dyrektywą Rady 91/477 w zakresie, w jakim:

- dokonuje odmiennej niż dyrektywa klasyfikacji broni do poszczególnych kategorii, a w konsekwencji nie ogranicza dostępu do niektórych rodzajów broni,
- nie obejmuje obowiązkiem rejestracji wszystkich rodzajów broni, których dotyczy dyrektywa,
- nie wymaga podania uzasadnionego powodu posiadania broni przez osobę ubiegającą się o pozwolenie obiektywne,

- nie wymaga podania organowi wydającemu pozwolenie na wywóz broni z Polski do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej wszystkich danych wymaganych przez dyrektywę.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych
Wojciech Arndt

Można natomiast uznać, że projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej w zakresie w jakim zmierza do uchylenia przepisów ustawy z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji regulujących zagadnienia objęte rozporządzeniem Komisji.

Poselski projekt ustawy o broni i amunicji w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 26 stycznia 2017 r. może być uznany za projekt ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt

Business Centre Club

Warszawa, 10 lutego 2017 r.

Pan Adam Podgórski
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu RP

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

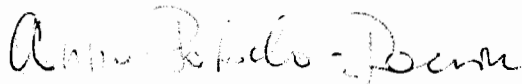
L. dz.

Data wpływu **14. 02. 2017**

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z 31 stycznia dot. autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji, uprzejmie informuję że Związek Pracodawców Business Centre Club akceptuje w/w autopoprawki.

Z wyrazami szacunku,

Anna Potocka-Domin
wiceprezes

SĄD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego

Warszawa, dnia 13 lutego 2017 r.

BSA II-021-40/17

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

14. 02. 2017

Data wpływu

Pan
Adam Podgórski

Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 31 stycznia 2017 r., GMS-WP-173-28/17 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy nie zgłasza uwag do *autopoprawek do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji.*

Z wyrazami szacunku

wz.

Józef Iwulski
Prezes Sądu Najwyższego

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Nr WO-020-173/16

Warszawa, ¹⁵ lutego 2017 r.

Dot. GMS-WP-173-28/17

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 15. 02. 2017

Pan Adam PODGÓRSKI

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu RP

Szanowny Panie Ministrze

W załączeniu przesyłam odpis opinii Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 lutego 2017 r. w przedmiocie autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji.

z powrotem

WICEPRZEWODNICZĄCY
Krajowej Rady Sądownictwa

Krzysztof Wojtaszek
sędzia Krzysztof Wojtaszek

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Warszawa, dnia 20. 02 2017 r.

**PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
PROKURATOR KRAJOWY**

PK I BP 025.278.2016

dot. GMS-WP-173-304/16

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz. 22 02. 2017

Data wpływu

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

W nawiązaniu do pism z dnia 10 listopada 2016 r., nr GMS-WP-173-304/16 oraz z dnia 3 lutego 2017 r. nr GMS-WP-173-28/17, dotyczących poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji i autopoprawki do tego projektu, przekazanych Prokuratorowi Generalnemu do wyrażenia opinii w trybie art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U poz. 177, z późn. zm.), uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, że jednym z głównych zamierzeń autorów projektu, wskazanych w jego uzasadnieniu, jest doprowadzenie do „pełnej harmonizacji polskiego ładu prawnego dotyczącego kontroli nabywania i posiadania broni palnej z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej, a w szczególności ze znowelizowaną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. zmieniającą dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni”. Tak określony cel poselskiej inicjatywy ustawodawczej wydaje się nieuzasadniony w świetle zmian, jakie zostały już wprowadzone ustawą z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią

o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 38, poz. 195), implementującą powołane regulacje unijne do krajowego porządku prawnego.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na pominięcie w uzasadnieniu faktu trwających prac nad kolejną zmianą dyrektywy Rady 91/477/EWG, zmierzających do zaostrzenia przepisów dotyczących dostępu do broni palnej oraz obrotu bronią palną i określenia minimalnych wymagań dla państw członkowskich w tym zakresie, bez zakończenia których dalsza implementacja nie wydaje się możliwa.

W odniesieniu natomiast do treści normatywnej projektowanej ustawy podnieść należy wątpliwości dotyczące podstawowych kierunków proponowanych zmian.

Projekt zakłada istotne rozszerzenie dostępu do broni, przy jednoczesnym ograniczeniu formalności związanych z uzyskaniem pozwolenia na broń, wprowadzając przy tym zmianę o charakterze instytucjonalnym, polegającą na przeniesieniu kompetencji do wydawania pozwoleń na posiadanie broni na organy samorządu terytorialnego (art. 11 ust. 1). W odróżnieniu od przepisów *ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji* (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z późn. zm.) przyznających organom uprawnionym do wydawania pozwoleń instrumenty pozwalające na weryfikowanie informacji o kandydatach do posiadania broni oraz kontrolę jej dystrybucji, wykorzystywania i przechowywania, projekt nie przewiduje rozwiązań systemowych w zakresie kontroli fizycznego posiadania zakupionej broni i warunków jej przechowywania, wprowadzając w tym zakresie wyłącznie system ewidencyjny, co należy ocenić krytycznie

Objęta projektem procedura wydawania pozwolenia na posiadanie broni zakłada obligatoryjne uwzględnienie wniosku przy braku przesłanek negatywnych (art. 10 ust. 1). Proponowane ograniczenie możliwości odmowy wydania pozwolenia na broń, w zakresie związanym ze sferą przestrzegania zasad porządku prawnego, wyłącznie do przypadków prawomocnego skazania osoby ubiegającej się o pozwolenie za ściśle określone kategorie przestępstw, jawi się jako zdecydowanie zbyt wąskie. W wyniku przyjęcia takiego rozwiązania prawo do uzyskania pozwolenia na broń przysługiwałoby także osobom, które nie mając statusu prawomocnie skazanych pozostają pod zarzutami popełnienia niejednokrotnie bardzo poważnych przestępstw, albo zostały za takie przestępstwa nieprawomocnie skazane.

Wskazać także należy na brak uzasadnienia dla rezygnacji w projektowanej procedurze ubiegania się o pozwolenie na broń z obligatoryjnych badań psychologicznych, jak również wymogu przeprowadzania badań przez lekarza lub psychologa posiadającego potwierdzone w wymagany sposób kwalifikacje. Za niezrozumiałe należy też uznać odstępianie od ustawowego określenia kryteriów, jakie powinien spełniać podmiot oceniający stan zdrowia osoby ubiegającej się o uzyskanie pozwolenia.

Nieuzasadniona jest rezygnacja ze zwolnienia z obowiązkowego, komisyjnego egzaminu dla funkcjonariuszy służb mundurowych, legitymujących się odpowiednim przeszkoleniem w tym zakresie, zwolnionych obecnie z tego obowiązku na podstawie art. 16 ust. 2 *ustawy o broni i amunicji*.

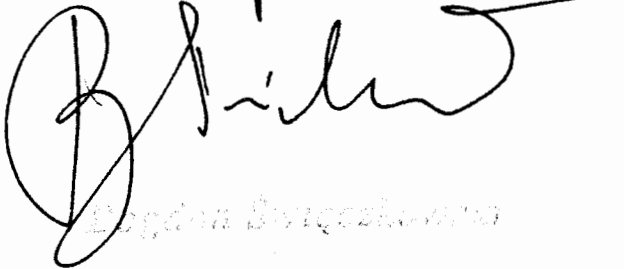
Krytycznie należy odnieść się także do propozycji odstępiania od penalizacji zachowania polegającego na porzuceniu broni palnej lub amunicji.

Oceniając projektowaną regulację w płaszczyźnie funkcjonowania prokuratury należy zwrócić uwagę na pozostawienie poza zakresem jej normowania obszaru związanego z ochroną budynków i obiektów. Przepisy ustawy - *Prawo o prokuraturze* nakładają na prokuratora kierującego jednostką organizacyjną prokuratury obowiązek stosowania środków zapewniających jej bezpieczeństwo oraz zapobiegających naruszeniu zakazu wnoszenia do budynków broni, amunicji, materiałów wybuchowych i innych środków niebezpiecznych (art. 40). Za wyjątkiem wypadków, gdy ochrona jest realizowana przez Służbę Więzienną, mają w tym zakresie zastosowanie przepisy *ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia* (Dz. U. z 2016 r. poz. 1432, z późn. zm.), a poprzez zawarte w niej odesłanie - także *ustawy o broni i amunicji*. Z tego względu przedstawiony projekt poselski powinien obejmować również nowelizację ustawy o ochronie osób i mienia, a także innych aktów prawnych zawierających odesłania do przepisów o broni i amunicji, np. *ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji* (Dz. U. z 2016 r. poz. 1782, z późn. zm.).

Dodatkowo należy podnieść wątpliwości w odniesieniu do art. 45 ust. 2 projektowanej ustawy, który nakłada m.in. na prokuratora obowiązek powiadomienia organu wydającego pozwolenie na broń o zaistnieniu przesłanek negatywnych do wydania takiego pozwolenia. Przepis w obecnym brzmieniu zalicza prokuratora

i sąd do podmiotów diagnozujących stan zdrowia posiadacza pozwolenia na broń, co powoduje konieczność dokonania jego korekty w celu poprawnego określenia obowiązków nakładanych na poszczególne wymienione w nim podmioty.

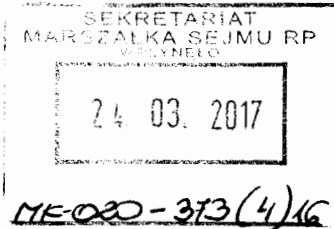
Ponadto należy zwrócić uwagę, że art. 48 projektowanej ustawy, w przypadku orzeczenia środka zapobiegawczego w postaci czasowego zawieszenia uprawnień do posiadania broni w sprawach o umyślne przestępstwo związane z użyciem przemocy, przewiduje obowiązek zdania broni lub amunicji do depozytu. Dla realizacji tak określonego obowiązku niezbędne jest uzupełnienie projektowanej regulacji poprzez określenie charakteru tego depozytu i ewentualne wskazanie podmiotu odpowiedzialnego za jego prowadzenie, unormowanie problematyki zdawania broni i amunicji do depozytu, a także sprawowania kontroli nad depozytem.

z prawnikiem

Dagmara Dziurka

Warszawa, 22 marca 2017 r.

Bartosz Józwiak
Poseł na Sejm RP

Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej
Szanowny Pan Marek Kuchciński

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przyjęcie przez Parlament Europejski w dniu 14 marca 2017 r. nowelizacji dyrektywy Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni, działając jako przedstawiciel posłów wnioskodawców, niniejszym w załączeniu przedkładam autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji, złożonego na ręce Marszałka Sejmu w dniu 4 listopada 2016 r. Po uwzględnieniu niniejszych autopoprawek projekt ustawy uzyska walor pełnej zgodności z aktualnym stanem prawa europejskiego.

Z poważaniem,
Bartosz Józwiak

**AUTOPOPRAWKI DO POSELSKIEGO PROJEKTU USTAWY
O BRONI I AMUNICJI
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Bartosz Józwiak)**

AUTOPOPRAWKA 1

W art. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Przepisy ustawy nie dotyczą:

- 1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Celno-Skarbowej, oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;”

UZASADNIENIE

Zmiana dokonuje aktualizacji zapisów projektu ustawy, wynikającej ze zmiany innych ustaw.

AUTOPOPRAWKA 2

W art. 6 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„D – broń i amunicja nie objęta zakresem dyrektywy Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991 z późn. zm.), którą można nabywać i posiadać bez pozwolenia.”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika z zapisów znowelizowanej dyrektywy Rady 91/477/EWG.

AUTOPOPRAWKA 3

Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. 1. Do kategorii A zalicza się:

- 1) wojskowe pociski wybuchowe oraz wyrzutnie do takich pocisków, amunicję wojskową z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi, albo innymi substancjami których działanie zagraża życiu, a także pociski do takiej amunicji;

- 2) samoczynną broń palną, z wyjątkiem alarmowej;
- 3) broń wytworzoną lub przerobioną w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broń imitującą inne przedmioty;
- 4) amunicję wojskową z pociskami o zwiększonej penetracji, wykonanymi albo zawierającymi rdzeń wykonany z materiału o twardości większej niż 50 HRC wg skali twardości Rockwella;
- 5) amunicję do broni krótkiej z pociskami skonstruowanymi dla osiągnięcia zwiększonej deformacji po trafieniu w cel oraz pociski do takiej amunicji, z wyjątkiem amunicji używanej do polowania, sportów strzeleckich oraz samoobrony;
- 6) samoczynną broń palną przerobioną na broń palną samopowtarzalną, z wyłączeniem broni legalnie posiadanej na podstawie dotychczasowych przepisów;
- 7) samopowtarzalna broń palna centralnego zapłonu:
 - a) broń krótka, umożliwiająca wystrzelenie więcej niż 21 nabojów bez przeładowania, jeśli zasilana jest z magazynka stałego o pojemności ponad 20 nabojów, albo ma podpięty magazynek wymienny o pojemności ponad 20 nabojów,
 - b) broń długa, umożliwiająca wystrzelenie więcej niż 11 nabojów bez przeładowania, jeśli zasilana jest z magazynka stałego o pojemności ponad 10 nabojów, albo ma podpięty magazynek wymienny o pojemności ponad 10 nabojów;
- 8) samopowtarzalna broń długa, która może być bez utraty zdolności strzelania skrócona do mniej niż 600 mm długości całkowitej bez użycia narzędzi, poprzez złożenie lub odjęcie kolby;
- 9) każdą broń należącą do kategorii A, która została przerobiona w sposób umożliwiający odstrzeliwanie jedynie amunicji ślepej, hukowej lub podobnie działającej.

2. Do kategorii B zalicza się:

- 1) powtarzalną broń krótką;
- 2) jednostrzałową broń krótką centralnego zapłonu;
- 3) jednostrzałową broń krótką bocznego zapłonu, której całkowita długość nie przekracza 280 mm;
- 4) samopowtarzalną broń długa, umożliwiającą wystrzelenie bez przeładowania więcej niż 3 nabojów bocznego zapłonu, albo więcej niż 3 ale mniej niż 12 nabojów centralnego zapłonu;
- 5) samopowtarzalną broń krótką, inną niż wymieniona w ust. 1 pkt 7 lit. a;
- 6) powtarzalną i samopowtarzalną broń gładkolufową, której długość nie przekracza 600 mm;
- 7) broń samopowtarzalną, która jest podobna do broni samoczynnej, inną niż wymieniona w ust. 1 pkt 6–8;
- 8) każdą broń należącą do kategorii B, która została przerobiona w sposób umożliwiający odstrzeliwanie jedynie amunicji ślepej, hukowej lub podobnie działającej;
- 9) amunicję do broni określonej w pkt 1–8, w tym splotki i materiał miotający;

10) tłumiki dźwięku.

3. Do kategorii C zalicza się:

- 1) jednostrzałową broń długą;
- 2) powtarzalną broń długą, inną niż należąca do kategorii B;
- 3) samopowtarzalną broń długą, inną niż należąca do kategorii A lub B;
- 4) jednostrzałową broń krótką bocznego zapłonu, której całkowita długość przekracza 280 mm;
- 5) broń sygnałową, z wyjątkiem samoczynnej;
- 6) broń alarmową samoczynną;
- 7) amunicję do broni określonej w pkt 1–6, w tym spłonki i materiał miotający;
- 8) każdą broń należącą do kategorii C, która została przerobiona w sposób umożliwiający odstrzeliwanie jedynie amunicji ślepej, hukowej lub podobnie działającej;
- 9) broń pneumatyczną;
- 10) broń pozbawioną cech użytkowych;
- 11) urządzenia niebezpieczne.

4. Do kategorii D zalicza się:

- 1) broń alarmową, z wyjątkiem samoczynnej;
- 2) broń zabytkową;
- 3) broń niezdolną do rażenia celów na odległość;
- 4) amunicję do broni określonej w pkt 1 oraz amunicję do broni określonej w pkt 2 w postaci prochu dymnego (czarnego).”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika ze znowelizowanej dyrektywy Rady 91/477/EWG oraz chęci uzyskania maksymalnej zgodności nowych zapisów dyrektywy, także pod względem kolejności ich umieszczenia w artykule.

AUTOPOPRAWKA 4

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. Ustala się następujące rodzaje pozwoleń na broń:

- 1) obywatelska karta broni – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 3;
- 2) pozwolenie podstawowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3, oraz samodzielnego wytwarzania takiej amunicji na własny użytek;
- 3) pozwolenie podstawowe rozszerzone – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 6 i 7, ust. 2 i 3, oraz samodzielnego wytwarzania takiej amunicji na własny użytek;

- 4) pozwolenie z prawem noszenia broni – uprawnia do ukrytego noszenia broni krótkiej;
- 5) pozwolenie obiektowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa:
 - a) w art. 7 ust. 2 i 3, przez podmioty wymienione w art. 16 pkt 1,
 - b) w art. 7 ust. 1 pkt 2, przez podmioty wymienione w art. 16 pkt 2;
- 6) pozwolenie muzealne – uprawnia do nabywania i posiadania każdej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne działające na podstawie odrębnych przepisów, z zastrzeżeniem art. 2 pkt 7, oraz nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2–9 oraz ust. 2 i 3, gromadzonej w ramach kolekcji tworzonych przez osoby fizyczne.”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika z konieczności harmonizacji projektu ustawy ze znowelizowaną dyrektywą Rady 91/477/EWG oraz chęci uzyskania maksymalnej zgodności zapisów ustawy z zapisami dyrektywy.

AUTOPOPRAWKA 5

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 11. 1. Pozwolenie na broń wydaje w drodze decyzji administracyjnej starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu ubiegającego się o wydanie pozwolenia.
2. Pozwolenie na broń wydaje się na czas nieokreślony, z wyjątkiem pozwolenia z prawem noszenia broni, które wydaje się na okres 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 6.
3. Pozwolenie na broń zawiera:
- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres posiadacza broni;
 - 2) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
 - 3) rodzaj pozwolenia na broń;
 - 4) kategorie broni, którą można posiadać na podstawie pozwolenia na broń;
 - 5) nazwę organu wydającego pozwolenie na broń;
 - 6) datę wydania pozwolenia na broń;
 - 7) datę ważności pozwolenia na broń – w przypadku pozwolenia z prawem noszenia broni.
4. Wydanie pozwolenia na broń jest odpłatne, z zastrzeżeniem ust. 6.
5. Opłata, o której mowa w ust. 4, stanowi dochód właściwej jednostki samorządu terytorialnego.
6. W przypadku, gdy osoba posiadająca pozwolenie z prawem noszenia broni, dostarczy do organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń przed upływem terminu ważności tego pozwolenia zaświadczenie o ponownym zdaniu

egzaminu, o którym mowa w art. 15 ust. 1, pozwolenie to przedłuża się na okres kolejnych 5 lat liczonych od daty zdania egzaminu, bez dodatkowej opłaty.

7. W przypadku niedostarczenia zaświadczenia, o którym mowa w ust. 6, przed upływem terminu ważności pozwolenia z prawem noszenia broni, pozwolenie to wygasa.

8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory pozwoleń na broń oraz wysokość opłat za ich wydawanie, mając na względzie wyraźne rozróżnienie graficzno-kolorystyczne poszczególnych rodzajów pozwoleń, oraz aby pozwolenie z prawem noszenia broni miało formę dodatkowej wkładki do pozwolenia podstawowego lub pozwolenia podstawowego rozszerzonego. Pozwolenia na broń powinny mieć formę karty z tworzywa sztucznego, o rozmiarach odpowiadających rozmiarom innych dokumentów identyfikacyjnych. Opłata za wydanie pozwolenia na broń nie może przekroczyć faktycznych kosztów wykonania dokumentu.”

UZASADNIENIE

Zmiana w zakresie ust. 3 pkt 4 wynika z konieczności harmonizacji projektu ustawy ze znowelizowaną dyrektywą Rady 91/477/EWG, pozostałe zmiany są wynikiem zmiany dokonanej w art. 8 i mają charakter techniczny.

AUTOPOPRAWKA 6

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. 1. Pozwolenie podstawowe wydaje się osobie, wobec której nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 10, która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni, oraz która zdała egzamin albo posiada obywatelską kartę broni przez okres co najmniej trzech lat.

2. Pozwolenie podstawowe rozszerzone wydaje się osobie, która oprócz spełnienia wymogów określonych w ust. 1 przedstawi dodatkowo oświadczenie o czynnym uczestnictwie we współzawodnictwie sportowym, wymagającym używania broni, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 6 lub 7, oraz potwierdzenie co najmniej 12-miesięcznego członkostwa w klubie o charakterze strzeleckim.

3. Procedurę przeprowadzania i warunki zaliczenia egzaminu, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1 do ustawy.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zestaw 100 pytań egzaminacyjnych egzaminu, o którym mowa w ust. 1, wraz z odpowiedziami, mając na celu sprawdzenie znajomości zagadnień wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy oraz uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.

5. Do wniosku o wydanie pozwolenia na broń należy dołączyć przedstawiony na piśmie uzasadniony powód posiadania broni, informację o wnioskodawcy z

Krajowego Rejestru Karnego oraz zaświadczenie od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej. Przepisy art. 13 ust. 2–5 stosuje się.

6. Z egzaminu, o którym mowa w ust. 1, zwolnieni są żołnierze zawodowi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz funkcjonariusze służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, pełniący służbę w korpusie oficerów lub wyższym, w tym przeniesieni do rezerwy lub którzy nabyli prawa do emerytury wojskowej lub policyjnej.

7. Egzamin, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny.”

UZASADNIENIE

Zmiana w zakresie dodanego ust. 2 wynika z konieczności harmonizacji projektu ustawy ze znowelizowaną dyrektywą Rady 91/477/EWG oraz ze zmian dokonanych w art. 8; pozostałe zmiany są wynikiem dodania ust. 2 i mają charakter techniczny (zmiana numeracji ustępów).

AUTOPOPRAWKA 7

W art. 15 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiada pozwolenie podstawowe lub pozwolenie podstawowe rozszerzone;”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika ze zmian dokonanych w art. 8.

AUTOPOPRAWKA 8

W art. 19 dodaje się ust. 5 w brzmieniu

„5. Zbycie wymiennych magazynków do broni krótkiej centralnego zapłonu o pojemności ponad 20 nabojów lub wymiennych magazynków do broni długiej centralnego zapłonu o pojemności ponad 10 nabojów może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej pozwolenie podstawowe rozszerzone, muzealne lub obiektowe.”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika z konieczności harmonizacji projektu ustawy ze znowelizowaną dyrektywą Rady 91/477/EWG.

AUTOPOPRAWKA 9

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Art. 21. 1. Obywatelska karta broni, pozwolenie podstawowe, pozwolenie podstawowe rozszerzone oraz pozwolenie z prawem noszenia broni upoważniają do przenoszenia broni.

2. Do przenoszenia broni posiadanej na podstawie pozwolenia:

1) obiektowego,

2) muzealnego poza terenem placówki muzealnej

– uprawnione są osoby posiadające pozwolenie podstawowe lub pozwolenie podstawowe rozszerzone oraz pisemne upoważnienie właściciela broni.”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika ze zmian dokonanych w art. 8.

AUTOPOPRAWKA 10

W art. 22 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Broń krótką może nosić osoba posiadająca pozwolenie z prawem noszenia broni; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 31 ust. 2, w sposób zapewniający bezpieczeństwo innych osób i mienia. Przepis art. 21 ust. 2 stosuje się odpowiednio.”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika ze zmian dokonanych w art. 8

AUTOPOPRAWKA 11

W art. 30 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Broń alarmowa i zabytkowa może być używana podczas przedsięwzięć o charakterze artystycznym oraz rekonstrukcji wydarzeń historycznych, pod warunkiem zapewnienia jej bezpiecznej obsługi.”

UZASADNIENIE

Zmiana o charakterze technicznym, wynika z ujednolicenia terminologii pomiędzy art. 3 i 30.

AUTOPOPRAWKA 12

Art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. 1. Pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności zawodowych noszą broń posiadaną na podstawie pozwolenia obiektowego, pod warunkiem posiadania pozwolenia z prawem noszenia broni; pracownik umundurowany nie musi nosić broni w ukryciu.

2. Umundurowani pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności związanych z konwojowaniem transportów środków pieniężnych oraz podczas pełnienia funkcji zabezpieczania obiektów należących do wojska używają broni posiadanej na podstawie pozwolenia obiektowego, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, pod warunkiem posiadania pozwolenia z prawem noszenia broni; broń nie musi być noszona w ukryciu.”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika ze zmian dokonanych w art. 8

AUTOPOPRAWKA 13

W art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Osoby mające miejsce zamieszkania w państwach członkowskich Unii Europejskiej mogą na podstawie EKB przywozić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz wywozić z tego terytorium broń oraz amunicję, jeżeli celem podróży jest udział w polowaniu, rekonstrukcji historycznej albo w zawodach sportowych, potwierdzony zaproszeniem, zgłoszeniem udziału, lub w inny podobny sposób, oraz odpowiednio:

- 1) broń przewożona w celach łowieckich albo rekonstrukcji historycznej należy do kategorii C,
- 2) broń przewożona w celach sportowych należy do kategorii C lub B, albo w przypadku broni, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 6 i 7 – do kategorii A.”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika z konieczności harmonizacji projektu ustawy ze znowelizowaną dyrektywą Rady 91/477/EWG.

AUTOPOPRAWKA 14

W art. 44 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wszystkich osób posiadających broń zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, albo może być wydany z wyłączeniem posiadaczy pozwolenia z prawem noszenia broni oraz podmiotów dysponujących bronią na podstawie pozwolenia obiektowego.”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika ze zmian dokonanych w art. 8

AUTOPOPRAWKA 15

W art. 45 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. W przypadku stwierdzenia używania przez posiadacza pozwolenia podstawowego załadowanych i podpiętych do samopowtarzalnej broni centralnego zapłonu:

1) krótkiej – magazynków wymiennych o pojemności ponad 20 nabojów, lub

2) długiej – magazynków wymiennych o pojemności ponad 10 nabojów,

jeżeli magazynki te są przeznaczone do broni centralnego zapłonu, organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby cofa tej osobie uprawnienie do posiadania broni kategorii B.

5. Cofnięcie uprawnień do posiadania broni następuje w drodze decyzji administracyjnej.”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika z konieczności harmonizacji projektu ustawy ze znowelizowaną dyrektywą Rady 91/477/EWG.

AUTOPOPRAWKA 16

W art. 59 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku, gdy na wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów sportowych, łowieckich, kolekcjonerskich, pamiątkowych lub szkoleniowych została zarejestrowana broń, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 6 lub 7, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się one pozwoleniami podstawowymi rozszerzonymi w rozumieniu niniejszej ustawy.”

UZASADNIENIE

Zmiana wynika z konieczności harmonizacji projektu ustawy ze znowelizowaną dyrektywą Rady 91/477/EWG.

Warszawa, 5 kwietnia 2017 r.

BAS-WAPEiM-592/17

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 22 marca 2017 r. (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Bartosz Józwiak)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektowanej regulacji

Projekt zawiera całościową regulację określającą zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji oraz jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu i wywozu za granicę, a także prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.

Projekt przewiduje podział broni i amunicji na cztery kategorie. Dostęp do każdej kategorii uzależniony jest od spełnienia różnych kryteriów. Wiąże się z tym propozycja sześciu rodzajów pozwoleń na broń. Zgodnie z projektem organem właściwym do wydawania pozwoleń na broń będzie starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu. Projekt zakłada utworzenie rejestru Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy, w którym rejestrować ma się wydanie i cofnięcie pozwolenia na broń, a także transakcje kupna i zbycia broni objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia.

Projekt przewiduje utratę mocy przez ustawę z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji¹ (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, ze zm.), a także znowelizowanie ustaw: z 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2168, ze zm.), z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 706), z 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2016 r. poz. 552, ze zm.), z 22

¹ Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji w zakresie swojej regulacji dokonuje wdrożenia dyrektywy Rady 91/477 w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (zob. pkt 2 opinii).

czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 290, ze zm.), z 6 września o transporcie drogowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1907, ze zm.), z 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 283, ze zm.), z 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016 r. poz. 2134, ze zm.), z 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2139, ze zm.).

Projekt zawiera przepisy przejściowe. Ustawa ma wejść w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy przywołać art. 18, art. 21 i art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE), dyrektywę Rady 91/477/WE z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256 z 13.9.1991 r., s. 51, ze zm.; dalej dyrektywa Rady), rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiające wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015 r. s. 62, ze zm.; dalej rozporządzenie Komisji), a także dyrektywę (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L 241 z 17.0.2015 r., s. 1; dalej: dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady).

a) Art. 18 TfUE zakazuje wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową w zakresie zastosowania traktatów. Art. 21 ust. 1 TfUE stanowi, że każdy obywatel Unii ma prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich. Natomiast art. 45 TfUE reguluje swobodę przepływu pracowników. Obejmuje ona m.in. możliwość ubiegania się o rzeczywiście oferowane miejsca pracy w innych państwach członkowskich UE oraz pozostanie na terytorium państwa członkowskiego po ustaniu zatrudnienia.

b) Zgodnie z art. 288 akapit trzeci TfUE dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawiając jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków.

Dyrektywa Rady reguluje kwestie związane z kontrolą nabywania i posiadania broni. Należy zaznaczyć, że dyrektywa Rady dotyczy ogólnie broni, ale skupia się na broni palnej. Zgodnie z punktem I załącznika I do dyrektywy Rady, broń oznacza każdą broń palną określoną w art. 1 dyrektywy oraz broń inną niż broń palna, zgodnie z definicją w ustawodawstwie krajowym. Zgodnie z art. 1 ust. 1, dla celów dyrektywy Rady, broń palna oznacza każdą przenośną

broń lufową, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków w wyniku działania palnego materiału miotającego.

Dyrektywa Rady pozostaje bez uszczerbku dla stosowania prawa krajowego dotyczącego noszenia broni, myślistwa i strzelectwa sportowego. Dyrektywa Rady nie ma też zastosowania do nabywania oraz posiadania broni i amunicji, zgodnie z prawem krajowym, przez siły zbrojne, policję, władze publiczne oraz przez kolekcjonerów i jednostki zajmujące się kulturalnymi i historycznymi aspektami broni, uznanymi za takie przez państwo członkowskie, na którego terytorium się znajdują. Nie ma również zastosowania do handlowych transferów broni i amunicji wojennej (art. 3). Do podstawowych obowiązków nałożonych przez dyrektywę Rady na państwa członkowskie należy zagwarantowanie, by broń palna lub jej istotna część wprowadzona na rynek została oznakowana i zarejestrowana zgodnie z dyrektywą albo by została pozbawiona cech użytkowych (art. 4 ust. 1). Dyrektywa Rady wprowadza podział broni palnej na cztery kategorie. Dostęp do każdej z tych kategorii uregulowany jest odrębnie – w zależności od kategorii zasadą jest zakaz dostępu albo konieczność uzyskania zezwolenia (art. 6-8). Państwa członkowskie mogą wprowadzić jednak, z pewnymi zastrzeżeniami, surowsze przepisy (art. 3). Dyrektywa reguluje również zasady przepływu broni z jednego państwa członkowskiego do drugiego, w tym zasady dotyczące europejskiej karty broni palnej.

c) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady przewiduje procedurę notyfikowania Komisji Europejskiej m.in. przepisów technicznych w rozumieniu dyrektywy. Do przepisów technicznych zalicza się w szczególności inne wymagania, czyli wymagania inne niż specyfikacje techniczne, nałożone na produkt w celu ochrony, w szczególności konsumentów lub środowiska, które wpływają na jego cykl życia po wprowadzeniu go na rynek, takie jak warunki użytkowania, powtórnego przetwarzania, ponownego zastosowania lub usuwania, gdzie takie warunki mogą mieć istotny wpływ na skład lub rodzaj produktu lub obrót nim (art. 1 ust. 1 lit d). Procedurze notyfikacji nie podlegają projekty przepisów krajowych, dzięki którym państwa członkowskie przestrzegają wiążących aktów prawnych Unii, które skutkują przyjęciem specyfikacji technicznych lub zasad dotyczących usług (art. 7 ust. 1 lit a).

d) Zgodnie z art. 288 akapit drugi TfUE rozporządzenie ma zasięg ogólny. Wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Zatem co do zasady rozporządzenie nie wymaga implementacji do prawa krajowego. Wyjątkiem są sytuacje, w których rozporządzenia wprost nakładają na państwa członkowskie obowiązek uregulowania jakiejś sytuacji lub dają im taką możliwość. Przywołane rozporządzenie Komisji stanowi np., że pozbawianie broni palnej cech użytkowych wykonują organy publiczne lub podmioty prywatne bądź osoby uprawnione zgodnie z przepisami krajowymi (art. 2). Państwa członkowskie zobowiązane są do wyznaczenia właściwych organów do weryfikacji, że pozbawienie broni palnej cech użytkowych zostało wykonane zgodnie ze specyfikacjami technicznymi określonymi w załączniku I do rozporządzenia

Komisji (art. 3 ust. 1). Rozporządzenie Komisji przyznaje także państwom członkowskim możliwość wprowadzenia dodatkowych regulacji. Mogą one na swoim terytorium wprowadzić dodatkowe środki w celu pozbawienia broni palnej cech użytkowych, wykraczające poza specyfikacje techniczne ustanowione w załączniku I (art. 6 ust. 1).

3. Analiza projektu ustawy pod kątem prawa Unii Europejskiej

Ocenę należy poprzedzić uwagą, że zgodnie z projektem, ustawa wdrażać ma dyrektywę Rady. Należy zatem przyjąć, że przewidziane projektem rozwiązania powinny odpowiadać rozwiązaniom przyjętym w dyrektywie Rady.

W uzasadnieniu autopoprawki z dnia 22 marca 2017 r. znajdują się liczne odwołania do nowelizacji dyrektywy Rady, która miała mieć miejsce 14 marca 2017 r. Potrzebą dostosowania projektu do tej nowelizacji dyrektywy Rady uzasadniono większość poprawek zawartych w autopoprawce. Informacja dotycząca nowelizacji dyrektywy Rady jest błędna. Na forum Unii Europejskiej trwają obecnie prace nad nowelizacją dyrektywy. Komisja Europejska 18 listopada 2015 r. przedstawiła wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (COM(2015) 750 final)². Obecnie jest on przedmiotem prac Parlamentu Europejskiego i Rady. W dniu 14 marca 2017 r. projekt został jedynie przyjęty przez Parlament Europejski w pierwszym czytaniu. Nie jest to jednak równoznaczne z przyjęciem dyrektywy (zob. art. 294 TfUE w zw. z art. 114 TfUE, który stanowić ma podstawę prawną projektowanej nowelizacji dyrektywy Rady). Projekt dyrektywy nie może być wzorcem oceny zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej.

3.1. Pojęcie broni użyte w projekcie ustawy należy uznać za zgodne z dyrektywą Rady. Projekt (art. 3 ust. 1 pkt 2), tak jak i dyrektywa Rady, wprowadza podział broni na palną i inną. Pojęcie broni palnej użyte w projekcie (art. 3 ust. 1 pkt 3), z zastrzeżeniem innego sformułowania definicji, należy uznać za odpowiadające pojęciu broni palnej użytemu w dyrektywie Rady (art. 1 ust. 1). W odniesieniu do zakresu pojęcia broni innej niż z broni palna, należy zauważyć, że dyrektywa Rady odsyła w tym zakresie do prawa krajowego (punkt I załącznika I). W tej sytuacji ograniczenie przez projekt ustawy kategorii broni innej niż broń palna do broni pneumatycznej (art. 3 ust. 1 pkt. 2 i 13)³ należy uznać za nienaruszające dyrektywy.

² Projekt dyrektywy był również przedmiotem obrad sejmowej Komisji do Spraw Unii Europejskiej, która na posiedzeniu 22 stycznia 2016 r. rozpatrzyła w trybie artykułu 7 ust. 4 ustawy z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395) wniosek dotyczący dyrektywy i odnoszący się do niego projekt stanowiska RP (zob. także druk nr 204 i druk nr 479).

³ Na marginesie należy zasygnalizować, że definicja broni z art. 3 ust. 1 pkt. 2 i 13 projektu jest niespójna z regulacją art. 6 w zw. z art. 7 ust. 3 pkt 11 i art. 3 ust. 1 pkt 31 projektu. Na podstawie tych przepisów nie można jednoznacznie ustalić, czy urządzenia niebezpieczne mają być bronią, amunicją, czy odrębną kategorią przedmiotów.

3.2. Kolejną kwestią wymagającą oceny jest podział broni palnej na kategorie. Projekt (art. 6) oraz dyrektywa Rady (pkt II załącznika I) przewidują cztery kategorie broni palnej (i amunicji do tej broni): A, B, C i D. W odniesieniu do każdej kategorii odrębnie uregulowany jest dostęp do wchodzącej w jej skład broni i amunicji. Oddzielnie oceniony zostanie sam podział na kategorie oraz zasady dostępu do każdej z kategorii.

3.2.1. Podział broni i amunicji na kategorie

Na wstępie należy poczynić zastrzeżenie, że projekt posługuje się inną terminologią niż dyrektywa, co w znacznej mierze utrudnia precyzyjne ustalenie zakresu zgodności z dyrektywą.

Kategoria A określona jest w dyrektywie (załącznik I pkt II) jako broń palna niedozwolona. Dyrektywa zalicza do niej: wojskowe pociski wybuchowe i granatniki, automatyczną broń palną, broń palną ukrytą pod postacią innego przedmiotu, amunicję z pociskami penetrującymi, wybuchowymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji, amunicję do pistoletów i rewolwerów z pociskami rozprężnymi oraz pociski dla takiej amunicji, oprócz broni dla myślistwa i strzelectwa sportowego dla osób uprawnionych do korzystania z niej.

Klasyfikacja użyta w projekcie ustawy (art. 6 pkt 1 w zw. z art. 7 ust. 1), z zastrzeżeniem posługiwania się odrębną terminologią, zasadniczo jest zbieżna z klasyfikacją użytą w dyrektywie Rady. Zakres kategorii A użyty w projekcie jest szerszy niż zakres kategorii A użyty w dyrektywie Rady. Należy jednak zgłosić zastrzeżenie – dyrektywa wyłącza z kategorii A wykorzystującą pociski rozprężne broń dla myślistwa i strzelectwa sportowego dla osób uprawnionych do korzystania z niej. Projekt, dodatkowo, wyłącza także taką amunicję, jeżeli jest używana do samoobrony (art. 7 ust. 1 pkt 5 *in fine*). W tym przypadku projekt zawęży zakres kategorii A w stosunku do regulacji dyrektywy Rady. Dyrektywa Rady określa wymogi minimalne i pozwala państwom członkowskim na przyjęcie surowszych przepisów (art. 3). Określone w niej normy minimalne muszą jednak być przez państwa członkowskie implementowane (art. 288 TfUE w związku z art. 18 dyrektywy Rady). Rozwiązanie zaproponowane w projekcie należy uznać za rozwiązanie łagodniejsze, a nie surowsze, a w konsekwencji – za niezgodne z dyrektywą Rady.

W konsekwencji należy uznać, że art. 7 ust. 1 pkt 5 *in fine* projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim wyłącza broń wykorzystującą pociski rozprężne, używaną do samoobrony.

Kategoria B określona jest w dyrektywie Rady (załącznik I pkt II) jako broń palna, w przypadku której wymagane jest pozwolenie.

Projekt (art. 6 pkt 2 w zw. z art. 7 ust. 2) z jednej strony poszerza, a z drugiej strony zawęży kategorię B, określoną w dyrektywie Rady. Za poszerzenie należy uznać np. zaliczenie do kategorii B tłumików dźwięku (art. 7

ust. 2 pkt 10 projektu; zgodnie z art. 1 ust. 1a dyrektywy są one uznawane za część broni). Należy to uznać za przepisy surowsze niż przepisy dyrektywy, a zatem niesprzeczne z nią (art. 3 dyrektywy Rady). Z kolei za zawężenie przez projekt użytego w dyrektywie pojęcia broni kategorii B należy uznać np. brak zakwalifikowania do tej kategorii:

- długiej broni palnej jednostrzałowej, której magazynek i komora mogą razem pomieścić ponad trzy naboje oraz
- długiej broni palnej półautomatycznej, której magazynek i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż trzy naboje w przypadku, gdy mechanizm ładujący jest wymienny lub gdy nie jest pewne, czy broń tę można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi w broń, której magazynek i komora mogą pomieścić więcej niż trzy naboje (załącznik I do dyrektywy Rady pkt II B ppkt. 4 i 5).

Użyte w projekcie pojęcia powtarzalna i samopowtarzalna odpowiadają użytym w dyrektywie Rady pojęciom repetująca i półautomatyczna (art. 3 pkt 15 i 18 projektu oraz załącznik I do dyrektywy Rady pkt IV lit. d i e). W odniesieniu do repetującej i półautomatycznej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm, należy zaznaczyć, że dyrektywa Rady odnosi się do długości lufy, a projekt do długości broni.

W konsekwencji należy uznać, że art. 6 pkt 2 w zw. z art. 7 ust. 2 projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim pomija niektóre kategorie broni wymienione w dyrektywie Rady np.: długą broń palną jednostrzałową, której magazynek i komora mogą razem pomieścić ponad trzy naboje oraz długą broń palną półautomatyczną, której magazynek i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż trzy naboje w przypadku, gdy mechanizm ładujący jest wymienny lub w przypadku gdy nie jest pewne, czy broń tę można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi w broń, której magazynek i komora mogą pomieścić więcej niż trzy naboje.

Kategoria C określona jest w dyrektywie Rady jako broń palna, w przypadku której wymagane jest oświadczenie.

Zakres rodzajów broni zaliczonych do kategorii C przez projekt ustawy (art. 6 pkt 3 w zw. z art. 7 ust. 3), w zasadzie, obejmuje rodzaje broni zaliczone przez dyrektywę Rady do analogicznej kategorii (załącznik I do dyrektywy pkt II C). Na marginesie można także zauważyć, że projekt zalicza do kategorii C również rodzaje broni, które nie są bronią palną w rozumieniu dyrektywy Rady (np. urządzenia niebezpieczne lub broń pneumatyczna). Nie narusza to jednak dyrektywy Rady (art. 3 dyrektywy).

Z drugiej strony, projekt zalicza do kategorii C niektóre rodzaje broni, które dyrektywa Rady zalicza do kategorii B (np. długa broń palna jednostrzałowa, której magazynek i komora mogą razem pomieścić ponad trzy naboje – zob. art. 7 ust. 3 pkt 1 projektu i załącznik I do dyrektywy Rady pkt II B ppkt 4). Ze względu na to, że dyrektywa Rady reguluje dostęp do broni kategorii B w sposób bardziej restrykcyjny niż do broni kategorii C, rozwiązanie takie należy uznać za niezgodne z dyrektywą Rady, gdyż powodowałoby brak

przestrzegania jej wymagań minimalnych (art. 3 i art. 18 dyrektywy Rady, w związku z art. 288 TfUE).

W konsekwencji należy uznać, że art. 6 pkt 3 w zw. z art. 7 ust. 3 projektu nie jest zgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady.

Kategoria **D** określona jest w dyrektywie Rady jako inna broń palna.

Opisana w projekcie ustawy (art. 6 pkt 4 w zw. z art. 7 ust. 4) kategoria **D** ma zupełnie inny zakres niż kategoria **D** występująca w dyrektywie Rady. Dyrektywa Rady odnosi się w tym zakresie wyłącznie do jednostrzałowej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie. Projekt odnosi się zaś do „broni i amunicji nie objętej zakresem dyrektywy Rady” i wymienia cztery rodzajów broni i amunicji, przy czym żaden nie pokrywa się występującym w dyrektywie Rady.

W konsekwencji należy uznać, że art. 6 pkt 4 w zw. z art. 7 ust. 4 projektu jest niezgodny z załącznikiem I pkt II do dyrektywy Rady w zakresie, w jakim nie uwzględnia broni wymienionej w dyrektywie: jednostrzałowej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie.

Podsumowując należy zaznaczyć, że żadna z czterech kategorii broni określonych w projekcie ustawy nie odpowiada w pełni analogicznej kategorii określonej w dyrektywie Rady. Podział broni na cztery kategorie jest rozwiązaniem kluczowym dla całej dyrektywy Rady. W pozostałych swoich postanowieniach dyrektywa odnosi się do poszczególnych kategorii broni. Niezgodność projektu z dyrektywą Rady w tej kluczowej kwestii ma zatem istotne znaczenie dla oceny całego projektu ustawy.

3.2.2. Zasady dostępu do poszczególnych kategorii broni i amunicji

W odniesieniu do kategorii **A** dyrektywa Rady (art. 6) nakazuje państwom członkowskim podjęcie wszelkich właściwych czynności w celu zakazania nabywania i posiadania broni palnej i amunicji sklasyfikowanej w kategorii **A**. W szczególnych przypadkach właściwe władze mogą wydać pozwolenie na taką broń palną i amunicję, gdy nie jest to sprzeczne z bezpieczeństwem publicznym i porządkiem publicznym. Ponadto, państwa członkowskie mają obowiązek zapewnić ścisłą kontrolę dozwolonego nabywania broni palnej, jej części i amunicji za pośrednictwem środków komunikacji na odległość, w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 5 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011 r, s. 64, ze zm.)⁴ w odniesieniu do wszystkich osób z wyjątkiem sprzedawców.

Projekt ustawy nie wprowadza zakazu posiadania i nabywania broni kategorii **A**. Przewiduje natomiast trzy rodzaje pozwoleń na broń, które pozwalają uzyskać dostęp do broni kategorii **A**. Pozwolenie podstawowe

⁴ Zob. art. 31 dyrektywy 2011/83/UE.

rozszerzone ma dawać dostęp do samoczynnej broni palnej przerobionej na broń samopowtarzalną oraz do samopowtarzalnej broni palnej centralnego zapłonu (...). Dostęp do samoczynnej broni palnej i amunicji do niej dawać ma pozwolenie obiektowe. Natomiast pozwolenie muzealne dawać ma dostęp do większości rodzajów broni i amunicji z kategorii A.

Pozwolenie podstawowe rozszerzone ma być wydawane osobie, która, oprócz spełnienia wymogów koniecznych do uzyskania pozwolenia podstawowego, przedstawi dodatkowo oświadczenie o czynnym uczestnictwie we współzawodnictwie sportowym, wymagającym używania broni: samoczynnej broni palnej przerobionej na broń samopowtarzalną oraz samopowtarzalnej broni palnej centralnego zapłonu (...), oraz potwierdzenie co najmniej dwunastomiesięcznego członkostwa w klubie o charakterze strzeleckim. Pozwolenie podstawowe rozszerzone dawać ma dostęp do broni i amunicji oraz prawo samodzielnego wytwarzania niezbędnej amunicji na własny użytek. Rodzaje broni, zaliczone przez projekt ustawy do kategorii A, do których dostęp dawać ma pozwolenie podstawowe rozszerzone nie są zaliczane do kategorii A przez dyrektywę Rady. Zatem w tym zakresie projekt ustawy nie narusza przepisów dyrektywy dotyczących dostępu do broni kategorii A.

Pozwolenie obiektowe (art. 8 pkt 5 lit. b, art. 16 pkt 2 projektu) wydawane ma być przedsiębiorcom, podmiotom i jednostkom organizacyjnym, które uzyskały koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, jeżeli broń jest im niezbędna w zakresie i formach określonych w koncesji lub organizują kursy kształcące w zawodzie pracownika ochrony. Rozwiązanie to można uznać za niesprzeczne z postanowieniami art. 6 dyrektywy Rady. Przepis ten zezwala bowiem państwom członkowskim na wydawanie zezwoleń na posiadanie i nabywanie broni kategorii A jedynie w „szczególnych przypadkach”, „gdy nie jest to sprzeczne z bezpieczeństwem publicznym i porządkiem publicznym”. Dostęp do samoczynnej broni palnej i amunicji do niej dla podmiotów zajmujących się ochroną osób lub mienia może być uznany za szczególny przypadek. Z drugiej strony, fakt, że działalność ta jest koncesjonowana i związane z tym wymogi (zob. ustawa z dnia 22 sierpnia 2007 r o ochronie osób i mienia; Dz. U. z 2016 r. poz. 1432, ze zm.) pozwalają wyeliminować zagrożenie bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Pozwolenie muzealne (art. 8 pkt 6, art. 17 projektu) uprawnia do posiadania i nabywania każdej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne, działające na podstawie odrębnych przepisów⁵ oraz nabywania i posiadania broni i amunicji, gromadzonej w ramach kolekcji tworzonych przez osoby fizyczne. Pozwolenie muzealne ma być wydawane placówkom muzealnym objętym projektem ustawy, a także osobom fizycznym. W przypadku osób fizycznych miałyby być wydawane osobom posiadającym pozwolenie podstawowe nieprzerwanie co najmniej 10 lat (zgodnie z projektem

⁵ Zgodnie z art. 8 pkt 6 w związku z art. 2 pkt 7 projektu ustawy w ogóle nie będzie się stosować do broni i amunicji gromadzonej, na podstawie odrębnych przepisów, w zbiorach muzeów tworzonych przez ministrów lub kierowników urzędów centralnych, albo jednostki samorządu terytorialnego, a także muzeów tworzonych przez inne uprawnione podmioty, które zostały wpisane do Państwowego Rejestru Muzeów.

pozwolenie podstawowe uprawnia do nabywania i posiadania broni palnej kategorii B i C), które przedstawią na piśmie uzasadniony powód posiadania broni oraz potwierdzenie dorobku publicystycznego, naukowego lub badawczego w zakresie historii rozwoju broni, albo list polecający przedstawiony przez kustosa zbiorów broni muzeum wpisanego do Państwowego Rejestru Muzeów.

W tym przypadku można zgłosić wątpliwość co do zgodności projektu z art. 6 dyrektywy Rady. Z jednej strony dyrektywa Rady wyłącza z zakresu swojej regulacji nabywanie broni przez kolekcjonerów (art. 2 ust. 2). Z drugiej strony należy wziąć pod uwagę cel dyrektywy Rady, zwłaszcza w odniesieniu do broni kategorii A (zakaz dostępu z dopuszczalnymi wyjątkami w szczególnych przypadkach, art. 6 dyrektywy), oraz charakter broni zakwalifikowanej do kategorii A. Umożliwienie dostępu do tej broni każdemu, kto posiada zezwolenie podstawowe, zgłosi zamiar kolekcjonowania i wykaże się autorstwem artykułu na temat historii rozwoju broni budzi poważne wątpliwości co do zgodności z art. 2 i art. 6 dyrektywy Rady. Proponowana regulacja może być uznana za obejście wskazanych przepisów dyrektywy Rady.

W odniesieniu do kategorii **B** dyrektywa Rady (art. 7 ust. 1 i ust. 2) wprowadza zakaz nabywania i posiadania broni palnej sklasyfikowanej jako kategoria B, chyba że zainteresowany uzyska w państwie członkowskim stosowne pozwolenie.

Projekt warunkuje dostęp do broni kategorii B od uzyskania pozwolenia podstawowego (art. 6 pkt 2, art. 8 pkt 2, art. 14 projektu). Dostęp do tej kategorii broni dawać mają również pozwolenia podstawowe rozszerzone (art. 8 pkt 3, art. 14 ust. 2 projektu), obiektowe (art. 6 pkt 2, art. 8 pkt 5 lit. a projektu) i muzealne (art. 6 pkt 2, art. 8 pkt 6 projektu).

Należy uznać, że przepisy projektu w zakresie, w jakim uzależniają dostęp do broni kategorii B od uzyskania pozwolenia, mogłyby zostać uznane za zgodne z dyrektywą Rady. Należy jednak przypomnieć, że niezgodna z dyrektywą Rady jest przewidziana w projekcie klasyfikacja poszczególnych rodzajów broni do kategorii B. W konsekwencji nie można uznać art. 8 pkt 2 w związku z art. 14, a także art. 8 pkt 3 w związku z art. 14 ust. 2, art. 8 pkt 5 lit. a w związku z art. 16 i art. 8 pkt 6 w związku z art. 17 projektu za zgodne z art. 7 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy Rady.

W odniesieniu do kategorii **C** dyrektywa Rady (art. 8 ust. 1) stanowi, że nie jest dozwolone posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C, chyba że jej posiadanie zostało ujęte w oświadczeniu przekazanym władzom państwa członkowskiego, w którym znajduje się broń palna.

Projekt uzależnia dostęp do broni zakwalifikowanej do kategorii C od uzyskania zezwolenia. Podstawowym rodzajem zezwolenia odnoszącym się do tej kategorii broni palnej jest obywatelska karta broni (art. 6 pkt 3, art. 8 pkt 1, art. 13 projektu). Ponadto, dostęp do broni kategorii C dawać ma również uzyskanie zezwolenia podstawowego (art. 8 pkt 2 w związku z art. 14 projektu), podstawowego rozszerzonego (art. 8 pkt 3 w związku z art. 14 ust. 2 projektu),

obiektowego (art. 8 pkt 5 lit. a w związku z art. 16 pkt 1 projektu) lub muzealnego (art. 8 pkt 6 w związku z art. 17 projektu). Przy czym zezwolenia te dotyczą także innych kategorii broni.

Dyrektywa Rady warunkuje dostęp do broni kategorii C od złożenia stosownego oświadczenia władzom krajowym, ale jednocześnie pozwala państwom członkowskim wprowadzić przepisy dalej idące (art. 3). Wobec tego, uzależnienie w projekcie dostępu do broni palnej kategorii C od uzyskania zezwolenia – obywatelskiej karty broni (zezwolenia podstawowego, zezwolenia podstawowego rozszerzonego, zezwolenia obiektowego lub zezwolenia muzealnego) mogłoby zostać uznane za zgodne z dyrektywą. Równocześnie jednak niezgodna z dyrektywą jest przewidziana w projekcie klasyfikacja poszczególnych rodzajów broni do kategorii C. W konsekwencji nie można uznać art. 8 pkt 1 w związku z art. 13, art. 8 pkt 2 w związku z art. 14, art. 8 pkt 5 lit. a w związku z art. 16 pkt 1 oraz art. 8 pkt 6 w związku z art. 17 projektu za zgodne z art. 8 ust. 1 dyrektywy.

W odniesieniu do kategorii **D** dyrektywa Rady, co do zasady, nie wprowadza żadnych obostrzeń dotyczących nabywania i posiadania tej kategorii broni. Wyraźnie dopuszcza jednak wprowadzenie przez państwa członkowskie zezwoleń (art. 8 ust. 3).

Projekt nie przewiduje żadnych ograniczeń w dostępie do broni kategorii D. Rozwiązanie takie mogłoby być uznane za zgodne z dyrektywą Rady, z zastrzeżeniem, że projekt w odmienny sposób określa zakres kategorii D.

3.3. Oznakowanie i rejestrowanie broni

Art. 4 dyrektywy Rady nakazuje państwom członkowskim, by broń palna lub jej istotna część wprowadzona na rynek została oznakowana i zarejestrowana zgodnie z dyrektywą Rady albo została pozbawiona cech użytkowych. Dyrektywa Rady reguluje sposób oznakowania broni palnej i amunicji. Wprowadza również obowiązek utworzenia i prowadzenia skomputeryzowanego, scentralizowanego lub zdecentralizowanego systemu rejestracji danych, gwarantującego upoważnionym organom dostęp do systemów rejestracji danych obejmujących każdą sztukę broni palnej objętej dyrektywą Rady. W systemie rejestracji danych zapisuje się i przechowuje się przez okres nie krótszy niż 20 lat informacje o typie, marce, modelu, kalibrze, numerze seryjnym, nazwie i adresie dostawcy oraz osobie nabywającej lub posiadającej broń palną. Państwa członkowskie mają obowiązek zagwarantować, że każdą broń palną można przyporządkować do obecnego posiadacza. W odniesieniu do broni z kategorii D państwa członkowskie mają obowiązek wprowadzić odpowiednie środki śledzenia historii, w tym od 31 grudnia 2014 środki umożliwiające przyporządkowanie do obecnego posiadacza broni palnej wprowadzonej na rynek po dniu 28 lipca 2010 r.

Artykuł 12 projektu przewiduje utworzenie rejestru Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy. Przepis ten w zasadzie implementuje postanowienia art. 4 dyrektywy Rady dotyczące systemu rejestracji danych. Należy jednak zgłosić dwie uwagi.

Po pierwsze, projekt odnosi się do broni objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia. Nie dotyczy zatem broni sklasyfikowanej w projekcie w kategorii D. Tymczasem dyrektywa Rady odnosi się do każdej broni palnej objętej dyrektywą. W tym zakresie projekt jest niezgodny z dyrektywą Rady.

Po drugie, dyrektywa Rady przewiduje gromadzenie danych o nazwie i adresie dostawcy broni (art. 4 ust. 4). Projekt zaś przewiduje gromadzenie danych o nazwie i adresie producenta (w przypadku broni wytworzonej w kraju) albo importera (w przypadku broni wytworzonej za granicą) (art. 12 ust. 4 pkt 9 i 10 projektu). Pojęcia producenta i importera nie są tożsame z pojęciem dostawcy. Wprawdzie dyrektywa Rady ani projekt ustawy nie definiują tych pojęć, wydaje się jednak, że pojęcia użyte w projekcie mają węższy zakres podmiotowy niż pojęcie użyte w dyrektywie Rady.

W konsekwencji art. 12 projektu może być uznany za niezgodny z art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady.

3.4. Kryteria uzyskania pozwolenia na broń

Dyrektywa Rady (art. 5) stanowi, że państwa członkowskie zezwalają na nabywanie i posiadanie broni palnej wyłącznie osobom, które przedstawiają ważną przyczynę i które ukończyły 18 rok życia (z pewnymi wyjątkami dotyczącymi myślistwa i strzelectwa sportowego), a także nie stanowią zagrożenia dla samych siebie, dla porządku publicznego lub dla bezpieczeństwa publicznego.

Projekt (art. 10, art. 13, art. 14 projektu) ustala kryteria, które musi spełniać osoba występująca o pozwolenie na broń. Kryteria te obejmują wiek (co do zasady – ukończone 21 lat, w pewnych przypadkach – ukończone 18 lat), brak karalności za niektóre przestępstwa, w tym za przestępstwa z użyciem przemocy, listę schorzeń wykluczających uzyskanie pozwolenia na broń, a także listę uzasadnionych powodów posiadania broni⁶.

Wprowadzenie kryteriów, co do zasady, należy uznać za zgodne z dyrektywą Rady. Część kryteriów budzi jednak wątpliwości co do zgodności z dyrektywą Rady.

Projekt przewiduje, że pozwolenia na broń nie wydaje się osobie nieposiadającej miejsca zamieszkania na terenie RP (art. 10 ust. 1 pkt 6). Natomiast art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady wprawdzie ogranicza wydawanie pozwoleń na broń kategorii B osobom mającym miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, ale nakazuje jedynie uzyskać uprzednią zgodę tego państwa. Art. 8 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy Rady, w odniesieniu do broni kategorii C, nakazuje jedynie poinformować państwo członkowskie zamieszkania nabywcy o fakcie nabycia broni. Wprawdzie art. 3 dyrektywy Rady zezwala państwom członkowskim na przyjęcie przepisów surowszych, jednak przywołane rozwiązanie budzi wątpliwości. Mogłyby zostać uznane nie za rozwiązanie surowsze, lecz za dyskryminację osób zamieszkujących w

⁶ Wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu projektu ustawy nie jest to lista przykładowa. Treść art. 13 ust. 2 projektu ustawy wskazuje, że są to jedyne dopuszczalne uzasadnione powody posiadania broni.

innych państwach członkowskich UE, a w konsekwencji niezgodne z art. 18 (zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową) lub z art. 45 (swoboda przepływu pracowników wewnątrz Unii) TfUE. Z drugiej strony, należy zauważyć, że projekt zezwala cudzoziemcom nieposiadającym miejsca zamieszkania na terenie RP na nabycie broni w Polsce (art. 41 projektu). Broń ta jednak musi być niezwłocznie odesłana na zagraniczny adres nabywcy.

Niezależnie od powyższego, art. 10 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 41 projektu ustawy wykluczają nabycie broni przez obywatela polskiego, który np. skorzystał ze swobody przepływu pracowników (art. 45 w związku z art. 21 TfUE), przebywa w innym państwie członkowskim UE i nie ma miejsca zamieszkania w Polsce. Osoby takie nie mogą ubiegać się o żadne z przewidzianych projektem pozwoleń na broń ani nabyć w Polsce broni w celu wywiezienia jej do innego państwa. Rozwiązanie takie budzi wątpliwości co do zgodności z przywołanymi przepisami TfUE.

Zastrzeżenia z punktu widzenia zgodności z art. 5 dyrektywy Rady budzi także regulacja projektu dotycząca podania przez wnioskodawcę uzasadnionego powodu posiadania broni. Przepis ten uzależnia przyznanie pozwolenia na broń od podania ważnej przyczyny posiadania broni. Wymóg ten jest spełniony w przypadku występowania o obywatelską kartę broni (art. 13 ust. 1-3 projektu), pozwolenie podstawowe (art. 14 ust. 1 i 4 projektu), pozwolenie podstawowe rozszerzone (art. 14 ust. 1 i 2 projektu) oraz pozwolenie muzealne⁷ (art. 17 projektu).

W przypadku pozwolenia obiektowego (art. 8 pkt 5, art. 10 i art. 16) projekt w ogóle nie przewiduje konieczności podania uzasadnionego powodu posiadania broni. Na podstawie projektu i uzasadnienia nie można jednoznacznie ustalić, czy rodzaj działalności, o której mowa w art. 16 projektu, jest uznawany za uzasadniony powód posiadania broni. Działalność ta jest określona w sposób tak ogólny, że nie wiadomo, jak należałoby to weryfikować.

Jedynie działalność, o której mowa w art. 16 pkt 2 projektu, może częściowo (kursy kształcące w zawodzie pracownika ochrony) pokrywać się z uzasadnionym powodem posiadania broni, o którym mowa w art. 10 ust. 2 pkt 10 projektu ustawy (prowadzenie szkoleń strzeleckich).

W konsekwencji należy uznać, że art. 16 projektu w zakresie, w jakim nie wymaga podania uzasadnionej potrzeby posiadania broni, jest niezgodny z art. 5 dyrektywy Rady.

3.5. Dyrektywa Rady w art. 11-14 reguluje formalności dotyczące przepływu broni w Unii Europejskiej. Zasady te dotyczą m.in. zakupu broni w innym niż własne państwie członkowskim w celu przywiezienia jej do własnego państwa członkowskiego, przewozu broni przez terytorium innego państwa członkowskiego, przywozu i wywozu broni wykorzystywanej w celach myśliwskich i strzeleckich.

⁷ Abstrahując od zakresu pozwolenia muzealnego (zob. pkt 3.2. opinii) należy uznać, że pozwolenie muzealne nie jest objęte zakresem dyrektywy – art. 2 ust. 2 dyrektywy Rady.

Zastrzeżenia budzi brak właściwej implementacji art. 11 dyrektywy Rady. Przepis ten reguluje zasady przewozu broni palnej z jednego państwa członkowskiego do drugiego, w szczególności w związku z nabyciem tej broni.

Kwestie te zdaje się regulować art. 41 projektu. Projekt nie przewiduje jednak obowiązku przedstawienia organowi wydającemu pozwolenie na wywóz broni z Polski wszystkich danych, o których mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady. W szczególności projekt nie przewiduje obowiązku informowania organu o adresie osoby kupującej (nabywającej lub właściciela).

3.6. Implementacji postanowień rozporządzenia Komisji służyć ma 46 projektu i wydane na jego podstawie przepisy wykonawcze.

3.7. W zakresie, w jakim projekt prawidłowo implementuje postanowienia dyrektywy Rady, nie podlega notyfikacji w trybie przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady. W pozostałym zakresie projekt jest nieobjęty zakresem prawa Unii Europejskiej bądź z nim niezgodny.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o broni i amunicji w wersji uwzględniającej autopoprawkę z 22 marca 2017 r. jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy jest niezgodny z dyrektywą Rady 91/477⁸ w zakresie, w jakim:

- dokonuje odmiennej niż dyrektywa Rady klasyfikacji broni do poszczególnych kategorii, a w konsekwencji nie ogranicza dostępu do niektórych rodzajów broni,
- nie obejmuje obowiązkiem rejestracji wszystkich rodzajów broni, których dotyczy dyrektywa Rady,
- nie wymaga podania uzasadnionego powodu posiadania broni przez osobę ubiegającą się o pozwolenie obiektowe,
- nie wymaga podania organowi wydającemu pozwolenie na wywóz broni z Polski do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej wszystkich danych wymaganych przez dyrektywę Rady.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt

⁸ Jeszcze raz należy zwrócić uwagę, że nie miała miejsca nowelizacja dyrektywy Rady 91/477, do której odwołuje się autopoprawka z 22 marca 2017 r.

Warszawa, 5 kwietnia 2017 r.

BAS-WAPEiM-593/17

Pan Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o broni i amunicji w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 22 marca 2017 r. (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Bartosz Józwiak) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Projekt zawiera całościową regulację określającą zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji oraz jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu i wywozu za granicę, a także prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.

Projekt przewiduje podział broni i amunicji na cztery kategorie. Dostęp do każdej kategorii uzależniony jest od spełnienia różnych kryteriów. Wiąże się z tym propozycja pięciu rodzajów pozwoleń na broń. Zgodnie z projektem organem właściwym do wydawania pozwoleń na broń będzie starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu. Projekt zakłada utworzenie rejestru Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy, w którym rejestrować ma się wydanie i cofnięcie pozwolenia na broń, a także transakcje kupna i zbycia broni objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia.

Projekt przewiduje utratę mocy przez ustawę z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, ze zm.), która w zakresie swojej regulacji dokonuje wdrożenia dyrektywy Rady 91/477 w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256 z 13.9.1991 r., s. 51, ze zm.; dalej dyrektywa Rady).

Projekt ustawy jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej: art. 21 i art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dyrektywy Rady 91/477/WE z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256 z 13.9.1991 r., s. 51, ze zm.; dalej dyrektywa Rady) oraz rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015 r. s. 62, ze zm.; dalej rozporządzenie Komisji).

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie, w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu, dyrektywy Rady, gdyż jest ona obecnie

implementowana do prawa polskiego przez ustawę z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

Należy zauważyć, że w uzasadnieniu autopoprawki z dnia 22 marca 2017 r. znajdują się liczne odwołania do nowelizacji dyrektywy Rady, która miała mieć miejsce 14 marca 2017 r. Potrzebą dostosowania projektu do tej nowelizacji dyrektywy Rady uzasadniono większość poprawek zawartych w autopoprawce. Informacja dotycząca nowelizacji dyrektywy Rady jest błędna. Na forum Unii Europejskiej trwają obecnie prace nad nowelizacją dyrektywy Rady. Komisja Europejska 18 listopada 2015 r. przedstawiła wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (COM(2015) 750 final). Obecnie jest on przedmiotem prac Parlamentu Europejskiego i Rady. W dniu 14 marca 2017 r. projekt został jedynie przyjęty przez Parlament Europejski w pierwszym czytaniu. Nie jest to jednak równoznaczne z przyjęciem dyrektywy (zob. art. 294 TfUE w zw. z art. 114 TfUE, który stanowić ma podstawę prawną projektowanej nowelizacji dyrektywy Rady).

Można natomiast uznać, że projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej w zakresie, w jakim zmierza do uchylecia przepisów ustawy z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji regulujących zagadnienia objęte rozporządzeniem Komisji.

Poselski projekt ustawy o broni i amunicji w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 22 marca 2017 r. może być uznany za projekt ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Warszawa, dnia 22.05. 2017 r.

**PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
PROKURATOR KRAJOWY**

PK I BP 025.278.2016

dot. GMS-WP-173-91/17

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 24. 05. 2017

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

W odpowiedzi na pismo z dnia 29 marca 2017 r., nr GMS-WP-173-91/17, dotyczące autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji, przekazanej Prokuratorowi Generalnemu do wyrażenia opinii w trybie art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U poz. 177, z późn. zm.), uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Nawiązując do stanowiska w zakresie implementacji dokonywanej opiniowanym projektem, przedstawionego w piśmie z dnia 20 lutego 2017 r., nr PK I BP 025.278.2016, należy zauważyć, że przekazana obecnie autopoprawka ogranicza się do wybiórczej implementacji części regulacji przyjętej w dniu 14 marca 2017 r. dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni oraz dostosowań formalnych do wprowadzonych zapisów.

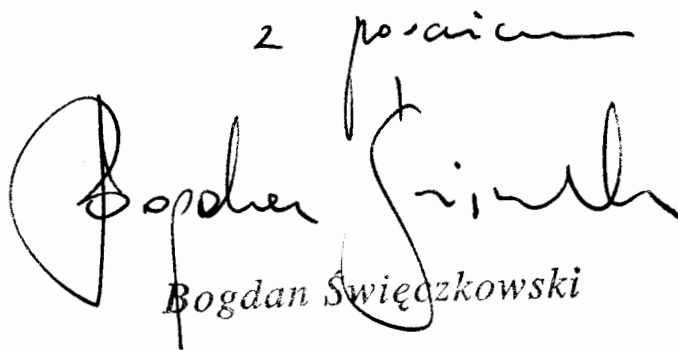
Wdrażanie niektórych przepisów nowelizujących dyrektywę 91/477/EWG przed jej całościową implementacją ocenić należy negatywnie, zważywszy że implementacja dyrektywy wiąże co do skutku i nie polega wyłącznie na prostym zabiegu przeniesienia jej regulacji do prawa wewnętrznego. Zauważyć należy, że ustawodawca krajowy ma pewną swobodę w zakresie wyboru metody wdrożenia,

w tym w warstwie językowej i formalnej. Chociażby z tego względu procedowanie projektu przed pełną implementacją dyrektywy nowelizującej uznać należy za przedwczesne.

Zwrócić należy ponadto uwagę, że dyrektywa zmieniająca nie została jeszcze opublikowana, a termin jej wdrożenia upływa po 15 miesiącach od dnia jej wejścia w życie, które nastąpi dwudziestego dnia po opublikowaniu w Dz. Urz. UE.

Dodatkowo, mając na uwadze charakter autopoprawki, należy nawiązać do zadań rządu w zakresie tworzenia prawa polskiego wykonującego prawo Unii Europejskiej, także w aspekcie formalnego Stanowiska Rządu RP prezentowanego w procesie prac nad nowelizacją dyrektywy, który zgodnie z art. 18 ust. 1 *ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej* (Dz. U. Nr 213, poz. 1395) jest odpowiedzialny za wniesienie do Sejmu projektu implementacyjnego nie później niż na 3 miesiące przed upływem terminu wykonania wynikającego z Prawa Unii Europejskiej.

Okoliczności te - w mojej ocenie - przemawiają za całościowym wdrożeniem unijnej regulacji i zsynchronizowaniem prac w tym zakresie z inicjatywą rządową.

z pozycją

Bogdan Święczkowski

SĄD NAJWYŻSZY

Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego

Prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2017 r.

BSA II - 021 - 132/17

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

.....

Data wpływu 12. 04. 2017

Szanowny Pan
Adam Podgórski
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 29 marca 2017 r., GMS-WP-173-91/17 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (j.t. Dz. U. z 2016 r., poz. 1254) nie uznaje za celowe opiniowania *autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o obroni i amunicji*.

Z wyrazami szacunku

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Nr WO-020-173/16

dot. GMS-WP-173-91/17

Warszawa, 11 kwietnia 2017 r.

SEKRETARIAT ZŁOY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 12. 04. 2017

Pan Adam PODGÓRSKI

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu RP

Szanowny Panie Ministrze

W załączeniu przesyłam odpis opinii Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 kwietnia 2017 r. w przedmiocie autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji.

2 powołaniem

WICEPRZEWODNICZĄCY
Krajowej Rady Sądownictwa

plk Piotr Raczkowski
sędzia Wojskowego Sądu Okręgowego

1

**OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA**

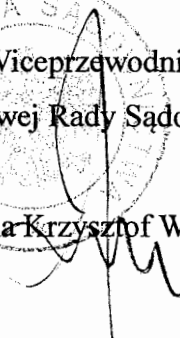
z dnia 5 kwietnia 2017 r.

**w przedmiocie autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy
o broni i amunicji**

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z autopoprawką do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji, przekazaną przy piśmie Zastępcy Szefa Kancelarii Sejmu z 29 marca 2017 r. Nr GMS-WP-173-91/17, podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w opinii z dnia 16 grudnia 2016 r. w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji.

Biuro Krajowej Rady Sądownictwa
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

DYREKTOR
Wydziału Organizacyjnego
Biura Krajowej Rady Sądownictwa

Marek Golcew

Wiceprzewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

sędzia Krzysztof Wojtaszek

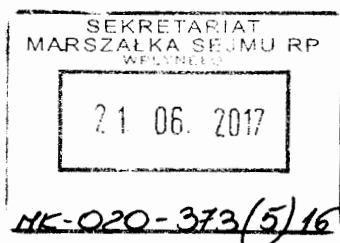

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Komisja Ustawodawcza

UST-00 - 43 /17

Warszawa, dnia 21 czerwca 2017 r.

Pan

Marek KUCHCIŃSKI

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Przekazuję – przyjętą na posiedzeniu w dniu 21 czerwca 2017 r. – opinię Komisji Ustawodawczej:

– o poselskim projekcie ustawy o broni i amunicji wraz z autopoprawkami. (przedstawiciel wnioskodawców poseł Bartosz Józwiak).

Z poważaniem

Przewodniczący Komisji

/Marek Ast/

OPINIA nr 153
Komisji Ustawodawczej

**w sprawie poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji
wraz z autopoprawkami**

przyjęta na posiedzeniu
w dniu 21 czerwca 2017 r.

dla Marszałka Sejmu

Komisja Ustawodawcza, na posiedzeniu w dniu 21 czerwca 2017 r., rozpatrzyła skierowany przez Marszałka Sejmu – w trybie art. 34 ust. 8 regulaminu Sejmu, celem wyrażenia opinii w świetle zgłoszonych wątpliwości w sprawie zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej – poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji wraz z autopoprawkami.

Komisja, po przedstawieniu projektu i wysłuchaniu ekspertów, przeprowadziła dyskusję. W wyniku głosowania Komisja

- uznała ten projekt za dopuszczalny.

Przewodniczący Komisji

Marek Ast